

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 62
5 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 36, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020 (tram. 300-00190/09) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la temporada turística d'estiu
(tram. 302-00160/09) p. 8

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives
(tram. 401-00035/09) p. 15

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de justícia juvenil
(tram. 302-00161/09) p. 15

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació
(tram. 302-00162/09) p. 21

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques energètiques (tram. 302-00163/09) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada
pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 302-00164/09) p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la legislació en matèria
de finançament dels partits polítics (tram. 302-00165/09) p. 48

Pla econòmic i financer

de reequilibri de la Generalitat 2012-2014 (continuació) (tram. 259-00002/09) p. 58

Decret llei

1/2012, del 26 de juny, de mesures per complir el Pla econòmic financer de reequilibri
de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura economicofinancera
(tram. 203-00005/09) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Valls.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el punt dotzè de l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla de l'energia
2012-2020 (tram. 300-00190/09)

És la interpel·lació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller* Mena, hace apenas una semana que su *conselleria* tuvo la amabilidad de invitarnos a los portavoces en materia de energía de los distintos grupos parlamentarios a la Dirección de Energía para presentarnos el nuevo Plan de la energía y cambio climático 2012-20 para Cataluña, elaborado por su *conselleria*, un trabajo que han desarrollado en poco más de un año y que, según nos dijeron, el Govern aprobará pasado el verano; un plan que, según nos explicaron, habían elaborado después de reuniones y consultas con distintos colectivos o interesados afectados.

El documento que nos presentaron explicaba que el plan responde a un encargo recibido por parte del Govern de la Generalitat, así como el cumplimiento de la Moción 8/IX, aprobada por este Parlamento el 24 de marzo de 2011, resolución que fue el resultado de una interpelación y una moción presentadas por el Grupo Popular. Lo importante es que tanto el Govern como el Grupo Popular coincidimos, recién empezada la legislatura, en la necesidad de contar, según yo misma le decía durante aquella interpelación, con un nuevo plan de la energía para Cataluña, consistente, creíble y factible, un modelo energético suficiente, eficiente y seguro, un modelo sostenible en términos económicos y medioambientales. Estas fueron las premisas que sentaron la base del consenso parlamentario en materia de energía en marzo del año pasado.

Mi grupo le ofreció su leal colaboración para definir una política energética –yo le decía– valiente y realista, con una sólida base técnica. Le ofrecimos nuestro apoyo para crear espacios de consenso social y secto-

rial, le pedimos que en el marco de sus competencias autonómicas posicionara a Cataluña como la comunidad líder y puntera en el cambio de modelo energético, superando los apriorismos y sectarismos, los errores de fatales consecuencias económicas y estratégicas que habían caracterizado las políticas energéticas de la izquierda, políticas que los catalanes hemos sufrido por partida doble, desde el Gobierno socialista español y también desde Cataluña.

Hoy es momento de revisar qué se ha hecho con aquel consenso, con el ofrecimiento de colaboración que mi grupo le realizó, en el entendimiento de que compartir los objetivos y la base de la política energética nos permitiría trabajar mejor por el bien de los catalanes.

La realidad es que su Gobierno, con absoluta legitimidad, ha desarrollado el nuevo Plan de la energía sin apoyarse en este consenso. Es legítimo pero no es garantía de éxito. En estos casi veinte meses de legislatura hemos podido constatar dos maneras muy distintas de ejercer la necesaria oposición de la acción del Gobierno. Desde el Grupo Popular entendemos que la oposición debe ser leal, sensata, razonada, constructiva y ejercerse con propuestas, desde el respeto y el rigor. Estamos convencidos de que esto es lo que más beneficia a los ciudadanos, lo que ellos esperan de nosotros. Ustedes nos dicen que sí han consultado con otros actores distintos de los parlamentarios; sin embargo, es evidente que consultar o informar no es lo mismo que consensuar. Nosotros pensamos que todavía estamos a tiempo de recomponer el consenso y de conseguir entre todos el Plan de la energía que Cataluña merece y que verdaderamente responda al mandato parlamentario de la Moción 8/IX. Por todos estos motivos, presentamos hoy esta interpelación.

Honorable *conseller*, la premisa que cualquier análisis o planteamiento energético para Cataluña debe respetar es la evidencia, tanto técnica como legal, de que Cataluña no es una isla energética. El suministro eléctrico a los consumidores catalanes se realiza dentro de la red eléctrica nacional. No tiene sentido analizar la situación de Cataluña aislada del resto de España, pues nos puede llevar a conclusiones y actuaciones equivocadas. Las mismas a las que llegaríamos si analizáramos el balance energético de la provincia de Tarragona o de cualquier municipio catalán, comunidades de gestión energética independientes y con aspiraciones de autosuficiencia.

Las competencias autonómicas en materia de energía definen precisamente qué aspectos de la política energética pueden ponerse en marcha con mayor independencia y cuáles podemos definir o cuáles podemos recomendar. En definitiva, según el propio artículo 133 del Estatuto de autonomía, las competencias en materia de energía están compartidas y, por tanto, parece lo más sensato coordinar y consensuar la política energética con el otro nivel administrativo con competencias en energía en Cataluña, que es el Estado. Esta es la primera cuestión que afecta de manera transversal a cualquier plan de la energía catalán, la necesidad de integrarlo y contextualizarlo en el sistema energético español y, además, coordinarlo y preferentemente consensuarlo con el Estado, que también es responsable y

legítimamente también desarrollará políticas energéticas en Cataluña y que afecten a Cataluña.

Por ejemplo, si los grupos nucleares de Ascó y Vandellòs se hubieran ubicado unos kilómetros más al sur, en Castellón, ¿llegaríamos a la conclusión de que Cataluña necesita potencia nuclear, según las recomendaciones internacionales? Es evidente que no. Sabemos que las recomendaciones internacionales para generación, un tercio nuclear, se deben analizar en el nivel del Estado, que es el nivel administrativo competente y responsable en los foros internacionales.

En la misma línea, el plan asume unos primeros objetivos, 20-20-20, que tampoco se corresponden con las responsabilidades atribuidas a Cataluña en estos ámbitos, como contribución territorial a los objetivos nacionales, que sí son conocidos y aceptados por el Estado español, 20-20-20. De la misma manera que decíamos en el caso de la generación nuclear, la recomendación de 20 por ciento de consumo generada con fuentes renovables se enmarca dentro de un planteamiento global estatal, que es donde Cataluña contribuye como territorio. Por ello, sin el conjunto de España estamos consumiendo ya un 35 por ciento de energía renovable, habrá que analizar con extrema responsabilidad la conveniencia y la oportunidad de incorporar nueva potencia renovable en Cataluña.

Como hemos dicho en muchas ocasiones, el Grupo Popular está a favor de las energías renovables, fundamentalmente por su importancia estratégica y por sus ventajas medioambientales, por esto deben de ser parte indiscutible del mix de generación. Además es evidente que estas tecnologías solo pueden madurar y volverse competitivas si se invierte en ellas, como pasa con cualquier nueva tecnología.

Sin embargo, y como tendremos ocasión de explicar en la moción que debatiremos más tarde, la política de primas descontrolada e irresponsable llevada a cabo por el Gobierno socialista ha colocado a estas tecnologías en una posición insostenible, pues no se ha incentivado la eficiencia y, además, se han estimulado las que menos energía aportan en relación a las ayudas que reciben. Tanto en su conjunto como por tipo de energía, la política de primas ha sido contraproducente para la correcta y exitosa integración de las energías renovables en el sistema. Ni la economía española, ni la competitividad de nuestras empresas y nuestra industria pueden soportar los precios de la electricidad que provoca hoy la generación en régimen especial.

Por tanto una premisa que cualquier planteamiento energético debe respetar en España es la mayor autosuficiencia de las instalaciones renovables, que deben mejorar su eficiencia sin contar con las primas desorbitadas que han confundido las prioridades de gestión y de negocio en este sector.

Otra cuestión a considerar a la hora de planificar la instalación de más capacidad renovable es su carácter aleatorio, fundamentalmente hablando de eólica y solar, las que prioritariamente fomenta el plan. Pues esta aleatoriedad obliga a tener en reserva una capacidad de energía gestionable equivalente y que está ociosa cuando las condiciones son favorables a la generación renovable.

Yo le pregunto: ¿puede soportar la economía el lujo de ciclos combinados operando al 25 por ciento? Como se ha demostrado, no resulta una estrategia muy sostenible pagar primas millonarias a las renovables y, a la vez, pagar la necesaria duplicidad para asegurar la seguridad en el suministro eléctrico. El análisis de este equilibrio entre sostenibilidad también se echa en falta en el plan.

Entrando en el mix de generación renovable que propone el plan, llama la atención la prioridad que tienen energías que hasta ahora han dependido fuertemente del régimen de primas, la eólica y la solar, sin analizar ni explicar el efecto que el reciente Decreto 1/2012 tendrá sobre el atractivo de estas inversiones a corto y medio plazo, siendo absolutamente previsible que la vuelta a un eventual escenario de fomento vía subvención nunca repetirá o debería repetir los errores del pasado que hicieron tan atractivas estas inversiones.

Tampoco se considera en el plan el efecto disuasorio de la más que previsible oposición territorial a la ubicación de estas instalaciones, como de hecho ya hemos experimentado con el anterior mapa eólico en vía judicial o el proyecto Zèfir de instalación experimental de energía eólica marina con aerogeneradores flotantes que no están testados en ningún lugar el mundo, aunque financiados con fondos europeos. Debemos reconocer que no tienen el mismo impacto los aerogeneradores en la costa escocesa que en el litoral catalán. No nos explica el plan cómo vamos a conseguir instalar cinco mil megavatios eólicos cuando hasta la fecha solo hemos conseguido instalar poco más de mil.

En cuanto a la energía solar termoelectrica, hablamos de una tecnología que ha fracasado en otras partes del mundo si no cuenta con subvenciones desorbitadas. No es así como podemos aprovechar mejor la curva de la experiencia en nuevas tecnologías.

En consecuencia, los objetivos renovables resultan absolutamente voluntaristas, excesivamente ambiciosos y de difícil consecución en los próximos ocho años. Falta la justificación de cómo y dónde van a realizarse estos objetivos y sobre todo un análisis de costes, rentabilidad y efecto sobre tarifas y competitividad. Sin embargo, existen otras tecnologías renovables y otras maneras de incorporarlas al sistema que se han demostrado mucho más eficientes. Y es que, mire, habiendo dinero público por en medio la audacia debe combinarse con el realismo y con la prudencia.

Por la limitación de tiempo le plantearé estas propuestas en mi segundo turno de intervención.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, il·lustríssima senyora diputada, senyores i senyors diputats... En primer lloc, senyora diputada, deixi'm que li agraeixi la seva interpel·

lació sobre energia perquè està plena de contingut, de reptes intel·lectuals de cara a la política energètica. Quasi hauria de dir que li agraeixo la seva interpellació, a seques, en el sentit que és una interpellació que crec que podrà donar lloc..., a vegades des d'una certa distància de la perspectiva amb què considerem la política energètica a Catalunya, crec que podrà donar lloc a una moció constructiva.

I també li agraeixo la seva assistència a la convocatòria que vam fer al Parlament de Catalunya, als diputats dels diferents grups parlamentaris, li agraeixo la seva assistència personal ara fa uns dies a la presentació que vam fer d'un document que segueix sent un document provisional des del moment en què, com diu a la seva caràtula..., des del moment en què no ha estat encara aprovat pel Govern. El Govern està informat pel conseller competent, és a dir, jo mateix, però no ha estat aprovat i, per tant, un document que no està aprovat pel Govern, diguem-ne que encara no té sentit que sigui debatut a la seu parlamentària perquè potser rebrà canvis. Sense desmerèixer, òbviament, en cap cas els grups parlamentaris, òbviament s'han evacuat tota mena de consultes i participacions amb diferents agents relacionats amb el món de l'energia. Per tant, és un document en elaboració i esperem, sí, que, com vostè mateixa ha dit, després de l'estiu ja hàgim acabat tot aquest procés i endeguem pròpiament el legislatiu.

Vostè semblava que discrepava d'aquest objectiu europeu 20-20-20. Concretament, en el cas de Catalunya el Pla de l'energia situa que reduir la intensitat energètica, concretament en un 20,2 per cent el consum energètic a l'horitzó 2020... Hi insisteixo sempre, és un pla de l'energia i canvi climàtic elaborat conjuntament per primer cop pel Departament de Territori i Sostenibilitat, sobretot pel que fa referència a la qüestió de canvi climàtic i de la mitigació del canvi climàtic –dels efectes del canvi climàtic–, i pel Departament d'Empresa i Ocupació, més pròpiament des del que fa referència a les qüestions estrictament més energètiques, hi insisteixo, de reducció del consum energètic a l'horitzó 2020. Perquè amb alguns elements de la seva intervenció, que de seguida hi entraré, fa referència a qüestions que no podem obviar de la situació més conjuntural que, n'estem segurs, amb una planificació energètica a horitzó 2020 hauran canviat i, per tant, nosaltres estem situant quin és aquest horitzó 2020. Òbviament que hi ha d'haver el recorregut i si penséssim que la situació present, doncs, es projectaria durant els propers vuit anys, no tindria sentit –és molt clar, això– que nosaltres planifiquem de cara a aquest horitzó europeu.

Reduir el consum energètic 20,2 per cent, mitigar les conseqüències dels gasos d'efecte hivernacle, molt particularment els CO₂, concretament disminuint-los en un 25,3 per cent –diem 20-20-20 però exactament el Pla de l'energia diu 25,3– i que les energies renovables passin a representar sobre el conjunt del mix energètic concretament un 20,1 per cent.

Nosaltres ens hem de posicionar igual que altres àmbits. El País Basc, per exemple; al País Basc, en el que fa referència al pes de les renovables, doncs, en el seu pla energètic horitzó 2020 és el 17 per cent. Molt bé. Nosaltres ens alineem pràcticament amb l'horitzó euro-

peu 20-20-20, amb aquestes precisions que he dit, amb l'objectiu de resoldre, com sempre hem dit, l'equació energètica de garantir qualitat de subministrament. Aquí tenim competències, el que passa és que no tenim competències per a la retribució de la distribució i, per tant, tenim una mica una contradicció en termes, perquè, si no tenim competències sobre la retribució de la distribució, la garantia de la qualitat i del mateix subministrament es complica.

Una qüestió molt important, que sempre nosaltres diem: el Pla d'energia no té sentit en si mateix; parlar de política energètica, únicament, no té sentit. La política energètica –i ho hem dit molt clarament, des de la conselleria– va molt lligada a molts altres aspectes, i particularment a la política industrial.

Un dels problemes que tenim ara, i que crec que no s'està acabant de resoldre bé, perquè el ministeri té un problema per davant, que és resoldre la quadratura del cercle, i això és molt complicat –ara de seguida parlo del dèficit de tarifa i la seva absorció, i les conseqüències que té–, doncs, i que certament per nosaltres és molt important, és el tema del cost de l'energia. És molt important. Perquè el cost de l'energia –a Catalunya i al conjunt de l'Estat– és dels més alts, dels més alts d'Europa. Només competim favorablement amb Xipre, amb Eslovàquia, i una mica més amb Irlanda, però òbviament que no competim favorablement amb les empreses industrials d'Alemanya o de França. Ho hem de fer compensant el major cost amb, per exemple, doncs, la interruptibilitat, subvencionant els grans consumidors, o via els consumidors amb la tarifa d'últim recurs, etcètera. Aquí, clarament hem d'anar per aquí.

Deixi'm també que li digui, com una declaració de principis –que, per repetida, no em cansaré de tornar-la a dir–, que nosaltres estem posant el focus, sobretot, a passar de la gestió de l'oferta a la gestió de la demanda. Perquè considerem que la nostra principal font de l'energia –i així ens ho gestiona l'Institut Català de l'Energia– és l'estalvi i l'eficiència energètica: en l'àmbit del transport –intermodalitat–, corredor del Mediterrani –mercaderies–, mobilitat sostenible –vehicle elèctric–, l'edificació –rehabilitació d'edificis–, tot el tema d'electrodomèstics –calderes, aires condicionats, etcètera–, i les empreses de serveis energètics, el clúster d'estalvi i eficiència energètica, que és on volem nosaltres posar l'accent.

Vostè diu –deixi'm primer que li ho comentï, abans d'entrar en el dèficit de tarifa– el tema de l'illa energètica. Efectivament, efectivament: no es pot considerar l'energia des del punt de vista d'illa. Però ni a Catalunya, ni a l'Estat, ni –podríem dir– a Europa. Pensar que un pot ser una illa energètica és un error. És per això que nosaltres treballem molt aferrissadament per acabar –i ja hi estem a tocar– la interconnexió elèctrica –això ho fa Red Eléctrica Española–, la línia de quatre-cents quilovolts –seixanta-cinc quilòmetres, en bona part soterrats– que l'any 2014 –per tant, ho tenim a tocar– duplicarà la capacitat d'intercanvi. Eí!, arribarem al 6 per cent de la punta de demanda. Juntament amb les connexions que hi pugui haver per altres vies, nosaltres hauríem d'arribar al 10 per cent de la punta de demanda, que és el que recomana Europa.

I en gas, igual. La interconnexió gasística, tenim el Medgas, ja cap al sud –a part de la connexió pel Marroc–, i ara hem d'entrar en el Midcat. El Midcat..., ja estem tirant cap amunt el gasoducte d'alta pressió, i aquí l'estratègia europea ens afavoreix també, eh?, per evitar la dependència d'Europa del gas rus, principalment. I també tenim, al moll de l'Energia, una capacitat de regasificació –per cert, també suspesa ara, temporalment– que ens permet –via líquüefacció en origen i transport per metaners i regasificació aquí– no només atendre les nostres necessitats, no?, sinó projectar-les, via exportació, cap a Europa i, per tant, diguem-ne que aprofitar la nostra ubicació geogràfica. I, com sap molt bé, en aquest punt també estem desenvolupant el projecte d'una reserva estratègica de gas a la Catalunya central i un *hub* gasista que ens permeti, al sud d'Europa, i des de Catalunya, fixar els preus del mercat secundari.

La qüestió important del dèficit de tarifa, que efectivament ens afecta –i tindrem alguns temes més pendents, després, per a la rèplica–: bé, això és una qüestió que ve d'aquests darrers anys, una errònia..., absolutament errònia política de fixació de preus de l'electricitat que ha fet acumular 24.000 milions –o xifra similar– d'euros de dèficit de tarifa. A més a més, en dues terceres parts, titulitzada. Amb una situació dels mercats financers com estan, això projecta una ombra sobre el deute de l'Estat, perquè això..., estan avalades per l'Estat. I això no faria més que pujar, a raó, potser, de 4.000 milions per any. Per tant, això s'ha d'acabar. El ministeri, òbviament –i en això coincidim–, ha establert una estratègia per absorbir el dèficit de tarifa. I coincidim en el fet en si; el que discrepem en alguns elements de l'estratègia, que els hi comentem.

Decret 1/2012, en què el Grup de Convergència i Unió al Congrés es va abstenir. Per què? Fonamentalment per una raó: perquè situa la suspensió de la subvenció de primes, amb el registre de preassignació en el ministeri, en un horitzó temporal que no ha definit. Han passat sis mesos i no ho han definit. I això introdueix un element d'incertesa a la indústria, a la cogeneració. Cogeneració té a veure amb la competitivitat industrial, no té a veure amb les renovables o amb el dèficit d'energia; per tant, s'hauria d'excloure.

Biomassa? També. Perquè, encara que sí que podria representar, òbviament, unes primes, però el favor que fa a les comarques on s'han de netejar boscos, etcètera, valoritzar aquests residus...

I el projecte Zèfir, que és un projecte científic, ja ho sabem, és un projecte complicat, és un projecte experimental, però també ho voldríem...

El Decret 13/2012: vam dir que no. Perquè redueix la tarifa de distribució en un 13 per cent, i la garantia de potència en un 11 per cent. Estem d'acord amb el que diu vostè: tenim cicles combinats actuant de *backup* pel fet que a vegades, doncs, no bufa el vent. Però, bé, si hem d'optar pel futur, per unes energies renovables –i particularment l'eòlica– que la corba d'aprenentatge les fa cada vegada més rendibles, hem de tenir un *backup*, perquè nosaltres, eh?, no podem fer que bufi o no bufi el vent.

El tema de la interruptibilitat: d'entrada no ens sembla malament –vaig acabant, senyora presidenta–, no ens sembla malament. El que ens sembla malament és que, sense haver definit un model energètic competitiu per a la indústria, es tregui als grans consumidors industrials la interruptibilitat que els permet, si més no, recuperar la competitivitat industrial amb Europa.

El tema del carbó: nosaltres ja vam tancar la tèrmica de Cercs. No pot ser, la situació que hi ha del carbó; malauradament –pels efectes socials que té–, però no la podem mantenir.

El tema que la tarifa d'últim recurs passarà en gran part a mercat lliure: jo veig que per aquí també hi aniran; no hi ha altre remei.

I l'extrapeninsularitat: ho sento, perquè el ministre és canari, però clarament, en això, també estem a favor de retirar això.

I ara veurem, ara veurem si aquest divendres...

La presidenta

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...el consell de ministres –i acabo– posa un impost a la generació, posa el centim verd. Però això està per veure i, en tot cas, ja ho analitzarem en una propera interpellació.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller* Mena, nos ha llamado la atención el que, a pesar del título, el plan se centra fundamentalmente en la generación renovable, que no representa más del 6 por ciento de la energía primaria total consumida. Y en cuanto al tratamiento del cambio climático, que no le pedía la Moción 8/IX, no lo vemos ni muy ambicioso ni muy completo. *Conseller*, el título no hace el plan.

A pesar de tener en cuenta el informe de sostenibilidad ambiental, publicado por el anterior Gobierno en octubre de 2011, creemos que se ha obviado la revisión de análisis y políticas medioambientales que contenía el informe. En relación con este tema, la apuesta casi exclusiva y general por el coche eléctrico como solución a las emisiones del transporte nos resulta utópica y arriesgada, pues a nivel de investigación y sectorial no está clara la prioridad frente al coche híbrido, sin descartar el paso posterior a pilas de combustible.

En general, se echa en falta una mayor concreción de los ejes estratégicos del decálogo, en análisis numéricos –técnicos, económicos y de prospectiva– que demuestren que los objetivos son conseguibles. Así, por

ejemplo, en el ámbito del ahorro y la eficiencia energética, que es uno de los ejes básicos competenciales de la Generalitat, como usted ha dicho, y además una prioridad estratégica indiscutible, el plan nos presenta detalladamente los objetivos, pero sin incorporar números –ni técnicos ni de valoración económica– sobre las actuaciones a poner en marcha. Resulta difícil entender la curva de la demanda corregida más que como una aspiración colectiva, considerando la escasez previsible de fondos para subvencionar políticas de ahorro y eficiencia, y suponemos que sin pretender pasar del incentivo a la imposición al ciudadano.

Tampoco el plan recoge en este punto ni hace mención de las resoluciones 221, 222, 223 y 423/IX, aprobadas en este Parlamento a propuesta de mi grupo. Nos resulta de especial relevancia el punto 5 del decálogo, que literalmente propone la mejora de la seguridad y la calidad del suministro energético y el desarrollo de las infraestructuras energéticas necesarias; nos habla de diversificación energética, de incrementar las interconexiones, y de suministros energéticos seguros y de calidad a unos precios adecuados para favorecer la competitividad de nuestra economía y el bienestar de los ciudadanos. No podemos estar más de acuerdo. Pero a la hora de concretar estos objetivos en acciones, encontramos actitudes que los contrarían, como la oposición de la Generalitat a las líneas de tensión necesarias para alimentar el área metropolitana de Barcelona con la seguridad y la fiabilidad necesarias, o la tibieza y la indecisión de la Generalitat a la hora de apoyar, en línea con las directrices y las tendencias internacionales, la renovación de las licencias de operación de los grupos nucleares catalanes más allá de los cuarenta años, siempre que el Consejo de Seguridad Nuclear lo considere seguro y lo autorice.

Nos hablan de exportar energía. De acuerdo, es una oportunidad para equilibrar la balanza de pagos, pero ¿a qué precio y a quién se pretende vender una de las energías más caras de Europa? ¿Podemos competir en precio, garantía y fiabilidad con el parque nuclear francés, si nosotros vamos a poner renovables?

Y, en la misma línea de concreción de objetivos, consideramos que podría incluirse la inversión que Endesa tiene previsto realizar en los grupos nucleares de Vandellòs y Ascó: 710 millones de euros comprometidos con el Estado ya entre 2012 y 2016, 1.000 millones de euros previstos hasta el 2020.

Y, finalmente, volviendo a las energías renovables, le proponemos un enfoque audaz pero sensato y realista, en línea con las tendencias europeas, que sería la introducción de las redes inteligentes. Con ello lograríamos una generación distribuida, evitando las pérdidas por transporte y distribución –que usted sabe que llegan al 15 por ciento–, una mayor agilidad para compensar fluctuaciones del sistema, un coste menor de la electricidad producida y el suministro más eficiente en niveles de potencia de diez a veinte megavatios, pero es que además se crearía empleo, distribuido y localizado en los centros de consumo. En estas redes se podrían integrar distintas energías renovables que ya existen en Cataluña. Por ejemplo, la geotérmica estimulada –dado que Cataluña es uno de los territorios peninsulares

más prometedores–; aprovechamientos hidráulicos no explotados que aun existen en Cataluña o ampliación de los actuales, como la central reversible de Baserca-Moralets; aprovechamiento decidido de los numerosos residuos forestales en plantas de biomasa –nos parece insuficiente el objetivo del plan–, residuos que, además, producen cada año incendios forestales de elevadísimo impacto económico y medioambiental; recuperación energética de residuos sólidos urbanos –en Cataluña se genera media tonelada anual de RSU por habitante; la mitad son residuos orgánicos que tienen un poder calorífico superior a los lignitos nacionales, pero con un contenido en azufre infinitamente inferior... Como usted sabe, estos RSU pueden quemarse para producir electricidad, como ya se está haciendo en Mataró, o tratarlos mediante la tecnología de arco de plasma, con la que se obtienen gases de síntesis ricos en hidrógeno y aprovechables para generar electricidad o almacenar energía –esta sí.

Honorable *conseller*, en definitiva, entendemos que el plan es mejorable y consensuable, en respuesta al espíritu y al contenido que han guiado todas las resoluciones que aquí se han aprobado a propuesta de mi grupo. Modestamente hemos pretendido con esta interpelación plantear los ámbitos de colaboración que desde el Grupo Popular le ofrecemos. Le reitero nuestra actitud de leal colaboración.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyores i senyors diputats..., senyora María José de las Cuevas, li reitero un altre cop, per la primera intervenció, i ara també pel que ha afegit a la rèplica, l'agraïment per la seva interpellació en general, i la interpellació en energia. I encara afermo més la meva convicció que farem una bona moció, crec, i millorarem el Pla de l'energia i canvi climàtic 2012-2020, que, hi insisteixo, està en període encara d'elaboració prèvia a l'aprovació del Govern: encara és possible incorporar-hi modificacions, noves aportacions, i, per tant, estic segur que algunes o moltes de les que vostè planteja les incorporarem.

És veritat que un pla de l'energia amb horitzó 2020, com qualsevol qüestió a futur, pot ser discutit, pel que fa a quines seran les trajectòries de qualsevol fenomen o variable a deu anys vista. Això és així. Per tant, sí, hem sentit –i no és el primer cop– que hi ha alguns elements de voluntarisme. Bé, sí, diguem-ne que persegueix uns objectius ambiciosos, en el millor sentit de l'expressió.

En energies renovables? És veritat. Si mirem la situació que tenim ara –a conseqüència que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per exemple, va suspendre el desplegament edic de les zones de desenvolupament prioritari perquè, sorpreses de la vida, no es va fer l'avaluació estratègica mediambiental, co-

sa que ja s'està fent—, bé, doncs, des d'aquesta perspectiva d'avui, podria, sí, resultar una mica voluntarista. Però pensem que tot això ho resoldrem, i ho resoldrem en qüestió no més enllà de mesos, ja sigui per la sentència del Tribunal Suprem, ja sigui perquè suplim aquesta deficiència que el jutge del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens va fer avinent.

Si ho mirem des de la suspensió de primes del registre de preassignació del ministeri, home, també, però esperem que aquest horitzó temporal, que se'ns està fent molt llarg —sis mesos—, se'ns està fent molt llarg, però esperem que no duri vuit anys més. Per tant, ja li dic que potser durant mesos, i un any, tindrem aquesta situació, però esperem que després tinguem set anys, sis anys per recuperar el recorregut i, per tant, arribar a aquests cinc mil megawatts eòlics, que no són res de l'altre món, però que pensem que Catalunya s'hauria de situar molt més enllà d'aquests mil i pocs que tenim actualment.

El cotxe elèctric, també, pot ser un voluntarisme? Miri, depèn, jo també n'estic convençut, i el mateix pla ho diu. Home, primer passarem per la millora d'eficiència dels motors de combustió interna. Segur. Després, probablement —ja hi som, eh?, en això—, també amb els motors híbrids —també, ja hi som, segur—, però creiem, perquè ho veiem en les empreses que estan fortes inversions en això —Nissan ja va presentant pel món la NV200; SEAT està invertint fortament; Dow Chemical, en bateries; aquí, a Rubí, els de Continental, també—, aquestes empreses... Ei, aspirem a un 10 per cent; que un 10 per cent del parc automobilístic el 2020 tingui mobilitat elèctrica. Tampoc estem dient ni el 50 ni a un 90 per cent. I creiem que anirà per a les flotes comercials, la distribució..., potser cotxes oficials de les institucions o de les empreses, etcètera. Potser anirà per aquí, començarà per aquí. Fem una d'això..., vostè diu «voluntarista». Bé, un 10 per cent. Aspirem a això i creiem que el món camina cap aquí.

En tema d'eficiència energètica, aquesta és una gran aposta, ja li ho he dit; és la nostra primera font d'energia, i l'Icaen fa això, i té números. Ara està fent molts plans pilot. Em sembla que en vam fer esment el dia de la presentació del Pla d'energia, i òbviament que ho tenim més o menys quantificat, tot el tema de la garantia de qualitat i subministrament. Sí, sempre hi han problemes. Aquí a l'àrea metropolitana, amb una línia d'alta tensió, amb el tema nuclear... El tema nuclear, com que el Consell de Seguretat Nuclear i, sobretot, els reguladors europeus Benra i Ensreg, i després tot el *peer review*, ja ha establert què és el que han de fer les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, amb això està el full de ruta fixat. A favor, òbviament, de la generació distribuïda; a favor pel tema de les pèrdues del transport. De fet, al ministre li hem dit que una cosa que no cal esperar és el tema de l'autoconsum i el balanç net. Això ho podria treure, ja, eh? I el tema de la biomassa, igual —igual—, és una aposta de Govern. Plantes de biomassa per a objectius no tant energètics, o a banda d'energètics, de neteja de boscos, valorització de residus, i òbviament, també, de residus sòlids orgànics urbans.

En definitiva, per tant, senyora diputada, li agraeixo la seva interpellació, perquè crec que millorarà de forma

significativa aquest Pla de l'energia i canvi climàtic, que, en el seu moment, esperem al llarg d'aquest any, ja puguem aprovar el Govern i portar aquí al Parlament, i allà, en aquell moment sí, en seu parlamentària, debatre a bastament allò que serà ja una proposta ferma de govern sobre el Pla de l'energia i el canvi climàtic, amb l'horitzó, hi insisteixo, 2020.

Senyora presidenta...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la temporada turística d'estiu
(tram. 302-00160/09)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la temporada turística d'estiu. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular i per a la seva exposició té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que vam fer al seu dia al senyor conseller venia amb unes enquestes que s'havien fet, les últimes que s'havien fet —penso que és al mes d'abril—, amb la qual ens marcava una mica la direcció del que podia passar amb el turisme. I nosaltres veiem tres factors importants a tindre en compte i tractar de corregir abans que entrés la temporada turística alta, que encara hi estem a temps.

En primer lloc, veiem que disminuïa el turisme domèstic, el turisme de la resta d'Espanya, el turisme, realment, de l'Estat, i, amb aquesta mesura concreta, amb la qual nosaltres ens havíem fixat, era, d'alguna manera, recuperar aquest turisme. És un turisme que a última hora no ha decidit encara quin destí farà. Possiblement estarà motivat, aquest fet, per la crisi econòmica que es té. També ens consta, senyor conseller, que vostè ha fet ja una campanya important amb el turisme de la resta d'Espanya, i encara estem a temps, al mes de juliol, de fer un últim esforç per aquest turisme domèstic que encara no ha pres una decisió de vindre aquí a Catalunya i de gaudir d'aquest extraordinari turisme que nosaltres podem oferir a la resta d'Espanya. Per tant, el primer punt de la moció ve dirigit exclusivament a fer aquest últim esforç perquè aquest turisme vingui, no solament, especialment, al que és la Catalunya interior, sinó també al que és la Costa Brava i també el que és la Costa Daurada. I ho diem, senyor conseller, perquè vostè està també d'acord amb nosaltres que els hotelers estan preocupats pel descens del turisme nacional, eh?, pel turisme de la resta d'Espanya que vénen aquí. És la primera.

Segona: és un turisme que per a nosaltres és primordial, que és el turisme familiar. Si nosaltres parlem amb els sectors turístics de la Catalunya interior i si parlem

amb els sectors turístics de la Costa Brava o de la Costa Daurada, ens diran que el turisme familiar és un turisme molt potent i és un turisme amb el qual hi ha, doncs, una estabilitat que aquest turisme vingui a Catalunya. Per això nosaltres havíem afegit, en aquest punt, que aquest turisme pogués comptar..., i és un dels acords a què va arribar la nostra presidenta Alícia Sánchez-Camacho amb el Govern, i era arribar a l'acord, realment, que paguessin l'impost turístic dos persones per allotjament. Evidentment, estic d'acord amb vostè, senyor conseller, que això ha creat alguna situació jurídica de quina manera això es pot comportar, com també és el tema de la facturació. Per això, també, li diem que el mateix sector diu que «el sector no sabe cómo se gestionará la tasa turística». I és per això que demanem, realment..., després ha fet el Grup de Convergència i Unió una esmena que hem transaccionat, que ve en aquest sentit: fer un estudi tècnic jurídic, «de quina manera podem adoptar...» Però el fi, en concret, és aquest turisme familiar, al que li donem la facilitat, realment, que pugui vendre, que puguin pagar dos membres per unitat familiar i per allotjament, i que això beneficiï en gran mesura.

I també és important, importantíssim... Ja no estem parlant d'aquesta temporada, senyor conseller, estem parlant de la temporada baixa que vindrà, i vostè sap molt bé que depèn molt del que és el turisme social, que diem nosaltres, és el turisme més conegut com d'Imsero. Si realment aquí nosaltres l'impost turístic no el fem desaparèixer, el problema que tindrem és que molts hotels hauran de tancar en temporada baixa, amb la reducció que això tindrà de treballadors i la qüestió que això comportarà a l'atur.

Doncs, bé, aquestos són els punts que nosaltres, amb un caràcter d'urgència –vull dir–, hem fet: previndre aquesta temporada, al mes de juliol, a aquelles persones del turisme de la resta d'Espanya, domèstic, que encara no ha pres la decisió d'on ve, o sigui –i ho torno a dir–, vostès ja han fet una campanya; no era com uns altres governs que hi va haver, que els feia por parlar de turisme de la resta d'Espanya i deien turisme d'aproximació, i tampoc van invertir molt per fer campanyes de turisme fora de la resta de Catalunya, fora de Catalunya i la resta de l'Estat espanyol, per atraure aquest turisme, que sí que vostè reconec que ho ha fet, però que a última hora encara tenim la possibilitat que pugui vendre per poder cobrir les quotes que tenim previstes quant al seu allotjament i la seua ocupació.

Ja posteriorment, senyor president, faré i em posicionaré sobre les esmenes que s'han presentat. I aquest és el context, realment, de la moció que presentem, que era el camí que nosaltres havíem marcat en la interpellació al senyor conseller.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris i un subgrup. En primer terme, té la paraula el diputat Xavier Sabaté, per exposar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. De l'escó estant, per dir que hem presentat unes esmenes que amplien, d'alguna manera, el que són recomanacions o obligacions del Govern després d'aquest debat d'aquesta moció, que, en fi, que esperem que prosperi, tant pel que fa a l'àmbit territorial com a l'àmbit sectorial de les activitats turístiques, en el sentit d'afinar més en el que és la promoció en uns sectors determinats, i com s'afina en la promoció i més s'adequa l'oferta als diferents turistes que poden existir en el nostre país, doncs, tant millor. Hem signat amb el Grup Popular les nostres esmenes, han estat transaccionades i, per tant, ens sentiríem satisfets de com ha anat el debat i els textos finals, i, per tant, doncs, queden defensades aquestes esmenes i votarem a favor el conjunt de tota la moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. El posicionament d'Esquerra Republicana respecte a aquesta Moció sobre la política turística que ha presentat el Partit Popular és, en primer lloc..., es barregen diversos aspectes i m'agradaria anar pas a pas. El primer: la preocupació pel que és el mercat de la resta de l'Estat, evidentment, és compartida. No deixa de ser un mercat d'origen dels turistes que ens vénen a Catalunya importantíssim, de fet, és bàsic i, per tant, estem d'acord a adoptar aquest tipus de mesures; mesures, i, sobretot, és un mercat que també té com a destinació el que podríem anomenar, doncs, el turisme d'interior, a part del turisme de costa.

Aquí sí que no estaré d'acord amb el diputat Rafael Luna quan ha dit que havia estat un mercat absolutament abandonat pel Govern anterior. No és cert; no és cert, senyor Luna. El Govern anterior anava a Fitur, fira que es fa a Madrid cada mes de gener de cada any. De fet, qui li parla, en aquell moment era president d'un pla de competitivitat turístic participat també per la Generalitat de Catalunya, i bé es feien moltes i moltes i moltes promocions, acompanyades d'altres marques turístiques catalanes a la resta de l'Estat. Per tant, no intenti aquí fer veure, aquí, que existia un cert anti-espanyolisme en un aspecte que és la captació de turisme. Estem parlant d'economia, senyor Luna. I som veïns, som veïns, però estem parlant d'economia i, per tant, és un tractament igual que el que pot tenir el sud de França, igual que poden tenir altres territoris de proximitat. I, per tant, nosaltres..., és un aspecte que es va treballar i es continua treballant, i s'ha de continuar treballant perquè realment és una quota molt important del turisme que ve al nostre país.

Però una reflexió: jo crec que el fet que no hagin vingut tant no està tant en el fet que no s'hagi fet promoció, que s'ha fet –s'ha fet, es fa i es farà–, sinó per les dificultats econòmiques del mateix Estat espanyol. Un

estat que té més d'un 20 per cent d'atur, té una caiguda en picat del consum i, per tant, els seus habitants tenen menys possibilitats d'anar de vacances. I això és el que està passant. Al mercat francès, per exemple, no estem parlant d'aquestes xifres d'atur. Estan passant per dificultats, també, però no estem parlant, ni molt menys..., estem parlant d'unes xifres d'atur de pràcticament menys de la meitat i, per tant, tenen més disponibilitat econòmica d'anar de vacances, i això a ningú passa desapercebut.

Quant a l'aspecte de l'impost de pernoctacions, entenem que el pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular que va portar a aquest impost de pernoctacions va ser un mal pacte –va ser un mal pacte, va ser un mal pacte. Nosaltres proposàvem una solució diferent. Nosaltres proposàvem: una part de l'impost que fos de la Generalitat, però després una part de l'impost que fos voluntàriament aplicada per cadascun dels municipis. Amb la qual cosa, aquesta figura impositiva s'adaptava a cadascuna de les realitats. No és el mateix el que succeeix, per exemple, a la ciutat de Barcelona que el que pot succeir a Lloret de Mar, el que pot succeir a Cambrils o el que pot succeir a la Seu d'Urgell. Estic parlant de diferents realitats del nostre país, realitats turístiques del nostre país. Alguns poden suportar aquest impost turístic d'una manera, diguéssim, més raonable i altres no el poden suportar. I, per tant, amb la nostra proposta, amb la nostra solució el que fèiem era, amb aquesta part que era municipal, adaptar-la a cadascuna de les realitats.

Finalment, li hem proposat una altra esmena, una altra esmena que crec que és absolutament oportuna, i és quant al projecte d'Eurovegas. Entenem que és un projecte que ara per ara només en tenim informació a través de mitjans de comunicació, el Govern no ha donat massa informació, i és un projecte que pot alterar de manera significativa el que és el model turístic del nostre país i ha de passar per aquest Parlament. I el que volem és que passi per aquest Parlament, es debati, es vegin els pros i els contres. I avisem: des d'Esquerra Republicana veiem més ombres que llums en aquest projecte, que realment pot malbaratar –pot malbaratar– el que és un model d'èxit, el model turístic català.

Per tant, aquestes són les nostres esmenes, i sí que agrairíem al grup proponent i també a la resta de grups que han presentat esmenes i que sembla ser per les dues intervencions anteriors que hi ha hagut una sèrie de transaccions, que ens les puguin fer arribar a la resta de grups que encara no les tenim, a fi i efecte que ens puguem posicionar a l'hora de la votació en aquestes transaccions que han arribat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Subgrup de Solidaritat, i per defensar-les té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president... Suposem que aquesta moció ha nascut d'una percepció preocupada de tal com està anant

la temporada. S'entén del tot la necessitat d'iniciatives parlamentàries tendents a millorar els nivells d'ocupació i el nombre de pernoctacions als establiments turístics, però, francament, voldria dir que el meu grup, després de sentir la interpellació, hem quedat força decebuts del contingut d'aquesta moció. Esperàvem més. És evident que arriba tard, aquesta iniciativa, i estem, ben entrat el mes de juliol, parlant d'iniciatives que s'han d'aplicar en aquesta temporada turística. El diputat Luna ha insistit que encara en podem treure algun profit; tant de bo que de cara a l'agost puguem millorar les xifres. Però pensem que arribem tard, a aquesta iniciativa, si ha d'aconseguir avantatges de cara a aquesta temporada. No es munta una campanya de cara a estimular el turista a darrera hora, i potser servirà algun aspecte de cara a la temporada següent.

Aquesta temporada tampoc podem guiar-los cap a l'interior, als turistes, a menys que sigui amb alguna solució màgica. No s'endevina clarament de la moció l'objectiu final de la moció. Sembla voler ser una mena de barreja entre la introducció de condicions i noves mesures econòmiques de cara al turisme i alhora una barreja en aspectes més socials. No acabem d'entendre la finalitat de la moció. Ara bé, si hem de definir de forma precisa el concepte de turisme social, per què no ho fem basant-nos en la nostra pròpia definició? Per què ens hem de basar en la còpia directa de la legislació i la terminologia espanyola? Potser no tenim prou models nosaltres mateixos, no tenim un cos legislatiu sobre aquest tema?

Pel que fa a l'impost de les empreses d'allotjament als usuaris, si s'aplica a les empreses, aquestes ho aplicaran als usuaris i pot haver-hi un desgavell de preus. Si és d'aplicació al viatger, a l'usuari, crec que no pot suposar un gran augment de preu. I una última paraula: el diputat De los Ríos ha aprofitat, amb molt d'encert, per incloure un punt sobre Eurovegas. Penso que està ben pensat. Però jo, com a reflexió general sobre aquesta moció, diria que tota la bona voluntat que s'inclou aquí, diputat Luna, tot això se n'anirà en orris si el Govern de Madrid, i tal com semblen les notícies, aplica aquesta pujada del 10 per cent en l'IVA que farà que totes aquestes mesures dins del turisme siguin absolutament debades. Perquè una pujada del 10 per cent de l'IVA de cara al turisme serà el cop final per a la salut del turisme a casa nostra.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, primer, un aclariment. En les esmenes que hem presentat n'hi havia una d'addició que també fa referència a Eurovegas i dues més que constaven com d'addició però nosaltres el que volíem és que fossin de substitució. Ho dic perquè..., de substitució del seu punt 2, senyor Luna, i això ho explicaré.

En la interpellació el diputat Luna es feia ressò de les preocupacions que són prioritàries al sector, i el conseller ho reconeixia també, que el pes del turisme com a motor econòmic de Catalunya és el pes potent, gairebé diríem del 12 o 14 per cent del PIB, malgrat la crisi. Però el que es veia és, també, la percepció que el turisme que fins ara estàvem tenint es beneficiava molt, sobretot la ciutat de Barcelona, i especialment per la desgràcia d'altres, que era pel patiment de Grècia, i no tant –i aquí compartim aquest primer punt amb el senyor Luna–, no tant reflectia ni la desgràcia, dissortadament, de Grècia, ni altres causes cap al turisme d'interior, que bé es va explicar aquí. Jo comparteixo la tesi que és fruit de les nostres pròpies problemàtiques, és a dir, del pes de l'atur, que no es consumeix perquè tenim necessitats emergents més que necessitats lúdiques; la gent no s'ho pot permetre.

Per tant, tenim la desgràcia d'uns i la desgràcia d'uns altres que afecten el turisme, i en aquest sentit crec que és el primer punt que hauríem d'enfocar, i nosaltres, a falta de saber la transacció, que tampoc la coneixem, sí pensàvem votar a favor d'aquest primer punt, sempre deixant clar que com que el punt no aclaria massa com era aquest posicionament, com farem aquest pla –l'estem fent molt tard, jo també ho comparteixo, si és que s'ha de fer–, compartiríem si fos una decisió presa pensada amb implementar-ho en la forma que hem vingut fent, de fet, des de fa deu anys, en què es tinguessin en compte els conceptes d'aquest canvi que hem volgut fer al turisme de sol i platja. Això no ho veiem en aquest punt, però li farem confiança i en principi el votariem a favor. Perquè nosaltres el que pensem és que sí que hem de posicionar-nos, tenint en compte la nostra identitat, la nostra cultura i la nostra gastronomia, per exemple, els valors perquè aquest turisme de la nostra comarca, també de l'interior, vegin reflectit aquest augment de turisme.

Els dos següents punts, senyor Luna, els votem en contra, i els votem en contra perquè nosaltres sempre hem defensat la taxa turística. Fins i tot un parell de mesos abans que el Govern de Convergència i Unió ja ens la tombés aquí, aquesta proposta de taxa turística, nosaltres ja la proposàvem. De fet la venim proposant o demanant que s'estudiï des de l'any 95, perquè entenem que és en la línia que fan les grans ciutats europees per poder fer un turisme sostenible. Però quan ja teníem un peu al coll, quan ja podíem compartir aquest aspecte de la Llei de mesures, gairebé potser l'únic aspecte, vostès, amb els seus pactes de ferro amb el Partit Popular, forcen una esmena on gairebé s'aconsegueix reduir aquest import en un 90 per cent de l'impost de successions..., ai, la Llei de mesures –la taxa turística–, i sobretot, a més a més, va la rebaixa dels hotels de luxe, la qual cosa ens sembla bastant increïble. I a més a més, no que s'apliqui a l'agost, que és quan podríem fer una bona recaptació i, per tant, que repercutís tant en el sector com també a no anar a perdre més drets socials i a poder fer més polítiques socials, no, l'apliquen al novembre, quan ja no tindrà cap sentit. I el que intenta el senyor Luna avui amb els dos darrers punts és liquidar-ho del tot, que ja no existeixi la taxa turística pràcticament, però, mirin, nosaltres en això no els ajudarem a acabar de reblar el clau. Per aquest sentit, no hi votarem a favor.

Però és que el senyor Luna sempre ve amb posicionaments a favor del turisme, i crec que l'altre dia ho va fer, però hi ha un actor principal que està entrant en escena en aquesta qüestió turística, i per molt que li vulguin eliminar la taxa turística, el que realment farà mal, mal al sector serà aquesta pujada de l'IVA; pujada de l'IVA que vostès per activa o per passiva abans de les eleccions al Parlament van prometre i comprometre's amb el sector que no apujarien l'IVA, i és més, demanaven l'IVA superreduït. Per tant, senyor Luna, facin-s'ho mirar. El primer favor al turisme seria que aquest IVA en aquest sentit no s'apliqués. Per tant, va dir-ho ahir mateix –crec– el senyor clos, del Gremi d'Hotelers, que apujant del 8 al 18 es farà molt difícil de pair i que, òbviament, anirà en contra de l'ocupació hotelera, com també de la restauració.

Per tant, nosaltres votariem que no a aquests dos punts, i, a més a més, hem afegit dues esmenes. Una creiem que important, importantíssima, que és la de rebuig a Eurovegas. Entenem que Eurovegas no s'ajusta per a res a moltes coses, però encara menys al concepte turístic que tenim al nostre país. Deia que fa deu anys que ho començaven a intentar, treballar per un turisme de qualitat i sostenible, en què les normes de la Unió Europea fossin les normes presents quant a qualitat, el que l'OMT, Organització Mundial del Turisme, defineix com a sostenibilitat, que vol dir respecte ambiental, desenvolupament econòmic integral i reforç de la identitat cultural i nacional pròpia. Compleix aquestes condicions Eurovegas? Absolutament, no. A més a més –ja vam discutir-ho ahir fortament–, l'impacte sobre el parc agrari del Llobregat, l'impacte sobre el principal aquífer de Catalunya. Per tant, com pot un *ressort* tancat obrir noves vies de turisme on la gent quedarà allà restringida, on no utilitzarà pràcticament res de la capacitat restauradora, hotelera, de *shopping* que té la ciutat de Barcelona? Massa dubtes, poques respostes. Proposava el diputat Ríos aquí que s'expliqués més clarament per part del Govern; nosaltres també hi estaríem d'acord, però la nostra moció va ja al rebuig perquè no compleix cap dels estàndards que ens havien proposat, dit fins i tot per membres del Conca.

I les altres dues esmenes...

La presidenta

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

Sí, acabo, presidenta. Van en la línia de reforçar aquells que sí que estan patint més la crisi, que són els allotjaments de turisme rural, les cases rurals, que creiem que sí que haurien d'estar exemptes d'aquesta taxa, justament, si volem que aquest turisme de les comarques interiors pugui ser part d'aquest equilibri. I també una taxa de creació d'un fons de patrimoni per a la sostenibilitat, no un fons com proposa el conseller, que no sabem ben bé a què anirà, si a la telefonia mòbil, no ho sabem a què anirà, conseller; vostè no ho ha explicat mai i nosaltres ho tenim clar, per què ho volem.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Molt honorable presidenta... Excel·lentíssim senyor Rafael Luna, senyores i senyors diputats, argumentar i explicar la importància que té avui per al nostre país el sector turístic és una obvietat. Tots sabem el que representa per a la nostra economia i la nostra societat, tant en riquesa, que és l'11 per cent del PIB, com en ocupació, tant de forma directa com indirecta. I no puc estar més d'acord amb vostès pel que fa a la captació de fluxos turístics de la resta d'Espanya, i també la promoció turística de les comarques d'interior.

També cal cercar la desestacionalització, això és clau; és a dir, allargar les temporades al màxim, tant pel que fa a la creació de nous productes i experiències com en la recerca de nous mercats en funció de les èpoques de l'any i les tipologies turístiques, com és el cas del turisme social a què vostès fan referència. Desestacionalitzar és bo de cara a poder mantenir una ocupació al llarg de l'any, és a dir, també en el que afecta a la reducció de la taxa d'atur i a l'increment de productivitat. Per tal, cal apostar-hi fort.

I vull recordar que aquest Govern té molt clar que el turisme és una de les primeres indústries, per no dir la primera de Catalunya, i per això està elaborant un macropolà estratègic amb el seu corresponent pla de màrqueting, i també ha constituït la Taula de Turisme públicoprivada amb quatre àrees importants d'ordenació, programació, coneixement i estratègia i qualitat i innovació. Però, senyories, de moment, pel que fa al turisme estranger, al primer trimestre anem bé –anem bé–, però sí que és cert que el turisme interior domèstic no creix com l'any passat. No oblidem el moment de crisi econòmica en què està sotmès avui l'Estat espanyol. Potser caldria retornar a aquell famós eslògan de fa uns anys que deia «España, sin ir más lejos», i aquesta vegada ens ho hauríem d'aplicar a casa nostra i per a la nostra gent.

Les dades de l'any passat ens diuen que Catalunya va tenir 23,5 milions de turistes, 13,7 dels quals eren estrangers, 4,2 de la resta de l'Estat espanyol i 5,6 catalans. El primer trimestre, com deia abans, ens diu que anem bé pel que fa al turisme estranger. Les dades que tenim de gener a maig del 2012 ens diuen que en nombre de turistes estrangers tenim 4,8 milions de turistes, un 12,8 per cent respecte al mateix període del 2011; ingressos per turisme, 3.492,9 milions d'euros, un 14,2 per cent respecte al mateix període del 2011, i la despesa mitjana per turista, que això és molt important de cara a la qualitat, 130 euros per turista, que és un 20,4 per cent més. Per tant, doncs, anem bé.

La tendència de l'evolució turística del 2012 ens diu que a dia d'avui, amb les dades i indicadors amb què treballem, ens fa ser optimistes, anem pel bon camí, i el turisme es consolida com a sector tractor i estratègic, amb capacitat per impulsar la recuperació econòmica i generar riquesa a Catalunya. A tall d'exemple i de forma molt ràpida

perquè el temps és el que és, els faré un esment del mercat rus, que ha incrementat un 40 per cent enguany. Hem agilitzat –cosa que era molt important– la tramitació dels visats, i les previsions de cara al 2012 ens diuen que tindrem 750.000 russos, un 40 per cent més que l'any passat, i també amb una despesa prevista de 1.500 milions d'euros, un 120 per cent més que l'any passat. I també preveiem l'arribada de 140.000 turistes d'Ucraïna, i com que l'any passat no els teníem és un increment del cent per cent. Tenim amb el turisme rus set-cents vols mensuals, uns cent-setanta vols setmanals, que són un 70 per cent més que l'any passat, i també com a novetat el vol setmanal que tindrà la temporada d'hivern l'aeroport de Moscou amb l'aeroport d'Alguaire-Lleida, que donarà destinació a tot el que és el Pirineu català.

Però sí que és cert que els indicadors ens avisen que el turisme de la resta de l'Estat pot anar en descens. Per això li vull explicar que la Direcció General de Turisme ja està fent una sèrie d'accions promocionals a la resta de l'Estat en benefici de tot el país, és a dir, interior i costa. Encara que, com vostè sap molt bé, el producte estrella en aquests moments són les nostres costes i la ciutat de Barcelona.

Per això, amb bon criteri, la Direcció General de Turisme i el seu equip han fet una sèrie d'accions promocionals en aquesta direcció. Comprendran que amb la limitació de temps que tinc no podré explicar-les totes. I les més importants: l'Agència Catalana de Turisme ha obert una oficina al centre de Madrid, al carrer Alcalà, que és un nou equipament que té un doble objectiu, és a dir, per una banda, vendre destinació turística catalana als turistes madrilenys, que representen un 20 per cent dels turistes que viatgen a Catalunya des de l'Estat espanyol –és a dir, estem parlant aproximadament d'un milió de turistes–, i per altra, donar servei al sector turístic català que vulgui arribar a acords comercials amb «touroperadors» madrilenys.

S'han fet en aquesta seu diferents presentacions i *workshops*; també s'ha participat en el *workshop* més important al mercat espanyol, que és el «Buy Catalunya», que hi participen uns cent setanta «touroperadors», i també s'han fet diferents *workshops* en altres indrets i accions també dirigides al públic final. Hem tingut presència a les fires més importants, s'han fet *press trips*, s'han fet convenis amb «touroperadors» nacionals –com, per exemple, el cas d'Halcon– per potenciar el que és la destinació del turisme familiar, s'han fet monogràfics en diferents publicacions i també s'han fet accions amb el Catalunya Convention Bureau, que és un pla específic per al mercat nacional.

La campanya d'enguany d'aquest estiu del 2012 té tres eixos: un eix que és la cançó *T'espero a Catalunya*; saben vostès que la música moltes vegades ajuda a fer-ho entrar tot, i és una cançó de la Beth que, d'alguna manera, dona una bona imatge a Catalunya. Amb els plans del 2.0 i les noves tecnologies s'ha fet la pàgina web magradacompartir.catalunya.com, on es poden trobar propostes per fer a Catalunya en tots els idiomes i, evidentment, el castellà. I també una tercera acció, un tercer eix són els ambaixadors sobre les rodes, una flota de més de cent cinquanta camions que van retolats amb imatges de Catalunya i amb el lema «M'agra-

da compartir». Aquests camions recorren tot Europa –diferents països d'Europa– i també la resta de l'Estat espanyol, fent així promoció de la nostra destinació. Es va fer també aquest mes passat de juny una sèrie de cupons de l'ONCE amb imatges de Catalunya.

Però, pel que fa referència al punt 2 de la moció, ja li hem presentat una esmena en la qual podem compartir alguns plantejaments, senyor Luna, de base, però cal garantir que un informe –com ha dit vostè abans– tècnic jurídic ens avaluï poder tirar endavant aquests punts.

Encara que hi ha una sèrie de punts que voldria comentar amb vostè pel que fa referència a la taxa turística, cal recalcar que ens hem posat d'acord amb vostès i amb el sector. I recordem-ho: no som ni el primer país ni el darrer país a posar-la. La taxa existeix a països com França, Itàlia, Alemanya, Egipte, els Estats Units o el Japó, entre d'altres. A aquests darrers tres països no es paga a l'allotjament, sinó que es paga en entrar al país. A tall de fer una reflexió, aquests països no han vist reduït en cap moment el seu nombre de turistes per l'aplicació de la taxa: i recordem que un 25 per cent dels recursos recaptats aniran destinats de forma proporcional als municipis perquè els destinin a la seva promoció turística.

També recordem que a aquesta taxa hi ha exempcions als turistes menors de setze anys i a les persones que participen en programes socials subvencionats per qualsevol administració de l'Estat –en el cas d'Espanya és l'Imsero– o també en qualsevol programa de la Unió Europea, amb què es pretén, com dèiem abans, fomentar el turisme familiar i el turisme social. I per acabar, una reflexió que considero que és molt important: aquesta taxa no entrarà en vigor fins el dia 1 de novembre d'enguany, és a dir, l'1 de novembre del 2012. Per tant, potser que ens caléssim tots i el que caldria és esperar i veure com evoluciona la taxa perquè un cop s'hagi implementat la taxa, després puguem valorar tots plegats el que calgui fer per millorar-la.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, donaré suport a la moció presentada per l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Partit Popular, perquè estic d'acord a enfortir les polítiques turístiques a Catalunya.

Som conscients, a Democràcia Catalana, de l'impacte econòmic que representa el sector turístic, un 12 per cent del producte interior brut i uns 400.000 llocs de treball. També pensem que, doncs, és una bona oportunitat per explicar que som una nació. En aquest sentit hi han estudis fets per escoles de negocis de reconegut prestigi que vincular la marca Barcelona a la marca Catalunya...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, perdoni, és que hi ha massa remor de veus. (*Pausa.*) Pot continuar.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies. Que vincular la marca Barcelona a la marca Catalunya, doncs, genera una atracció molt positiva i té uns efectes molt positius.

Estic d'acord amb el que diu la moció de captar turisme de la resta de l'Estat. Fem-ho bé, fem-ho, i en aquest sentit, doncs, explicar la singularitat de Catalunya, explicar que tenim una oferta que va més enllà del sol i platja i explicar també totes aquestes qüestions per tal que coneguim la realitat catalana i en un moment determinat puguem comprendre les nostres aspiracions polítiques, també.

En aquest sentit, també fer referència a l'oferta turística de les comarques interiors de Catalunya, penso que s'han d'impulsar, doncs, una sèrie de mesures amb tots els agents del sector turístic i de les administracions corresponents per tal de descentralitzar les rutes turístiques de Catalunya. Cal fer un clúster de turisme de Catalunya per tal, també, d'incorporar nous processos, serveis, per contribuir a la competitivitat d'aquest sector a nivell internacional.

Respecte –i acabo– a l'impost turístic, crec que ha de ser progressiu, en funció de la categoria del lloc d'allotjament. També, doncs, s'han d'establir uns topalls mínims i màxims que surtin de les converses, dels acords amb els agents del sector. I també crec que..., des de Democràcia Catalana pensem que cal abordar el repartiment equitatiu dels beneficis i les càrregues que representa l'impost d'estada amb tots els agents del sector turístic. Això és el sector públic, el sector empresarial, ciutadans i turistes.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Buenos días, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas. Hombre, uno cuando quiere recuperar algo lo que tiene que plantearse es por qué lo ha perdido. Es básico, ¿no?, es una especie del abecé argumental.

¿Hay una parte que lo hemos perdido por la coyuntura económica? Claro. ¿Pero solo es por la coyuntura económica? Yo sospecho que no. Evidentemente, cuando uno tiene una política turística tiene que entender que la política influye. Estar en permanente agravio, litigio, enfrentamiento, confrontación con el resto del mercado interior español turístico, pues, no parece la mejor opción; no parece la mejor opción decir, por ejemplo, que España nos roba o decir que los andaluces son vagos por el hecho de serlo o decir que una parte de los ciudadanos españoles se dedica a estar en las barras de los bares mientras otros están en el Palace durmiendo. Bueno, no parece ser la mejor opción.

Por lo tanto, cuando uno quiere consolidar, mantener y aumentar el flujo turístico del resto de ciudadanos de nuestro país hacia Cataluña –algo que, repito, ya existía, ¿eh? – no hay que abrir rutas con Moscú y llevarlos a Alguaire, no, no; existen, lo que pasa es que uno tiene que intentar no perderlas. Y ahí no solo es una cuestión de políticas turísticas, aunque también: sería bueno que cuando los ciudadanos del resto de España vinieran a los museos catalanes pudiesen leer las explicaciones en el idioma común de todos los españoles, e incluso que pudiesen entender algunas señales de tráfico, e incluso que cuando fueran a aparcar en la zona azul o en la zona verde entendiesen qué tienen que poner. Son pequeñas medidas que también ayudan a que los ciudadanos cuando vienen aquí se sientan en los que es, en su país.

Ya sabemos que algunos lo que quieren es justamente explicarles que no están en su país; como decía el señor Laporta, «som una nació». Yo creo que estaría bien que en esta oficina que van a abrir ustedes en Madrid o que tienen en Madrid pongan ahí muy grande «som una nació». Estoy convencido que van a conseguir ustedes una gran atracción turística, pero no hacia aquí. Entonces, aquellos que defendemos que uno no se puede poner *cofoi* porque pierda parte de mercado interior, como ayer el señor Mas nos explicaba, «es que ya exportamos más fuera que dentro». Pues, oye, yo no sé si eso es una gran noticia, porque me gustaría saber si hemos mantenido los flujos comerciales con el resto de España o si han disminuido.

También me está muy bien que seamos capaces de atraer más turistas de fuera de España, pero tendríamos que analizar por qué perdemos una parte de nuestro sector turístico. A lo mejor tiene algo que ver con los litigios que tenemos con los aragoneses o que algunos se empeñan en tener con los valencianos o que algunos permanentemente se empeñan en tener con el resto de ciudadanos de España. Por lo tanto, la política turística siempre es una derivada de la política y cuando uno se empeña en levantar fronteras es muy difícil después intentar recuperar aquellos ciudadanos que piensan que veranean en su país o que vienen a hacer turismo en su país y que algunos se empeñan directamente desde Cataluña en decirles que no, que van al extranjero. Y a lo mejor, entonces, como tienen que decidir, deciden irse de verdad al extranjero.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, abans de passar a defensar o a dir quines esmenes s'han transaccionat o no, simplement, uns aclamiments.

Senyor De los Ríos, miri, sí que ha sigut nefasta total i absoluta la política turística del Govern del tripartit i especialment del conseller Huguet. El conseller Huguet mai va creure en el turisme de la resta d'Espanya, en deia

«d'aproximació». El senyor Huguet, en una nit del turisme a Salou, va tractar el turisme de sol i platja de turisme de marca blanca. I si a vostè, que ha presumit de ser president d'un patronat de turisme, expresident..., miri ara el grup municipal del Partit Popular el que ha de fer a Tarragona per recuperar el turisme de patrimoni de la humanitat que nosaltres vam portar i que vostès van deixar fora.

I tercera, deixar alguna cosa més: i tant que es va arribar a un pacte amb el sector turístic –amb el sector turístic, va signar tot el sector turístic– i vam ficar uns preus diferents al que era Barcelona, al que era la Costa Brava i la diversificació del turisme quant a turisme social i una altra classe de turisme.

Senyor Strubell, vostè no m'ha escoltat, veig que no m'ha escoltat o no m'he explicat, possiblement: el Govern de la Generalitat ja està treballant en el tema concret i precís, hi ha treballat; l'únic que passa que últimament encara hi ha gent que no s'ha decidit si vindrà o no vindrà a Catalunya i l'únic que els estem dient és: «Escoltin, fem un altre empena, donem una altra empena perquè aquesta gent vingui.» Però ja s'ha fet el treball, no és que anéssim tard.

I tampoc vostè m'ha escoltat bé o m'he explicat malament, que parlem ja per a la temporada baixa del turisme social i del turisme familiar. Per tant...

I referent a l'IVA, doncs, miri, vostè és un vident, ha vingut aquí a parlar del que pot passar en un futur, quan arribi ja en parlarem.

I referent al que la senyora Massana ha dit, miri, senyora Massana, molt bé, el seu discurs ha estat molt bé. Nosaltres no podem assumir les seves esmenes, perquè vostè parla de l'IVA també com una vident, però vostè encobertament aquí estava presentant el que és la taxa o l'impost ecològic que vostès van fer a Balears i va ser un desastre.

Per tant, i resumint, nosaltres hem fet una transacció, que ara donarem, amb el Partit Socialista, que ve a enriquir, d'alguna manera, el text nostre. I també agraïm al Govern aquest compromís en ferm que ha fet en aquest informe o amb aquest informe que es farà tècnic jurídic per poder, realment, portar a terme aquells compromisos que va assumir la Generalitat de Catalunya, el Govern, amb el sector turisme i amb la mediació del Grup Parlamentari Popular i de la seua presidenta Alícia Sánchez-Camacho.

Per tant, això és el que avui aportem. I un altre dia parlarem d'Eurovegas, que ja n'hem parlat prou, i un altre dia parlarem, doncs, si ho volen, del turisme solidari de fumata de cap de setmana a Rasquera.

La presidenta

Senyor Luna, entenc que l'esmena transaccional és amb les esmenes del Grup Socialista i de Convergència i Unió? (*Veus de fons.*) D'acord, moltes gràcies.

Cridem a votació.

(*Sergi de los Ríos i Martínez demana per parlar.*)

Senyor De Los Ríos...

Sergi de los Ríos i Martínez

És per demanar votació separada dels dos punts de la moció; moció que només té dos punts, doncs, votació separada. No sé si es votarà la introducció, també.

La presidenta

No. Tinc la petició de separat del punt 1 i vostè del 2; per tant, fem dues votacions.

Molt bé, moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, procedirem ara a la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la temporada turística d'estiu. És la moció amb les transaccions incorporades, i es votaran els dos punts per separat.

Passem a la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 2 abstencions.

Passem a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 22 en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives (tram. 401-00035/09)

Passem ara al sisè de l'ordre del dia, que és la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives.

Abans de començar, voldria saludar, en nom de la Mesa del Parlament, els representants de les diferents federacions i confederacions de cooperatives de Catalunya que avui ens acompanyen i traslladar-los la nostra felicitació per l'any internacional.

Prego al secretari primer que n'iniciï la lectura.

El secretari primer

«La Resolució 64/136 de l'Assemblea General de les Nacions Unides proclama el 2012 Any Internacional de les Cooperatives, amb el missatge "Les empreses cooperatives ajuden a construir un món millor", i insta els estats membres i altres institucions públiques i agents socials a aprofitar-lo per a promoure el cooperativisme, reconèixer la contribució d'aquestes empreses al desenvolupament econòmic i social i impulsar-ne la formació i el creixement.

»La cooperativa és una empresa que pertany als seus integrants, els quals la gestionen per al benefici mutu dels membres, dels usuaris i de l'entorn. És una empresa democràtica que promou l'ocupació estable i de qualitat, la responsabilitat social, l'arrelament al territori i la màxima implicació en el desenvolupament econòmic i social de totes les persones, també de les més desfavorides.

»A Catalunya les cooperatives han contribuït amb llur llegat i patrimoni històric a consolidar el model econòmic. El món rural català és impensable sense l'aportació centenària de les cooperatives agràries i les cooperatives de treball, sorgides del món obrer, han configurat al llarg dels anys part del teixit empresarial. Avui hi ha grans empreses d'economia cooperativa, líders en llur sector, que són pioneres, referents i models empresarials a Catalunya, i el principal repte és projectar les empreses cooperatives com el que realment són: empreses diverses, rendibles, modernes i innovadores.

»L'economia catalana té cooperatives en tots els sectors: l'agricultura, el comerç, la cultura, l'energia, l'ensenyament, l'habitatge, l'hostaleria, la indústria, la sanitat, els serveis d'atenció a les persones i el transport, entre d'altres, fins a arribar a 4.807 cooperatives, que aporten el 4,5 per cent del producte interior brut de Catalunya. En el període més sever de la crisi econòmica actual, l'empresa cooperativa ha perdut un 33 per cent menys de llocs de treball que el conjunt de l'economia catalana.

»No obstant això, les cooperatives s'enfronten actualment als mateixos problemes que el conjunt de les empreses, és a dir, al finançament, el creixement, la internalització i la innovació, entre d'altres, però amb el punt afegit que són empreses basades en el capital humà, en el fet de compartir uns valors, en la implicació i el compromís de les persones, elements fonamentals per a assumir responsabilitats, per la voluntat, l'esforç i el treball dur que comporta posar en marxa els projectes i les activitats empresarials. Les empreses cooperatives demostren any rere any llur progrés com a veritables agents socials, però també com a eix vertebrador de l'economia.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya dona suport a la Resolució 64/136 de les Nacions Unides, que proclama el 2012 Any Internacional de les Cooperatives, i se suma al reconeixement de la feina de les empreses cooperatives.

»Palau del Parlament, 5 de juliol de 2012.»

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de justícia juvenil, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 302-00161/09)

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats, els agrairia que els que haguessin d'abandonar l'hemicicle ho fessin amb prestesa i en silenci. (Pausa.)

Honorable diputada, quan vulgui.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, president. Benvolguda consellera, diputats, diputades, voldria agrair, en primer lloc, a tots els grups parlamentaris la bona predisposició per trobar acords amb la moció subsegüent presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Malgrat aquesta bona predisposició, que agraeixo moltíssim, la pregunta clau de la meva interpellació amb relació al tancament del centre Montilivi i del centre Tíllers continua sense resposta, sense respondre de manera explícita per part del Departament de Justícia.

L'honorable consellera ens va dir que encara no s'havia adoptat cap decisió administrativa amb relació al tancament per part del Departament de Justícia, que, a hores d'ara, encara es trobava en procés de prendre determinades decisions relatives a l'execució de les mesures de racionalització.

L'honorable consellera va comparèixer el dia 31 de maig a la Comissió de Justícia, i avui, dia 5 de juliol, aquestes decisions continuen gestant-se en l'interior, en el si del Departament de Justícia, i comportant, evidentment, el consegüent neguit que això provoca als treballadors i a les treballadores dels dos equipaments més afectats per aquesta racionalització de la despesa. I és cabdal que es prengui una decisió definitiva i que aquesta sigui comunicada ja als treballadors i les treballadores.

Amb tot, com no pot ser d'una altra manera, entenc que el Govern donarà compliment a la moció que ja es va aprovar amb anterioritat en aquest Parlament, en el qual instava el Govern a no tancar els centres de Montilivi i de Tíllers, i per això aquesta moció va més enllà i dóna ja per descomptat, doncs, que es donarà compliment a aquesta moció. La moció, per nosaltres, té una finalitat clara, que és preservar l'actual model de justícia juvenil, un model de proximitat per a tots els joves que així ho requereixen, proximitat de la seva família, proximitat a l'advocacia, proximitat als jutjats, però sobretot, per nosaltres, és quelcom més important: és treballar un cop es produeix el seu desinternament, doncs, treballar aquesta inserció sociolaboral en el seu entorn proper, immediat, un cop finalitzada, doncs, aquesta mesura.

El mapa de centres de justícia, que és un mapa amb una clara voluntat territorialitzada, no està desplegat en la seva totalitat, i estava concebut amb aquest criteri —és a dir, que abans ja he esmentat— de la proximitat. I, evidentment, nosaltres en aquests moments no demanem, en cap moment, que aquest mapa es pugui complementar, però sí que demanem que es pugui mantenir com fins ara i amb la totalitat de les seves places. Després, la diputada senyora Elena Ribera, de Convergència i Unió, ja ens explicarà que hem arribat a una transacció precisament en aquest punt.

Per tant, nosaltres, el que demanem és que en la mesura que sigui possible, es potenciï sempre aquest treball individualitzat amb els menors, qüestió que, realment, entenem que seria molt, molt difícil i molt complicada si es produeix una sobreocupació dels centres i que, alhora —tots ho sabem—, comporta això una càrrega excessiva per als educadors i educadores i per a tot el personal tècnic i de suport del centre.

Hi ha qüestions que, malauradament, ja s'han experimentat en el passat, és a dir, coneixem els resultats. Estic parlant que en el passat hi ha hagut aquesta sobreocupació de centre. I també tots sabem que no existeix cap fórmula miraculosa que hi pugui fer front, i que això afecta directament, doncs, a totes les tasques educatives i rehabilitadores que necessiten els menors i els joves. I aquí retorno a la qüestió clau, que la demanda dels ingressos de menors en els centres de justícia juvenil no es pot controlar —no es pot controlar—, i malauradament aquesta setmana hem viscut fets que ningú voldria, doncs, amb la implicació de tres menors en la mort d'un altre.

Per tant, avui sí que és veritat que les dades poden estar a la baixa, però és que demà això, aquesta tendència, es pot capgirar. Per tant, aquest és el motiu que nosaltres demanem que es mantingui tal com ho tenim actualment i no suprimim recursos destinats a justícia juvenil.

Miri, el punt número 6 per nosaltres és un punt clau. Poques vegades escoltem els professionals, fins i tot en aquelles mesures que fan referència a la racionalització de la despesa. Qui està en el dia a dia, qui està en la intervenció directa amb els menors, sap i coneix molt bé per on es poden estalviar els recursos. Per tant, és aquí que nosaltres demanem que es creï aquest comitè de seguiment en el qual s'escoltin aquests professionals, perquè estic convençuda que tots ens sorprendrem que tenim uns professionals molt ben capacitats, tenim uns professionals amb molt de compromís amb el projecte de justícia juvenil, i que són i que ens aportaran solucions raonables a la racionalització de la despesa, perquè entenc que aquesta, alguna de les mesures sí que cal fer-les, però no les que tenim anunciades en aquest moment.

Jo demano el vot favorable a la moció. Em posicionaré respecte a les esmenes presentades per Convergència i Unió i pel Partit dels Socialistes en l'últim torn, sí que he dit i ja ho he comentat abans que hem presentat, que hi han dos esmenes transaccionades, que he tingut a bé de facilitar a tots els portaveus una còpia de les mateixes transaccions, perquè a l'hora que vinguin aquí tinguin coneixement del que vagin a votar.

Per tant, demano el seu vot favorable a fi i efecte que aquest model que s'ha creat a Catalunya..., i estem parlant últimament molt dels models, i els models evidentment que tots són revisables, però jo sí que sóc del parer que quan les coses funcionen cal mantenir-les, millorant-ne la seva eficiència, millorant-ne la seva eficàcia, però cal mantenir-les. I el model de justícia juvenil ha funcionat, i ha funcionat malgrat que l'honorable consellera entén que un 52, un 53 per cent de persones reincidents, doncs, és excessivament alt, però mirem també per l'altre cantó, perquè no tots els centres..., i precisament en els centres o un dels centres en què es volia fer el seu tancament, el centre de Montilivi, l'índex de reincidència estava molt per sota d'aquesta mitjana a nivell de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris a aquesta moció i, en primer

terme, té la paraula la il·lustre diputada Agnès Pardell, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, efectivament, el Grup Parlamentari Socialista ha presentat una esmena a aquesta moció, però ja anuncio des d'ara que nosaltres retirem aquesta esmena, atès que hi ha hagut un gran esforç per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per part de l'honorable Carme Capdevila, diputada d'aquest Parlament, d'arribar a un acord.

Bé, hem de dir que el Grup Parlamentari Socialista ha presentat tot un conjunt d'iniciatives parlamentàries al voltant dels centres de justícia juvenil; entre aquests, cal recordar que vam presentar ja una interpellació, que va donar lloc a una moció que va ser aprovada per unanimitat d'aquesta cambra el passat mes de juny. Aleshores, honorable consellera, quantes iniciatives es requereixen i quants acords s'han d'aprovar en aquest Parlament per tal de frenar el tancament dels centres de Montilivi i Els Tíllers? Aquesta és una pregunta que ens fem, perquè Ple rere Ple plantegem iniciatives parlamentàries al voltant d'aquests centres per tal de garantir tant les places com el model de justícia juvenil.

Aquest Parlament ja va aprovar una moció que recordem tots que deia: «deixar sense efecte el tancament dels centres de Montilivi i Els Tíllers». També va aprovar, a instància del Grup Parlamentari Socialista, una altra moció que, entre els punts que vàrem aprovar, hi figurava continuar el difícil treball de reeducació, reinserció, amb la voluntat de mantenir la proximitat entre l'intern i la seva família, la proximitat de l'intern amb l'advocat, i poder complir les sentències al més a prop dels seus domicilis per tal de garantir la reinserció d'aquests joves una vegada acabada la condemna.

Bé, què hem de fer més?, què hem de fer més per tal que es compleixin aquests acords del Parlament de Catalunya? Avui ens trobem amb una altra moció, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que va en la mateixa direcció i reitera el que hem estat dient aquestes mocions anteriors, concretant mesures a adoptar per tal de mantenir els centres educatius i el model. El nostre grup parlamentari donava per resolt aquest tema, però anem rebent notícies que ens estan alarmant, perquè són notícies que van en la direcció justament contrària i ens diuen que tancaran aquests centres i, per tant, no es donarà compliment als acords aprovats per aquest Parlament de Catalunya.

Les retallades que suposa el tancament d'aquest centre, jo les qualifico de «miserables»; miserables en el sentit que són una misèria, els estalvis que es produeixen, si tenim en compte el pressupost de la Generalitat. Per tant, hem de valorar que estem davant d'un model que ja sabem que econòmicament no és rendible. El que nosaltres valorem és que aquest model és socialment eficient. I a la llarga és econòmicament rendible. Això jo crec que ja ho hem repetit i la mateixa consellera comparteix –n'estic segura– aquests plantejaments. Per tant, el nostre grup parlamentari avui tornarà a votar a favor de la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè entenem que hem de

sumar i hem de multiplicar les nostres forces per tal de fer complir els acords d'aquest Parlament.

Hem presentat, com ja he dit abans, una moció de supressió del punt 6, però, atès que hem tingut coneixement que s'ha arribat a una transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i entenent que el punt sisè ha quedat ben redactat i, per tant, ja ens és satisfactori, retirarem aquesta esmena i votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció. I esperem, consellera, que d'aquest tema no n'hàgim de parlar més, en aquest Parlament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, en el seu nom, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia a tots, companys i companyes. Agrair, en primer lloc, la voluntat per part de l'honorable diputada Carme Capdevila d'arribar a un acord. I, en aquesta línia, hem estat parlant contínuament. He de dir –i em permetrà la llicència i la confiança– que tenim una relació que ve de lluny i que ens coneixem, en el sentit que ens interessa molt el model, i hem compartit tasques en aquest sentit i això ho ha fet tot molt més fàcil, perquè coneixem d'entrada quina és la intencionalitat que ens mou, no? –i aprofito ja per felicitar-la per demà, que serà el seu aniversari. (*Rialles.*)

Bé, dita aquesta llicència, perquè es vegi que busquem les coses positives i que els diputats també tenim el nostre petit cor –encara que ella no ho vulgui celebrar–, el que volem celebrar avui és que ha sigut possible un acord, perquè el més important, i en això coincidim i per això ens ha acceptat les nostres esmenes, és el model. I aquest model no està en qüestió, el que està en qüestió és la capacitat econòmica d'un govern que es troba amb els llasts que es troba per poder tirar cap endavant una sèrie de polítiques, però que no són incompatibles amb els resultats, sinó tot el contrari, perquè del que es tracta en justícia juvenil és que el model, que ha de ser rehabilitador per força, doni resposta individualitzada a cada cas, i per això cada cas és diferent i cada cas requereix un pronunciament dels jutges i del ministeri fiscal, en el benentès també que en tots els sistemes del món i els especialistes de més renom coincideixen que la mesura més idònia no és l'internament i el tancament i l'ostracisme i la separació dels menors; clar que s'entén que, de vegades, cal treure'l d'aquells nuclis que estan viciats per poder-los donar una segona oportunitat.

I això és el que vol fer aquest Govern, i en aquest sentit hem entrat les esmenes. Les esmenes no eren de profunditat, només eren de reconeixement, no ja a la intencionalitat del Govern de garantir que el model funcionarà, sinó que ja les coses s'estan fent raonablement bé, i en això compartim...; perquè, sí que és veritat que fins al cent per cent, sempre ens queda d'una ampolla a

veure tota la part que ens falta, però també hem de ser conscients d'on venim, de quins àmbits procedeixen aquests menors, quina és la feina que s'ha estat fent..., volem mantenir la moral en els equips, volem que els treballadors no tinguin neguit respecte de què passarà amb el seu futur i que aquest model tindrà continuïtat.

Respecte del mapa que hem introduït en aquesta transacció –ara entregare les esmenes transaccionades–, hem considerat que, com que..., aquest és un món que és flexible i està obert, i és veritat que els números pugen i baixen, però es mantenen dintre d'uns límits de màxims i de mínims que el sistema té capacitat i ja n'ha tingut en el passat –en té ara i en continuarà tenint– per absorbir, perquè els centres estan disposats d'una manera que, si bé en l'actualitat ja no estan sobreocupats ni molt menys, tenen una flexibilitat i els mateixos equips estan ordenats i organitzats de tal forma que poden assumir no només un increment en el nombre de menors, sinó també una redistribució de la feina. Aquest és el tema.

Per tant, admetre en l'últim apartat, en l'apartat sisè, que és important, l'escolta als professionals. No suposa cap problema per al departament, perquè sempre hem treballat així: difícilment es pot fer la feina sense escoltar els equips directius, els tècnics, i de dir-los: «Escolteu, les vostres propostes sempre teniu la porta oberta», i així ho ha fet el director general actual i ho van fer els directors generals que ens van precedir.

Crec que el sistema, si es ressent d'alguna cosa en aquests moments, és de la manca de diners. Però aquesta manca de diners considerem que serà transitòria; com que el sistema és flexible, la capacitat per donar resposta la tenim; confiem en el sistema judicial, en els fiscals, que també fa quantitat de temps que treballen per aquesta reinserció i per la rehabilitació, que són conscients de l'esforç i de les tensions que arrossega el mateix model, però que tots som conscients que és un model bo que cal mantenir; i en aquest sentit crec que va la transacció, que tots els grups de la cambra em sembla que serem capaços avui de poder oferir perquè puguem continuar avançant pel bé dels menors i de la justícia juvenil. Perquè, la justícia, per ser justa, ha de respondre a cada cas concret, i això és el que crec que estem en disposició de fer, i això no és una altra cosa que el que ens ha dit el departament i la consellera en les compareixences i en totes les interpellacions que s'han fet fins aquí. El temps ens donarà la raó, perquè estem allà on estàvem, que és amb la justícia juvenil a Catalunya. I entregare les transaccions que ja han vist tots els grups a la Mesa amb el vostre vistiplau.

La presidenta

Té la paraula, per fixar posició, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades..., bé, entenem que cal preservar el sistema de justícia juvenil català que, doncs, els darrers anys ha estat altament eficaç.

A Democràcia Catalana hem tingut una màxima comprensió amb les retallades per tal d'evitar el col·lapse financer de la Generalitat, però pensem i celebrem també que el Govern, amb aquesta moció, doncs, tingui clar que ha d'impedir que aquest redimensionament dels centres de justícia juvenil, doncs, trenqui el model d'èxit català en aquest sentit i, si fos així, seria trepitjar una línia vermella: invertir en aquestes qüestions és invertir en futur, tot el que fa referència als joves, encara que estiguin en una situació, doncs, com aquesta, no? –són generalment persones que, com que han comès un delictes, estan complint una sanció penal.

En aquest sentit, pensem que la funció penitenciària, doncs, ha de mantenir viu l'objectiu principal, que és el de la reinserció social de les persones que han delinquit i que estan complint sanció penal; cal fer esforços perquè aquests col·lectius, doncs, puguin adquirir una capacitació professional, una formació acadèmica útil i, doncs, també un accés normalitzat al treball productiu. I també pensem que cal reforçar, com es diu a la moció, i hi ha fet referència la propietària de la moció, a aquests programes educatius de règim obert...

Pensem, doncs, que s'han de buscar solucions alternatives per racionalitzar la despesa, i ens sembla bé els acords amb els ens municipals, els acords amb les entitats del tercer sector, perquè puguin aportar personal i experiència a l'hora de fer el seguiment d'aquests programes i, d'aquesta manera, eixugar la sobreocupació que es produeix en els centres de justícia juvenil.

Per tant, donaré un total suport a la moció.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Hi votarem a favor.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, honorable presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, compartimos el diagnóstico hecho por Esquerra Republicana, por la diputada Capdevila, de que hay muchas necesidades para afrontar y para mejorar la problemática de la justicia juvenil en Cataluña. Nosotros apoyamos todas las resoluciones que se han votado en este Parlament respecto a que no se cierren Montilivi i Els Tíllers; por razones de eficiencia social, ya que está comprobado que la proximidad a la familia, al juzgado, a los abogados es fundamental, sobre todo para aquellos jóvenes que cumplen internamiento en régimen semiabierto. Además, todo esto permite

garantizar la continuidad del modelo; garantizar, entre otras cuestiones, la fundamental, que es evitar la sobreocupación, que no solo afecta a módulos, sino a la atención individualizada a los menores internados.

Y por último, nos parece importante la transacción acordada en el punto sexto de la moción, que a nosotros nos parece fundamental, que es los equipos humanos.

En la interpelación la *consellera* dijo que el modelo no lo hacen los centros, sino que lo hacen las personas, y que por cerrar un centro no quiere decir que se cambie de modelo sobre justicia juvenil.

Nosotros no compartimos..., creemos que este centro, tanto en Els Tíllers como en Montilivi, se ha creado un equipo que ha dado muy buenos resultados, es un equipo cohesionado que hasta la fecha ha demostrado que trabaja bien. Por lo tanto, nos parece importante que se mantenga, que se les asegure la continuidad, que se les explique y que se les oiga de verdad en este comité que se ha acordado crear, de seguimiento para la adopción de medidas –en todo caso– de racionalización del gasto, pero que se les escuche de verdad.

Porque a nosotros nos han venido a explicar, de alguna manera quejarse, decepcionados, porque ha habido un menosprecio constante en todo este tiempo respecto de los trabajadores cuando apuntaban... No, no se ría, *consellera*, no se ría porque así nos lo han venido a manifestar, que no por su parte personalmente, pero sí por el equipo de ejecuciones penitenciarias, han recibido un trato de menosprecio, donde no se les ha escuchado para nada, y esperamos, esperamos que esta actuación, esta actitud, con la creación de este centro, se corrija.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, crec que avui, després del seguit de mocions i proposicions que s'han aprovat, la pregunta del milió, la pregunta que es fan la gent interessada per la justícia juvenil és una: d'una vegada per totes, queda clar o no queda clar que no es tancaran Montilivi i Els Tíllers? Ho hem dit per passiva, hem acordat en plenari que no es tanquin aquests centres, ho diem per activa avui, que es mantingui el model comptant amb Montilivi i Tíllers. Ho dic perquè no hi ha cosa pitjor, en política i en dret administratiu, que faltar al principi de confiança legítima. Sap la senyora consellera, per descomptat més que jo, com a bona administrativista, que el ciutadà té dret que quan les actuacions de l'administració, els seus pronunciaments, creen unes expectatives legítimes, el separar-se'n és un aspecte reprovable i fins i tot recurrent.

Per tant, no voldríem sortir avui d'aquí, d'aquest plenari, en què ja anuncio que el nostre grup d'Iniciati-

va i Esquerra Unida donarem suport a aquesta moció amb les seves transaccions, amb el sentiment que ens estan prenent el pèl, si em permet, és a dir, si d'aquí a quinze dies ens hem d'assabentar que igualment la interpretació que fa el Govern d'aquesta moció i de les mocions anteriorment aprovades és que ho tanca.

I no és cert que no estigués en perill el model, senyora Elena Ribera en nom del grup de Convergència i Unió; i tant. Tancar Montilivi i Tíllers posava en perill el model no perquè estigui un a Girona i l'altre a Mollet, o perquè sigui un més gran i un altre més petit, sinó perquè es portava a una sèrie de conseqüències que estava en altres punts de la moció d'avui, com era, per exemple, que inevitablement s'anava a crear situacions de sobreocupació, o risc de sobreocupació en els centres on es volien traslladar aquests joves; que es trencaven equips, perquè els equips treballen en un àmbit determinat, i no n'hi ha prou amb dir: «Mantindrem les places de treball dels funcionaris o dels treballadors públics, servidors públics, que treballen aquí», perquè, des del punt de vista de la nòmina al final de mes, doncs, potser alguns podrien sentir-se satisfets; des d'un punt de vista del servei, de com es presta aquest servei, del context en què es fa, del desplegament dels programes, dels àmbits necessaris, ells es poden sentir satisfets –que tampoc–, però nosaltres, com a responsables polítics, no és el tema que ens preocupa principalment. No és el lloc de treball pel lloc de treball, és que es pugui fer ben feta la feina que tenen assignada.

Per tant, ens agradaria que quedés molt clar, i ho dic aquí des de la tribuna, que consti en acta –que és clar que tot consta en acta en aquest Parlament– que donem suport a aquesta moció perquè entenem que el departament ha rectificat i que dintre dels principis de racionalització, de millora de la despesa, de millor aprofitament dels equips, de tot el que vulgui, escoltat el personal tècnic, especialista i treballadors en aquests àmbits, es mantindran aquests centres i, per tant, mantindrem el model. Si no és així, ens sentirem enganyats i ho denunciarem quan toqui. Esperem que no s'hagi de fer. Rectificar és de savis, i crec que la voluntat majoritària d'aquest Parlament, expressada pels diferents grups parlamentaris, àdhuc el de Convergència i Unió, per directa o per indirecta –directament o indirectament–, va en aquest sentit.

I no passa res, perquè, des del punt de vista de l'eficiència en la utilització dels recursos públics i de l'eficàcia i del millor aprofitament de recursos, el mateix que ens estem plantejant quan diem com és que no s'obre per exemple Puig de les Basses, o com és que no es donen els recursos per a les entitats del tercer sector que fan serveis en aquest àmbit, és que resulta segurament més econòmic poder mantenir aquests centres en funcionament, amb racionalitat, amb eficiència, amb estalvi, que no haver de mantenir equipaments que s'aniran degradant i que quan es vulgui donar qualsevol altra utilització tindran una despesa considerable.

Per tant, benvinguda sigui la moció, l'enèsima moció i resolució si ha servit per demostrar, no només als treballadors del sector de la rehabilitació i de la justícia juvenil sinó a la ciutadania, que aquest Parlament serveix per quelcom. Nosaltres hi creiem profundament.

El debat, l'intercanvi, el joc de les majories i les minories serveix per orientar les polítiques del Govern. I, consellera, aquí no hi ha cap norma legal –em remeto a les paraules del president d'ahir–; vostè, complint aquesta moció, no infringirà cap norma legal. Potser farà menys content un determinat conseller, però si li ho explica bé i té ocasió que l'escolti, li pot explicar vostè perfectament que els recursos seran esmerçats amb eficiència, que segurament tindrà estalvi i, sobretot, que en termes de reincidència i de costos socials, aquest tema, que em sembla que el conseller Mas-Colell...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...no hi ha arribat encara, a aquesta segona fase de les conseqüències *a posteriori*, perquè només l'interessa el present immediat, doncs, s'adonà que vostè ha fet un bon servei escoltant el Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, i excusi per l'afonia.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, bé, s'ha dit però cal reiterar-ho: en poques setmanes serà la tercera moció que debatrem en aquest Ple sobre les polítiques de justícia juvenil. En primer lloc, tenim en el Ple del 7 de juny la moció 107/IX, on hi ha un mandat del Parlament claríssim que s'insta el Govern a deixar sense efecte la decisió de tancar els centres de justícia juvenil Montilivi i Els Tíllers. En segon lloc en el Ple del 14 de juny hi ha la Moció 110/IX sobre els programes d'inserció i rehabilitació i col·laboració amb les entitats del tercer sector social; i ara tenim la tercera moció, presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el 5 de juliol.

Aquest fet, ja quantitatiu i qualitatiu, ens porta a una primera reflexió. Pocs temes trobarem que en tan poc temps hagin comportat tres mocions en el debat d'aquest plenari. Segurament algun antecedent trobarem, però és evident que en tan poc temps tres mocions sobre un mateix tema ens costarà de trobar antecedents en aquest Ple.

També ens porta aquest fet a unes segones reflexions. Si en tres setmanes presentem tres mocions i datem tres mocions sobre el mateix, vol dir que el Govern no està fent una bona gestió en l'àmbit de les polítiques juvenils, perquè, si no, no tindria sentit la reiteració en la presentació d'aquestes mocions. Sí, però si es reitera és perquè no es veu un canvi d'actitud del Govern, això és clar i és evident. I, per tant, en aquest sentit, cal fer èmfasi en aquesta qüestió.

La diputada Capdevila, quan va formular la seva interpellació a la consellera de Justícia, que precisament gene-

ra aquesta moció, va expressar –i així ho han reflectit les actes– que volia centrar-la a saber si el Govern tancaria o no els centres de Montilivi i Els Tíllers. Aquest era l'eix fonamental de la interpellació. El que està clar, i perquè quedi clar, perquè no hi hagi cap dubte: aquest Parlament ha donat un mandat al Govern que no tanqui aquests dos centres de justícia juvenil, que no els tanqui, que deixi sense efecte la decisió. Això és claríssim, i això no té cap dubte. És un acord nítid d'exigència al Govern i, per tant, a partir d'aquí, podrem construir, podrem sumar i podrem valorar el que ens presenta la moció, però en cap cas es posa en dubte aquest acord, que és plenament vigent i exigible al Govern de la Generalitat.

Hauria de ser suficient amb aquest acord, no s'hauria requerit presentar tantes mocions. Però davant de l'actitud del Govern, doncs, és evident que els grups parlamentaris, en l'exercici del seu dret al control de l'acció del Govern, es veuen en l'obligació de presentar aquestes mocions.

Jo, respecte a aquesta qüestió, d'aquest tancament d'aquests dos centres, jo crec que ens trobem davant d'un exemple clar de com s'adopta una decisió precipitada, de com no s'avalua els efectes de la decisió –de fet, encara ens diu el Govern que s'està avaluant els efectes d'aquesta decisió–, i que posteriorment, conscients dels seus efectes i de la seva repercussió, com es tira enrere parcialment amb justificacions formals. I, en aquest sentit, la justificació del Govern, formal, és que el departament es troba encara en procés de prendre determinades decisions relatives a l'execució d'aquesta mesura de racionalització, decisions que no estan totalment enllestides i que són clau per decidir si finalment es procedeix o no al tancament. Davant d'aquest dubte, no n'hi ha cap, hi ha un mandat del Parlament que no es tanqui; per tant, aquest no és el debat, ja. Podem, sobre aquesta base, construir el contingut de..., o continuar sobre aprofundir el contingut de les polítiques de justícia juvenil que està impulsant el Govern.

Per tant, crec que és important, sense treure cap mèrit a la moció presentada pel grup d'Esquerra Republicana, que nosaltres compartim plenament..., ja anunciem que votarem favorablement de la moció presentada i de les esmenes transaccionals incorporades, però el que volem deixar clar és que una cosa no desdii l'altra, sinó que una cosa es fonamenta en l'altra, que és molt diferent. I nosaltres compartim la moció d'Esquerra Republicana, sobretot en els pilars que es centra aquesta moció, que és un mandat al Govern perquè es mantinguin les places d'internament en règim semiobert i tancat, un segon pilar que és el mandat al Govern que mantingui el nombre de places dels treballadors destinats als centres de justícia juvenil, i un tercer pilar, que ens expressa aquesta moció, en què és un mandat al Govern perquè escolti els professionals de forma prèvia a l'hora de prendre o d'intentar prendre determinades decisions. Per tant, amb aquests tres pilars, que construïm sobre la base de la decisió de no tancar aquests dos centres, nosaltres compartim plenament la moció presentada pel grup d'Esquerra Republicana amb les esmenes transaccionades presentades, i és per això que nosaltres les votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Bé, abans de posicionar-me respecte a les esmenes, només una consideració final amb aquesta moció, en el sentit que és una moció que va més enllà del que ja donem per suposat que és el compliment del Govern respecte a la moció aprovada per aquest Parlament en la qual insta a mantenir oberts els centres de Montilivi i de Tíllers. Aquesta moció el que ens fa és això, que *manda* al Govern a mantenir totes les places de tots els treballadors i treballadores destinats als centres de justícia juvenil, es dona als equips educatius i tècnics i de direcció, es racionalitza, es considera que la racionalització de la despesa no afectarà al nombre total de places, i això és una garantia que no hi haurà sobreocupacions en els centres i que alhora es manté aquest model actual de proximitat.

Per tant, fetes aquestes consideracions, només un breu comentari a la diputada, a la senyora Elena Ribera, només: la flexibilització dels centres, que sí que és cert, és a dir, tenen uns límits –té uns límits, té uns límits. I aquests límits és, per la mateixa infraestructura de l'equipament però també per la capacitat d'intervenció dels mateixos equips educatius, dels mateixos educadors i educadores, que també tenen una capacitat limitada a l'hora de poder intervenir o de poder exercir aquesta intervenció individualitzada amb els joves i amb els menors.

Passo a posicionar-me respecte a les esmenes. Hem acceptat l'esmena número 1 de Convergència i Unió.

Hem transaccionat el punt número 2 amb Convergència i Unió, de manera que queda que és «mantenir l'actual model de justícia juvenil i les places d'internament en règim semiobert i tancat que hi ha actualment, comptant amb les dels centres educatius de Montilivi i de Tíllers».

Hem acceptat l'esmena número 3 de Convergència i Unió.

No acceptem les esmenes 4 i 5 de Convergència i Unió.

I hem transaccionat l'esmena número 6, que tots vostès, doncs, com que n'he facilitat una còpia, ja la tenen redactada i no cal que la torni a llegir.

I respecte a l'esmena del PSC, res, perquè, com que vostès mateixos l'han retirada, doncs, no la poso ja en consideració.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Elena Ribera i Garijo demana per parlar.)

Ah, senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Sí, gràcies. No, només era un precisió, que no ha calgut...

La presidenta

Per al·lusions?

Elena Ribera i Garijo

Sí, per al·lusions. Contradiccions, bé.

La presidenta

D'acord.

Elena Ribera i Garijo

Per aclarir que l'esmena 4 i 5, que hem arribat a una transacció, que les havíem retirat, no és que..., perquè, com el sentit era el mateix, només s'havien entrat des del nostre grup polític amb l'avinentsa que si hi hagués algun altre grup que hagués entrat esmenes..., perquè entre tots haguéssim pogut parlar el redactat final.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació de la Moció sobre les polítiques de justícia juvenil amb les esmenes transaccionals incorporades.

Votem la moció en bloc.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació (tram. 302-00162/09)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Molt bé, gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, dir que aquesta moció respon a una interpe·lació que vam tenir amb el conseller. Dir que la nostra voluntat va ser pràcticament no escoltar o no rellegir coses del que ens va dir el conseller perquè, si no, la proposta i el to hauria sigut un altre. Perquè hi han aspectes que ell va expressar aquí o que bé no estava ben informat, que és una possibilitat i ens preocupa, o l'altra, que no va dir tota la veritat i, per tant, també ens preocupa.

Nosaltres no hem volgut seguir per aquest camí d'una manera de fer d'un conseller que jo deia que, més que aportar solucions, el que genera són nous problemes, nous menysteniments –ahir mateix la resposta que va rebre el senyor Oriol Amorós del conseller n'és un altre exemple, sobre el tema dels treballadors del SOC– i, per tant, hauríem pogut anar a buscar un tipus de moció on ens quedàvem bàsicament amb elements crítics. No ha estat el cas –no ha estat el cas– ni amb el tipus de moció, ni tampoc amb la feina feta amb els grups parlamentaris que han presentat esmenes, que han estat tres grups parlamentaris; els altres no han presentat esmenes.

Per tant, hem fet una feina en el sentit de mirar de fer aportacions a allò que és el primer problema del país, que és l'atur, l'atur i les seves conseqüències. Crec que és bo recordar que cada dia des que governa Convergència i Unió i el conseller Mena està al capdavant, cada dia es destrueixen a Catalunya 330 llocs de treball, cada dia. A Catalunya l'any passat va morir cada quatre dies un treballador o treballadora per accidents laborals. Dues-centes mil persones a Catalunya no tenen cap cobertura. Es continua maltractant des del departament els treballadors del SOC, els orientadors, els ajuntaments, el conjunt de les polítiques actives d'ocupació, maltractament econòmic i de les formes. Es menysté realitats avui molt punyents que afecten molts sectors; ahir eren aquí presents al Parlament de Catalunya, no només el sector de l'ensenyament, que hi era, sinó els treballadors de la construcció, els treballadors de la fusta, amb propostes concretes que després per la nostra sorpresa no es votaran a favor quan hem estat negociant part d'elles. Es continua..., i per això es va plantejar una política, *erre que erre* d'ERO en el si de l'Administració catalana. O una última dada, quan diem si és una maquinària o no de destruir ocupació el Govern de Convergència i Unió. Saben vostès quina és la reducció que s'ha produït l'any 2011 en obra pública al nostre país? Quan aquesta part de l'hemicicle a l'anterior legislatura: «Vinga infraestructures, més infraestructures, calen infraestructures!» Saben quina és la reducció? El 93,5 per cent: s'ha passat de 1.900 milions d'euros a 185. El Govern de Convergència i Unió, maquinària de destrucció d'ocupació.

Bé, aquesta és la realitat. Davant d'això nosaltres el que hem intentat i hem fet una proposta en la qual hem posat mesures alternatives per no quedar-nos en la crítica; diagnòsi, posició crítica, sí, però voluntat de compromís, en la línia que va fer el nostre president de grup ahir en el debat de la tercera onada de retallades. Diem «sí» al pacte fiscal, diem «sí» al pacte social, diem «una proposta de pacte democràtic», proposem una proposta de pactar per crear ocupació, conjuntament forces polítiques, Govern, agents socials, per resoldre, o intentar resoldre, o fer aportacions, arribar a consensos al primer problema del país. I aquesta és la primera part de la moció, constituir un espai de diàleg. Saben la resposta del Govern? «No». Bé, nosaltres diem: «Pactem, ens comprometem, anem a buscar alternatives», que és el que ens demana la ciutadania davant del primer problema del país. La resposta és «no».

Després, òbviament, aquesta situació genera conseqüències, i entenem que hem arribat a acords, nosal-

tres volíem votar més esmenes encara a Convergència i Unió, més esmenes encara, però li votarem sis esmenes a Convergència i Unió de la part que té a veure amb un dels drames d'aquest país, que és la gravetat o l'agreujament de la situació dels riscos laborals, la salut laboral. Això ho votarem a favor, igual que en volíem votar d'altres, i fins fa poc estàvem negociant per poder arribar a acords.

Però –ho torno a dir– s'han d'adonar que en aquest temps aquest conseller, el senyor Mena, i qui el garanteix al Govern, el senyor Mas, i el grup que li dona suport, estan aconseguint que no sigui el conseller d'Empresa i Ocupació, sinó de destrucció d'ocupació, i que ja és el problema del país per a la gent que vol treballar i per a la gent que té feina.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. En primer terme, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Bé, podríem dir que aquesta moció d'avui la podríem etiquetar d'una «moció òmnibus» però, en tot cas, en matèria d'ocupació i de riscos laborals, que compartim, en aquest cas. En tot cas, és molt extensa i recull molts aspectes diferents respecte a l'ocupació, com deia, però nogensmenys l'ocupació i l'atur i la lluita contra l'atur per a nosaltres continua sent la primera necessitat que té el país.

Les dades continuen sent molt explícites. En un any i mig de Govern de Convergència, l'atur continua sent més alt que mai, 615.576 persones, la darrera xifra d'atur registrat. I al juny, justament, període estacional, tot i haver baixat en aquestes 15.365 persones, és el pitjor en els darrers quatre anys. A més a més, en el darrer any s'han perdut 88.000 afiliats a la seguretat social. I, malauradament, a Catalunya avui, un any i mig després, continuem sent campions en descens d'afiliats a la seguretat social, i en aquest sentit, sobretot si ens comparem amb altres comunitats també turístiques com nosaltres: Andalusia, Madrid o València. I també continuem sense cap rastre, ni un, cap rastre positiu després de la nociva reforma laboral a què el Govern de Convergència i Unió va donar suport.

Bé, nosaltres hem volgut fer esmenes a aquesta moció per afegir-hi aportacions per complementar-la, per complementar-la especialment en l'aspecte pel que fa referència, per exemple, a les 366 instàncies que hem rebut de treballadors del Servei d'Ocupació de Catalunya, que ens han arribat traslladant-nos les seves inquietuds, però també per a l'estabilització de la plantilla de les OTG i del SOC, dels agents d'ocupació per al desenvolupament local. També en l'acord estratègic com a full de ruta pel canvi de model productiu i, per tant, el suport i el màxim suport a aquest model.

També les nostres esmenes incorporen un reguitzell de propostes per lluitar contra l'exclusió social amb polítiques d'ocupació específiques per a col·lectius amb risc d'exclusió. I també, en aquest cas, per continuar insistint –i, per tant, incorporant-ho com una esmena– en la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la reforma laboral. En aquest cas, ahir teníem una trobada amb el sector del comerç en la qual donàvem suport al Govern per portar endavant un recurs d'inconstitucionalitat contra aquest decret llei d'horaris comercials, de liberalització. Per tant, també creiem que cal continuar insistint, igual com en aquest, en la reforma laboral perquè vulnera, com diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Però també, en aquest cas, les nostres esmenes sobre l'Agència Catalana de la Inspecció del Treball i el ple desplegament de l'Estatut sobre aquesta matèria, que ens sembla que el Govern de CiU no vol assumir. I també sobre aquesta tan esperada, promesa i aprovada en aquest Parlament, darrerament, nova llei del SOC; els seus programes, la seva prioritització, i també el Fons Social Europeu i la seva revisió. Sí, perquè no hi ha res per amagar, perquè ens semblen perverses les insinuacions que el conseller va fer en el Ple passat i ahir mateix, potser per tapar alguna altra cosa en el darrer any i mig, sense haver fet cap política d'ocupació pròpia ni específica. Perquè volem que quedi ben clar com estava el SOC el 2004, com se'l va trobar el Govern d'esquerreres pel que fa a pressupost, beneficiaris i taxes d'error del fons social, i com va quedar el 2010. Sí, volem que es compari, perquè cal, en aquest cas, que tothom assumeixi les seves responsabilitats, tothom, perquè ens sembla que la teatralització que va fer ahir el conseller en una resposta que va fer a l'illustre diputat Oriol Amorós no és de rebut, fent de centrifugadora i traient-se responsabilitats. Perquè, en aquest sentit, pel que fa a la contractació i a l'estabilització de la plantilla del SOC, per exemple, amb els interins o amb els plans d'ocupació, si el Govern vol, com l'anterior ho va fer, pot prioritzar els recursos per mantenir les contractacions de plans d'ocupació, d'interins i d'orientadors. Ho ha de tenir com a prioritat. En aquest cas, per exemple, com ho ha fet, no?...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Montserrat Capdevila Tatché

...posant 7 milions d'euros a l'ICIC. Es pot prioritzar el SOC, perquè en aquests moments, com deia, és la principal preocupació i necessitat de solució del país.

Per tant, en aquest sentit, les nostres propostes van en la línia de completar i enriquir la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller..., senyor diputat, senyor Miralles, en primer lloc, felicitar-lo per la iniciativa; crec que és una iniciativa en què coincidim en termes generals; respon a la primera preocupació del país, i, per tant, crec que estarem d'acord en la majoria de plantejaments.

També és veritat que hem de reconèixer que per als grups de l'oposició és més fàcil posar-se d'acord, i el que realment seria interessant és el que vostè ha demanat, no?, i el que demana en la mateixa moció, i és que féssim l'esforç de posar-nos d'acord amb qui ho té més difícil, que és el Govern, perquè té el repte més complicat, el repte és el més important per al país, i, cregui'm, senyor conseller, que li desitjo molta sort en els seus objectius. La veritat és que de moment no en tenim; i no sé si només no tenim sort o tampoc tenim encert. S'ha dit ara: hem tingut una bona xifra del mes de juny en tant que reducció, però la pitjor dels darrers quatre anys, i, de fet, si comparem la situació d'aquest juny amb la de l'any anterior, tenim un increment del 7 per cent.

Es parla arreu d'Europa que el model laboral que hem de buscar per crear ocupació estable és el de la flexi-seguretat, que es basa en quatre components. I el problema que veiem és que, en el nostre model, d'aquests quatre només en tenim un. La flexibilitat la tenim, sí, i molta; crec que la reforma laboral en aquest sentit satisfà els màxims desitjos dels que volien la màxima flexibilitat; des del nostre punt de vista, tanta flexibilitat sense seguretat al costat és un element de desestructuració i inseguretat en el mercat, i creiem que així passa. Però si de la flexi-seguretat n'hauríem de treure flexibilitat –que sí que hi és–, al costat hauria d'haver-hi protecció social –que no hi és–, i amb amenaces de ser reduïda, i avui mateix, amb noves filtracions, traient més seguretat als treballadors aturats... Fixin-se vostès que si ja estem sobre els 240.000 treballadors que no tenen cap ingrés, aturats, i resulta que redueixen, del màxim de vint-i-quatre mesos, a quinze mesos la presència d'atur, aquesta xifra fins on arribarà? Si estem per damunt de les 140.000 famílies que no tenen cap ingrés, aquesta xifra fins on arribarà?

Per tant, al costat d'aquesta flexibilitat hauria d'haver-hi protecció social, que no hi és; hauria d'haver-hi formació al llarg de tota la vida, que ha estat durament castigada amb els darrers pressupostos de l'Estat i que, permeti'm que li ho digui, perquè també li ho vaig demanar a la Moció 108 –a què s'ha fet referència abans– d'aquest Parlament, que hauríem de posar fil a l'agulla en el tema de la formació professional i estructurar millor la formació al llarg de tota la vida, i no s'està fent, i no només no s'està fent, sinó que es fan passes enrere molt serioses a partir de les retallades dels pressupostos de l'Estat, i hauria d'haver-hi al costat polítiques actives, que es troben en veritable fase de desmantellament.

De fet, la situació que pateix el SOC ara mateix és que, si traiem la formació dels aturats, que és l'única cosa que ha tingut una certa estabilitat, l'ajuda als CET, que hem convingut tots que havia de ser una prioritat política, i la despesa en personal, la caiguda és del 77, del 80, quasi del 85 per cent de totes les polítiques actives.

Per tant, estem en situació d'emergència. I en una situació d'emergència l'oposició presenta una moció que diu: «Convoquem una taula de diàleg.» Perquè la situació és d'emergència. No som capaços de posar-nos d'acord en el primer punt de la moció, senyora Borràs? De veritat no som capaços d'això, en una situació d'emergència com la que estem? Jo crec que la situació és molt greu. Vostès afronten una situació d'aquí a final d'any que..., no ens van contestar ahir quan els vam demanar: «Què pensen fer amb el SOC?» Jo li vaig preguntar què pensava fer amb el SOC, senyor conseller, si és veritat que el desmantellaria, si és veritat que prescindiria del 32 per cent del personal del SOC. I vostè em va dir que jo ho havia fet molt malament –la personalització la hi agraeixo perquè em dóna una importància que no tinc, eh? Però, és que tant és. Qui ho va fer molt malament: els anteriors responsables?, l'anterior director del SOC, que avui treballa amb vostè i crec que vostè n'està content? És d'això, del que hem de parlar? No és d'això, del que hem de parlar. Del que hem de parlar és: vostè pensa desmantellar el SOC? No ens va contestar. I ens agradaria que ens ho digués, ni que fos per boca de la portaveu de Convergència i Unió.

Canvi de model productiu. Hi estem d'acord. Afegim aquí el tema de l'estalvi energètic. Hi han coses que no valen diners, i ho hem posat, per exemple, en una moció. El tema dels polígons industrials. Hem d'agafar la maleteta, anar pel món i portar un catàleg que digui: «Miri, aquí tenen tres-cents polígons industrials a Catalunya» –que, si m'ho permet la cortesia parlamentària, podríem dir, són collonuts. I explicar a les empreses, per exemple a les empreses d'assemblatge xineses..., hem de buscar altres empreses d'assemblatge xineses que generin al seu voltant una economia i una indústria de proveïdors importants. Aquí és on han de ficar els esforços: no en l'Eurovegas, que és finalista i punt. Diuen: «Oh, l'Eurovegas, aquesta inversió, quinze mil llocs de treball...» Escolti, la SEAT en té setanta mil, de llocs de treball al voltant. L'objectiu de país en aquests moments és portar una indústria automobilística asiàtica. Per què han invertit els xinesos al port de Barcelona? Per què ho han fet?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

Ho han fet per això. I vostès: «No, no, casinos.» Miri, escolti, no hi estem d'acord.

Per tant, nosaltres donarem suport a la moció. I les esmenes que hem presentat volien complementar el tema que li deia ara de les lleis de polígons. Els PQPI ens preocupen molt; el 40 per cent dels nens que suspenden l'ESO avui fan un PQPI i el curs de l'any que ve no sabem què faran. És que no ho sabem. Només sabem que el treball se'n desentén, de PQPI...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...i que Educació els retalla. Acabo en deu segons.

Al tema dels orientadors, RLT, per aplantillar-los, i al tema dels plans d'ocupació, una resposta. Vostès van votar una moció –vostès van votar una moció– que deia que mantindrien plans d'ocupació amb programes propis. A mi em va semblar generós de part seva, els ho confesso. Però la van votar. Tres dies abans de votar-la els estaven acomiadant. Això és enganyar aquest Parlament –això és enganyar aquest Parlament.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, vicepresidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair, sí, les ganes de negociar del senyor Jordi Miralles –i he de dir que em sembla que també per part nostra, no? Una altra cosa és que finalment, doncs, hi han hagut fruits positius, hi han acords en punts substancials d'aquesta moció, i en altres no, perquè, com deia bé la senyora Capdevila, aquesta és una proposta –sense voler menystenir, eh?, entenguin-me– òmnibus. I quan s'aborden tants temes i des de tantes vessants diferents, és fàcil que hi hagin àmbits en els quals la distància entre Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió fa que no sigui possible, doncs, un acord ple. I aquesta és una realitat que està aquí, no?

Per altra banda, deixin que els digui una cosa: entenc que els incomodés la declaració o la intervenció que va fer el conseller, perquè vostès tenen una pedra a la sabata –vostès tenen una pedra a la sabata–, que és la gestió que es va fer sobre els fons europeus. I, per tant, en aquest sentit entenc que a vostès els incomodi quan es diuen veritats; és aquella expressió que em deia la meua àvia: «Nena, si dius les veritats perdràs les amistats.» I una mica és així. Quan un diu la veritat –i aquestes veritats a vegades són crues i antipàtiques–, doncs, passa que aquell qui la rep, per més que sigui la veritat, no té ganes de sentir-ho. I, per tant, doncs, ja els entenc –ja els entenc. Però les coses són com són. I, per tant, en aquest sentit, doncs, hi ha un element de dificultat, que vostès saben que ha estat la gestió de tot plegat.

Però entrem a abordar una mica la moció que ens ocupa, no?, i, per tant, en aquest sentit el que avui venim a debatre. Hi han tres grans àrees, podríem dir, en aquesta moció: una, que fa referència..., el punt *a*, el *b* i el *c*. L'*a* fa referència a tot el que són les polítiques industrials i d'ocupació, en les quals, com hem vist parlant-ne, hi han àmbits en els quals podem estar d'acord; vostè em manifestava, per exemple: «Escolta'm, doncs, tot el que fa referència al marc català de les relacions laborals.» Aquest és un àmbit en què Convergència i Unió està d'acord; i inclús avui, doncs, aprovarem una resolució en aquest sentit. Cap inconvenient, al contrari. Però, a la vegada que vostès ens plantegen aquestes coses, ens plantegen un seguit de coses en les quals, doncs, no hi podem entrar, no?, com és fer veure que no sabem que

no arriben els recursos i, per tant, comprometre'ns que l'any 2013 es mantindrà l'actual dotació de tres-cents orientadors i promotors laborals l'any 2013. Home, doncs si no hi han els recursos, vostè m'explica com es fan aquestes coses. O, per exemple, no només mantenir això, sinó retribuir els joves que participin en programes de formació tal amb el 70 per cent del salari mínim interprofessional per part del Govern. Home, està molt bé, però amb quins recursos pensa fer-ho, tot això?

I, amb tota sinceritat, hi ha una sèrie de propostes que vostès plantegen que no toquen de peus a terra, de la realitat que tenim. I, per tant, en aquest sentit, escolti'm, sí, hauríem pogut entrar a espigolar aquest punt, el punt 1.b, tal, sí, i aquest altre no. Miri, hem preferit dir: «Escolti'm, en programa d'ocupació i d'indústria, tenim programes diferents.» I, per tant, en aquest sentit, doncs, rebutgem la seva proposta, tot entenent i dient-los que hi han temes en els quals podem estar d'acord, però en d'altres no. I, per tant, en aquest sentit, en tot el que és el bloc a el Grup de Convergència i Unió no hi podem votar a favor perquè... És clar, també se'ns parlava per part d'Esquerra Republicana, no?, la protecció social quan es queden les persones sense feina. Doncs això correspon al Govern central –això correspon al Govern central. I, per tant, escolti'm, que assumeixi cadascú el paper que li toca, no?, fins que no siguin les coses d'una altra manera –que hi treballarem. Però a dia d'avui, a cadascú el que li correspon. I, per tant, en aquest sentit, no ho podem assumir.

Per tant, respecte a la part b i c, hem fet esmenes i, en aquest sentit, fan referència a la prevenció de riscos, a la sinistralitat laboral, i hem pogut arribar a acords que entenc que són interessants i positius, en la lluita contra la sinistralitat laboral, en la prevenció de riscos..., també alhora, doncs, malgrat que no siguin competències nostres, poder fer propostes en tot el que és la inclusió en el quadre de malalties professionals. I, per tant, en aquest sentit, doncs, en tota aquesta segona vessant, hi insisteixo, de prevenció de riscos i sinistralitat laboral hi ha un ampli acord superior i, per tant, és en aquest sentit que hem pogut arribar a la concreció d'algunes transaccionals i esmenes, que vostè, doncs, ens ha acceptat i que li ho agraïm.

Per tant, en essència el nostre posicionament seria de rebuig de la primera part, no perquè tot ho rebutgem, sinó que hi han temes que, és clar, escolti'm, no es pot demanar la lluna quan no es pot. I respecte als punts b i c, doncs, majoritàriament hi votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, diputades, bé, és una moció, com ja s'ha dit aquí, molt àmplia i estic especialment d'acord en els quatre punts primers i no tant en la resta.

Pel que fa al tercer punt, celebro que vulguin establir un marc català de relacions laborals que porti que el Govern de la Generalitat sigui l'Administració única en matèria laboral. Celebrar que estiguin a favor d'aquesta qüestió, perquè molt sovint parlem de la independència fiscal i també, doncs, ens cal poder: ens cal independència laboral, ens cal independència en matèria d'infraestructures, en matèria educativa. En definitiva, el que ens cal és tenir poder d'Estat en totes aquestes qüestions, ens cal la independència.

També ens sembla especialment interessant el que fa referència al quart punt. Més d'una vegada hem expressat en aquesta tribuna el fet que s'ha de fer un seguiment, una atenció personalitzada als joves en situació d'atur i, per tant, doncs, les propostes incloses en la moció ens sembla que van pel bon camí.

El problema, s'ha dit aquí, també –i acabo–, és la manca de recursos, que, com es obvi, hi han algunes situacions que no es poden fer front, i que estic convençut que el Govern estaria encantat de portar-les a terme, però aquesta manca de recursos ho fa materialment, en aquests moments, d'una gran dificultat.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, senyor Miralles, la veritat és que ha fet una bona tasca en aquesta moció, d'anar espigolant, doncs, tot un reguitzell de temes que, sens dubte, ajudarien a la contractació de persones aturades en aquests moments. I nosaltres hi donarem suport, i la veritat és que creiem que el Govern de la Generalitat també hi hauria de donar suport. Perquè, miri, fins ara, les polítiques que han portat a terme des del Govern han fracassat estrepitosament. Quan va començar la legislatura, el Govern va dir que el seu objectiu era reduir l'atur a la meitat. En aquell moment hi havia 600.000 aturats; és a dir que l'objectiu que hi hagués 300.000 aturats al final de la legislatura. Ja anem pels 840.000 aturats; és a dir que en aquests moments ja han d'aconseguir llocs de treball per a 540.000 persones. És a dir que tot el que s'ha fet fins ara no ha servit per generar ocupació al nostre país. I no tot es pot vincular al context socioeconòmic general i a la situació de crisi econòmica general. També alguna responsabilitat hi ha, evidentment, aquí, al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Es diu –es deia ahir, aquí, al Ple del Parlament–: «Hi ha una bona notícia, hi ha 15.000 aturats menys, aquest mes de juliol.» 15.000 aturats menys s'ha fet el mes de juny, ho va dir vostè. Però, clar, fixin-se en una cosa: aquest any ja no són ni rigorosos, perquè vostè sap perfectament que això és una disminució de l'atur estacional. De fet, és la disminució quantitativament menys nombrosa en els darrers quatre anys, en aquest atur estacional, cosa que ens preocupa molt, perquè a partir del mes d'agost, setembre, octubre, ja veurem

cap on s'enfilen tots els acomiadaments també estacionals, quan acaba la temporada d'estiu. Per tant, no és una excusa, aquests 15.000 aturats menys, per no portar a terme les polítiques de fons, estructurals, que necessita el nostre país.

I diu la senyora Meritxell Borràs que no hi ha diners, eh?, diu: «No hi ha diners.» No m'estranya que no hi hagi diners –no m'estranya que no hi hagi diners– si quan els catalans que decideixen no pagar a l'Agència Tributària espanyola i ingressar-los a l'Agència Tributària catalana perquè hi hagi diners, vostès es dediquen a fer una transferència a l'Agència Tributària espanyola, carregats de por, covarda, una transferència perquè vostès no volen, precisament, utilitzar aquests diners que els ingressen els catalans i les catalanes per fer les polítiques que necessita el nostre país, per generar llocs d'ocupació. És a dir, si aquest és el projecte de la hisenda pròpia, i és que quan els catalans que es neguen a ingressar els seus impostos a l'Agència Tributària espanyola...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...i els ingressen a l'Agència Tributària catalana, vostès automàticament li fan una transferència demanant perdó a l'Agència Tributària espanyola...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...evidentment, amb aquesta actitud no hi haurà diners mai; perquè ja em diran vostès a quin Govern espanyol intimiden perquè els doni un sol euro de més si, total, l'únic que han d'esperar és que vostès els facin la transferència el dia següent.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, diputados, diputadas, hombre, esta moción es un verdadero programa de gobierno. No es una moción al uso, es un programa de gobierno Hombre, y ¿viene al caso? Sí, sí. ¿Por qué? Porque trata..., bueno, trata de muchas cosas, pero trata sobre las políticas de empleo. Este Gobierno, ¿qué políticas de empleo tiene? Son misteriosas, por inexistentes. Están como en *stand by*. No sé a qué esperan a darle al *play*... ¿A que se corrijan por sí solas? Hombre, los últimos datos parece que, incluso sin que ustedes hagan nada, las cosas, a veces, pueden ir mejor. A lo mejor es que no tienen que hacer nada. Porque es que a lo mejor no depende de ustedes. Porque en aquello que

depende no hacen nada. ¿A ustedes les suena el SOC? ¿El SOC, les conoce?, ¿eh? –«¿Qué es eso?»–, ¿verdad? ¿Se acuerdan ustedes? «Cuando tengamos las competencias en políticas activas de empleo todo cambiará a mejor.» No, todo cambiará a nada, porque ustedes no han hecho nada.

Entonces, ¿es un buen programa de gobierno? Sí. Y hombre, yo..., lo que pasa es que, claro, es un poco ambicioso, y hombre, uno, políticamente, tiene que ser ambicioso. Pero también tiene que tener una cierta prudencia, porque, claro, yo leo una cosa que es: «Un canvi de model productiu, amb creació d'ocupació.» «Canvi de model productiu», nada más y nada menos. Pero si no somos capaces de gestionar el SOC... Ustedes están pidiendo... No es ambicioso, es que probablemente sea un deseo. Y desgraciadamente, del deseo a la realidad media la acción política. Y cuando la acción política permanentemente obvia el principal problema que tienen los catalanes, que es la falta de empleo, y este Gobierno se dedica a no hacer absolutamente nada, ni siquiera está en su agenda, ni siquiera está en sus prioridades, ni siquiera son capaces de verbalizarlo, cuando ayer sale el presidente de la Generalitat a hablar de las medidas, y creo que no citó ni una sola vez el empleo. ¿«Modelo productivo», hablan? Vamos a intentar gestionar las competencias que tenemos, aquellas que eran imprescindibles, que eran la piedra angular de la creación de empleo, y cuando las tenemos no hacemos nada.

Apoyaremos algunos de los puntos de la moción. Nos parece pertinente que se debata en este Parlamento sobre el que sin duda es el principal problema de los ciudadanos; sabemos que no es el principal problema para este gobierno, que no está en su agenda política, y como no está en su agenda política, hace aquello que suele hacer cuando un gobierno no tiene presente un problema, que es *nada*. Es el Gobierno de no hacer nada, el tancredismo político.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, avui se'ns presenta una moció que, la veritat, senyor Miralles, és ambiciosa, no? Ha tractat vostè de ficar en un sol pot un munt de coses, i jo penso que s'ha oblidat de poques, no? Es parla d'indústria, es parla de sector primari, de serveis públics i tot això al primer bloc. Per tant, jo li vaig a dir que hi ha tres raonaments pels quals el nostre grup parlamentari hi votarà en contra.

El primer d'ells és que nosaltres tenim un compromís amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, que és fruit dels pressupostos, d'arribar a un acord, d'una llei d'emprenedoria, i d'arribar a un acord de reformar el SOC. Dit això –i està el senyor conseller davant, i amb tots els respectes a la seua persona–, tot té un temps –tot té un temps–, i ja passen molts dies i passa molt de temps que això no es tanca. I nosaltres, al final, senyor conseller, no serem còmplices de la falta de compliments del Govern de la Generalitat. I no serem còmplices, vull dir, perquè possiblement el que farem és que si això no arriba al més aviat possible, presentar nosaltres el nostre propi projecte de llei d'emprenedoria. Per tant, els acords són per complir-los. Nosaltres ja hem tingut algunes reunions de treball amb vostès, però els resultats no acaben de vindre. I com que els resultats no acaben de vindre, doncs, possiblement hauríem de prendre alguna mesura, i aquesta mesura és presentar el nostre projecte propi d'emprenedoria.

I per què això, senyor Miralles? Perquè vostè entendre que el nostre projecte de creació de llocs de treball no és el mateix que el que defensen vostès. I és normal. Vostès tenen un model que és diferent del nostre. El nostre model és un model sense complexos de centre-dreta i el model que vostès apliquen és d'esquerra, i ja no fico més qualificatius, per respecte; qualificatius, dir..., de no fer cap broma. És un model socialista, tirant quasi a models comunistes, o com alguna vegada els vaig dir amb tota la gràcia que li faci a la diputada, un model bolxevic. Però això ho deixaré al marge –això ho deixaré al marge, senyor Herrera, no es fique nerviós. Per tant, vostès han d'entendre que el model de vostès i el model nostre és un model diferenciat. Segon punt.

I tercer punt és: home, hi ha coses que vostès presenten en aquest projecte que ens sorprenen, no? Perquè hi ha un apartat que diu «amb els recursos dels fons socials europeus». Quins recursos? La gestió del tripartit, que ha fet impossible que aquests recursos puguin arribar, aquests 200 milions? I ja li anticipem que des del grup parlamentari demanarem i arribarem al màxim per investigar què és el que ha passat en aquest camí i demanar la responsabilitat. Ara s'ha ficat de moda fer una comissió d'investigació pel tema de sanitat, fer una comissió d'investigació de tal... Doncs bé, també demanarem, si és necessari, una comissió d'investigació, perquè aquests fons europeus no arriben i quina és la gestió que ha fet el tripartit referent a aquests tals.

Jo tampoc no vull entrar allí i a desqualificar el conseller, com dient que és el conseller de l'atur. Perquè, és clar, quan el miro a ell i miro un reflex al darrere, no ho sé, em perdo una mica, no? Per tant, jo no entraré a desqualificar-lo. Sí que li donarem l'oportunitat i la possibilitat, realment, de poder, d'una vegada, tindre la confiança de poder fer sortir aquest tema endavant.

Senyor Miralles, també dir-li que nosaltres li votarem a favor tot el que és l'apartat *b*, tot el que és l'apartat *c*, per una qüestió òbvia: vostè està parlant de riscos laborals, i aquí ens trobarem tots al mateix camí. Per tant, l'últim punt que podfem votar-li que no, que és exigir al Govern central que compleixi el que són les classificacions professionals o malalties professionals,

o malalties professionals de l'Organització Internacional del Treball, s'està fent. Però així i tot, si vostè assumeix una esmena, que és l'esmena que ha presentat Convergència, nosaltres no tenim cap problema a votar-li que sí –cap problema.

I li torno a dir, i amb això resumeixo ràpidament. Miri, nosaltres tenim aquest compromís. Hi ha l'últim advertiment, amb el qual s'arriba a un acord. No serem còmplices de l'incompliment, realment, del Govern, amb acords a què s'ha arribat. I segon, evidentment, senyor Miralles, vostè entendre que el model que vostè defensa per crear llocs de treball no és el mateix que el nostre, encara que el fi sigui el propi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, presidenta. Dir que acceptem –per entrar en les esmenes–, acceptem les esmenes del PSC; hem transaccionat la 2, la 3, la 5 i la 10. Acceptem les d'Esquerra Republicana i hem fet una transacció del punt *b.1*. He dit que acceptàvem la 11, la 14, 16, 17, 18 i 19 de Convergència i també hem fet una transacció. I, pel que interpreto, senyor Luna –interpreto, no sé si interpretaré bé–, que el punt *b* i *c* el votarien complet... Sí?, és el que interpreto? Excepte la part final, amb aquest punt, que hem arribat a un acord amb Convergència i Unió. El *b* i el *c*; ho dic perquè haurien de demanar votació separada, eh? (*Pausa.*) Ah, faran dues abstencions. Ah, pensava que havien dit que hi votarien a favor. Ah, bé, és que aleshores s'ha explicat malament o jo no l'he entès bé.

Bé, dit això, jo vull fer-li una proposta a la senyora Meritxell Borràs. Perquè nosaltres haguéssim pogut pensar de començar aquesta moció demanant la reprovació del conseller perquè hi han motius per donar i per vendre. Però no és així. Hem fet una plantejament que ho torno a llegir, que és: «Convocar una taula de diàleg amb sindicats, associacions empresarials, sectors socials i forces polítiques per pactar mesures per sortir de la crisi, dinamitzar l'economia i generar l'ocupació.» Així comença aquesta moció. Jo li proposo que, si voten això, retiro la resta de la moció. I cadascú que vagi amb la seva proposta. A discutir. Convocar una taula de diàleg. Li ho he dit al grup que dona suport, li ho dic al conseller. Retiro tota la moció. Estan d'acord a convocar una taula de diàleg amb sindicats, organitzacions polítiques per abordar el primer problema del país? Hi estan d'acord? Retiro la resta de la moció. Això depèn de si vostès ho voten a favor o no.

Saben per què? Perquè el dia 12 el president de la Generalitat ens ha tornat a cridar a palau per parlar del pacte fiscal. I nosaltres som responsables. No tenim el mateix programa que vostès, està clar, però volem dialogar i pactar, si no hi ha confrontació i patiment sobre el primer problema del país. Siguin responsables,

senyors de Convergència i Unió, sigui responsable, conseller, convoquin una taula de diàleg pel primer problema del país, que és l'atur, i retiro tota la moció.

I és clar que és ambiciós. Anirem amb aquesta proposta i podem pactar un, dos, cinc punts, el que siguin. Miri si els ho poso fàcil: diàleg i pacte, i cadascú amb les seves propostes. Perquè podíem entrar en matèria, eh? Polítiques actives d'ocupació? És responsabilitat. La renda mínima garantida? Està a la proposta. Què és cosa de l'Estatut, què estan fent amb el SOC, amb els que volen fer fora... Home, podíem entrar punt per punt, no ens posarem d'acord en tot, però segurament altres els podem pactar. Una taula de diàleg, això és el que els proposo, convocar aquesta reunió. Vostès són els responsables. Si és així, senyora presidenta, jo retiraria la resta de la moció, i si no, doncs, votarem com s'ha plantejat. El país ens demana acords sobre temes concrets. Siguin responsables.

La presidenta

Senyor Miralles, si us plau! Si us plau, senyor Miralles, m'ha dit transaccional amb el PSC: 2, 3, 5 i 10. Amb Esquerra Republicana: 1 apartat *b*. I amb Convergència i Unió?

Jordi Miralles i Conte

És el punt 13, una transacció que hem fet amb Convergència i Unió.

La presidenta

Tretze de l'apartat *a*?

Jordi Miralles i Conte

No, de l'últim punt.

La presidenta

De l'últim punt, del *c*. D'acord, molt bé.

(Celestino Corbacho i Chaves demana per parlar.)

Senyor Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Senyora presidenta, demano la paraula per una al·lusió que hi ha hagut, de vint segons.

La presidenta

Trenta.

Celestino Corbacho i Chaves

Senyor Luna, permeti que li faci una recomanació: quan vostè hagi de parlar de l'atur, si ha de mirar a algú, miri la senyora Fàtima i la Verge del Rocío.

Gràcies.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Luna, –senyor Luna–, vint segons com els que ha utilitzat el senyor Corbacho.

Rafael Luna Vivas

Senyor Corbacho, té vostè la pell molt fina. Jo no he pronunciat el seu nom. Ara, si es dona per alludit, possiblement sí que és veritat que vostè ha sigut el ministre de l'atur d'Espanya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Ara no li dono ni vint segons.

Celestino Corbacho Chaves

...a la senyora Fàtima.

Gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Oriol Amorós.

(Remor de veus.)

Oriol Amorós i March

Per contradiccions, senyora, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol amorós i March

Miri, volia constatar, Senyora Borràs, volia constatar que en aquest Parlament, en aquesta sessió, per segona vegada els hem demanat que ens aclareixin si pensen desmantellar el SOC i reduir més d'un 30 per cent la seva plantilla, i per segona vegada han eludit, han evitat contestar aquesta pregunta. Ahir va ser el conseller, avui ha estat vostè. La pregunta era molt directa i molt fàcil de respondre. No la volen contestar.

I la segona qüestió que els volia dir és que si tenen interès a parlar del 2008 i del 2009, en com es van gestionar les subvencions en aquell moment, haurien de tenir molt interès a no despatxar el personal que està treballant en aquestes justificacions, perquè, si no les presentem abans que acabi aquest any, ens podem quedar sense ajuts europeus fins el 2020 i, per tant, hauríem d'anar molt amb compte amb quina gent fan fora vostès, al carrer.

La presidenta

Senyor Amorós, això no eren al·lusions ni contradiccions.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

És per demanar votació separada, presidenta. Demanaríem en un bloc, per a nosaltres pot anar en un bloc el punt *a*, tot el punt *a*, el *b.1* bis, o sigui, 1 bis del punt *b*...

La presidenta

A veure, del bloc *a*...

Jordi Turull i Negre

Per una banda. Bé, per una banda...

La presidenta

Del bloc *a*, quin punt?

Jordi Turull i Negre

No, no, el bloc *a*.

La presidenta

Tot el bloc *a*. Tot?

Jordi Turull i Negre

Sí, sí.

La presidenta

Del bloc *a* jo tinc petició separada del 3 i del 10. Es pot fer la resta?

Jordi Turull i Negre

Del punt *b*, demanaríem votació separada de l'1 bis.

La presidenta

Del punt 1 bis, 1 bis.

Jordi Turull i Negre

Sí, de l'1 que s'ha afegit nou, sí. Votació separada. I del punt *c*, de l'apartat *c*, els punts 1 i 3.

La presidenta

Un i 3. D'acord. Tinc petició de votació separada de l'apartat *a* el punt 3 i de l'apartat *a* el punt 10 per part de Ciutadans.

El Grup Popular havia demanat votació separada...

Rafael Luna Vivas

Coincideixen les votacions separades amb les que ha demanat el Grup de Convergència i Unió.

La presidenta

Molt bé.

(Jordi Miralles i Conte demana per parlar.)

Senyor Miralles —...

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta, i a més ara que està el president de la Generalitat, he fet una proposta molt concreta i que almenys fóra bo que el grup majoritari del Govern digués sí o no. No han contestat. La proposta concreta és convocar una taula de diàleg amb sindicats, associacions empresarials, sectors socials i forces polítiques...

La presidenta

Senyor Miralles, això no és ni una al·lusió ni una contradicció.

Jordi Miralles i Conte

És que crec, presidenta, si em permet acabar —si em permet acabar. No em permet acabar?

La presidenta

No, és que no m'ha preguntat.

Jordi Miralles i Conte

He demanat una proposta perquè en funció del que diguin podria retirar o no la moció.

La presidenta

Però el grup parlamentari que dóna suport al Govern sí que li ha donat resposta.

Jordi Miralles i Conte

No, no ha donat resposta —no ha donat resposta.

La presidenta

Ja és resposta.

Passem a la votació de la moció recordant que és amb les transaccions acceptades del Grup Socialista 2, 3, 5, 10; del Grup d'Esquerra Republicana de l'apartat *b.1*, i del Grup de Convergència i Unió de l'apartat *c* la 13.

Meritxell Borràs i Solé

Per un aclariment i també tornar resposta al que se'ns demanava.

La presidenta

No, no, senyora Borràs, no. La resposta és la no resposta, no continuem amb el tema.

(Remor de veus.)

Meritxell Borràs i Solé

Un aclariment de la votació. Entenc que s'accepten les esmenes i transaccions 10, 11, 12, 14, 16, 17, 18 i 19, no? Aquestes serien el que hem acordat, per entendre'ns, que no m'ha semblat sentir-ho i, per tant, perquè hi hagi constatació, i, per tant, dir que no pateixin,

el diàleg és permanent i constant i amb aquesta proposta el que vostès volen mostrar, que no és realitat, és que no hi ha aquest diàleg constant i permanent amb sindicats i patronal.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Miralles, les transaccions que ha dit la diputada de Convergència i Unió estan acceptades? D'acord. Senyora Simó, ha demanat la paraula o no? Ah, molt bé.

(Rialles.)

Doncs, comencem la votació amb les esmenes transaccionades acceptades.

Comencem per l'apartat *a*, punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 76 en contra.

Seguim amb l'apartat *a*, punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de l'apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 76 en contra.

Votem ara de l'apartat *b*, el punt 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 76 en contra.

Votem ara la resta de l'apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara, de l'apartat *c*, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 3 de l'apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 61 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la resta de l'apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques energètiques (tram. 302-00163/09)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les

polítiques energètiques. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, moltes gràcies per ser en aquests moments a l'hemicicle. Nosaltres presentem aquesta moció, tal com vam dir en la interpellació, per la renúncia del Govern a exercir en matèria energètica, per la passivitat, conseller, per la desídia, fins i tot. I miri –jo li vaig dir–, cada dia passen coses noves. Avui he agafat la premsa i diu: «El Govern –es refereix al de Madrid, clar, perquè aquí no fem res– confirma la seva intenció de prorrogar Garoña.» Això ja fa dies que va. Això afecta Catalunya, eh? Això afecta les nuclears catalanes. Què diu el Govern? El silenci.

«Onze fons amenacen Indústria per la reforma energètica.» Amenacen Indústria, també, de Madrid, perquè aquí no diem res. A mi ja m'agradaria que de tant en tant els fons d'inversions, les indústries, diguessin: «Estem en contra del Govern o a favor...» Aquí no diuen, com que el Govern no diu res, doncs, diuen: «Escolti, aquí la reforma energètica que està a punt de sortir per part del Govern de Madrid, que pot ser letal per a Catalunya, el nostre Govern, el Govern del meu país, tampoc no diu res.» Parla de la inseguretat jurídica, ja sap, conseller, aquestes coses que ens estan passant també a Catalunya. No diem res, no diu res.

L'última. Competència torna a posar sota la lupa –el dia de la interpellació li vaig dir– Endesa, 10 milions d'euros de multa per abusos als consumidors catalans i a la indústria catalana, en aquest cas a petrolieres. Competència torna a posar sota la lupa unes quantes petrolieres –Repsol, CEPSA, BP i Galp. Què diu el Govern de la Generalitat? No res. Diu: «El divendres veurem què diu el Consell de Ministres.» Avui l'hi he sentit i l'altre dia també. Cada vegada diu: «És que Madrid, ja veurem què diu Madrid respecte a les nuclears, a veure què diu Madrid respecte a les renovables.» Ja va parlar, eh?, va parlar molt clarament amb el Decret 1/2012. Ens ha afectat profundament, ens ha fumut molt als catalans, però el Govern de la Generalitat no diu res.

I l'última, que el meu pare diria «aquesta és la coronada», vol dir el súmmum. Diu: «Duran Lleida...» Em sembla que li ha passat desapercebuda, conseller, m'ha costat trobar-ho això, eh?, però és d'ahir. «Duran Lleida exposa a la Comunitat Europea l'aposta de Catalunya pel gas i les renovables.» Vaig dir: «Caram, és un bon ambaixador del Pla d'energia i canvi climàtic del conseller Mena.» Doncs, no, conseller, sap què ha anat a dir a la Comissió Europea el senyor Duran? Ha anat a presentar un informe sobre energia elaborat pel seu partit, per Unió Democràtica de Catalunya, que no coneixem. Confon Catalunya amb el partit. Ja és habitual en la coalició de Convergència i Unió. Però, en fi, diu coses molt divertides, eh?, o molt tristes. No sé per quina començar. Però, en fi, després l'hi deixaré, si vostè ho vol.

Diu que va destacar la connexió amb França, amb l'altre costat del Mediterrani, Portugal i Itàlia. No sé si es

refereix a Catalunya; que ens hem de connectar amb Portugal? Després diu: «Les energies renovables són les energies del futur, però tenint en compte sempre la seva viabilitat econòmica.» Ja hi posa un «però». I al final diu: «sobre l'energia nuclear...», aquesta és molt interessant, li presentarem una pregunta o una altra interpellació, alguna iniciativa parlamentària. El conseller diu: «Sobre l'energia nuclear, Unió Democràtica» –ara ja ha canviat, perquè ja no és Catalunya, sinó Unió– «aposta per mantenir les centrals existents, però no pensar a construir-ne de noves.» Mantenir les existents fins quan, conseller? Fins d'aquí a seixanta anys? No he vist cap indústria més enllà de vint anys que funcioni amb les mateixes maquinàries, les nuclears són les úniques; ja en fa gairebé quaranta i aquí diu que no les aturarem. Vostè tampoc no es manifesta gaire, eh?

Bé, doncs, la nostra moció va en aquest sentit: recuperar el protagonisme del Govern de la Generalitat en un assumpte tan vital per al nostre país, per al nostre funcionament del sistema productiu, per a la nostra vida quotidiana a les nostres llars com és el de l'energia. I per això diem que, després de tot el que ha passat en aquests dos últims anys, conseller, senyores i senyors diputats, l'Icaen no serveix. Mirin, l'última de què m'he assabentat avui: avui una ciutadana ha trucat a l'Icaen interessant-se per les subvencions que l'Icaen va convocar l'any passat fins al 31 de desembre. Sap què li han dit? Diu: «Miri, és que com que no tenim gaires mitjans, vam tallar per ordre de presentació de les sol·licituds.» Home, no sembla gaire bon criteri, no? Vostès no han avaluat l'esforç dels ciutadans, de les indústries, de les inversions que fan els ciutadans; i tallen pel més fàcil, dir: «Miri, tal com han arribat, el dia 7 de desembre ja hem tallat; vostè s'ha quedat sense.» Home, no sembla gaire bon criteri.

En fi, doncs, nosaltres volem que l'Icaen sigui substituït per una agència com els països més avançats en matèria d'energia, com les comunitats autònomes espanyoles que també tenen agències d'energia potents, com el País Basc i com Navarra; volem que vostès...

La presidenta

Senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...actuïn decididament –ja vaig acabant, presidenta– per derogar el decret, el trist Decret 1/2012, que sembla que per primera vegada el Grup de Convergència i Unió, i estarem molt contents els socialistes, avui es pronunciarà a favor en un ple d'aquest ajuntament, per la qualitat del servei elèctric, perquè siguin més ambiciosos en la lluita contra el canvi climàtic i aconseguim el 30-30-30 i no es quedin en un miserable 20-20-20 –que això ja és del passat, els països més avançats ja es proposen uns objectius més ambiciosos–, perquè a la Ribera i el Baix Camp tinguin plans de desenvolupament tal com aquest plenari ja va acordar i que vostès encara no han començat, perquè hi hagi les proves d'estrès de veritat a les nuclears catalanes, perquè el Consejo de Seguridad Nuclear

acordi amb vostès una actuació conjunta i no esperem sempre que sigui Madrid, perquè hi hagi una fiscalitat verda i, per últim, perquè tinguem una postura clara respecte de les nuclears. I en aquest sentit ja anuncio que ens hem posat d'acord amb el Grup d'Esquerra Republicana perquè presentem una esmena transaccional en el sentit que el Govern de Catalunya, senyor conseller, senyores i senyors diputats, tingui quelcom a dir en energia nuclear, que assumeixi les competències, que ja li vaig dir l'altre dia que l'article 133 de...

La presidenta

Senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...l'Estatut d'autonomia confereix al Govern, i que vostès no exerceixen.

Moltes gràcies per la seva generositat, presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta. Honorable conseller, en tot cas, el plantejament que hem fet en les esmenes en les quals el ponent ha dit que hem arribat a aquesta transacció, és certa.

Entenem que el país ha de poder regular i ha de poder marcar quines són les seves prioritats, quin és el seu model; un model no subjecte a les directrius marcadess del poder estatal, perquè ja hem vist que van en la direcció totalment oposada a la realitat d'aquest país.

Catalunya, per la seva idiosincràsia, per la seva situació geogràfica, pot donar sortida especialment al tema de les energies renovables, i sembla que el Govern de l'Estat no té cap mena d'interès a apostar per aquesta via. Per tant, nosaltres el que reclamàvem en un parell d'esmenes, la més important de les quals hem acabant transaccionant al final, és: demanem un clar exercici per part de la Generalitat de Catalunya de les competències, especialment el que ens preocupa, en energia nuclear. Per què? No només perquè ens preocupi aquest tema –també hi han altres fonts energètiques–, però entenem que en aquest cas i atesa la perillositat d'aquest tipus d'energia, hem de tendir i hem d'aprofundir com a país, i perquè a Catalunya hi ha una sensibilitat diferenciada respecte de l'Estat, perquè entenem que a Catalunya la voluntat de treballar amb energies renovables és clara, patent i manifesta a través del munt d'empreses que es dediquen a aquest sector i que han estat treballant el tema de les renovables i que, per desgràcia, a través del Decret 1/2012, de 27 de gener, han vist afectada la seva activitat econòmica. I, per tant, entenem, doncs, que cal donar suport a la proposta que es presenta per part de la moció en aquest sentit.

Això és un mal negoci per a nosaltres: pertànyer a l'Estat espanyol segueix sent un mal negoci també des del punt de vista energètic. El nostre model no és el model espanyol de les nuclears, amb una tranquil·litat astoradora d'anar prorrogant el funcionament de les nuclears. Entenem que el nostre no és el model espanyol, no és el model dels Estats Units, com vostè defensava, conseller, l'altre dia, en el sentit que als Estats Units, doncs, no hi havia cap problema, també s'estava ampliant la vida de les nuclears. El nostre model és el model alemany; el model que nosaltres hem de seguir com a país, entenem des d'Esquerra Republicana de Catalunya, és el de tancament de les nuclears. Alemanya s'ha proposat un pla molt ambiciós –i posem Alemanya, diguem-ne, com a patró perquè no estem parlant de fer volar coloms, sinó que entenem que el model alemany de progrés és prou clar i evident en aquests moments especialment d'un bon funcionament– i l'Estat alemany s'ha proposat tancar les nuclears el 2022. Ja ha tancat vuit reactors, en aquests moments. I treballa i ha fet una inversió important per poder acabar amb el tema de les nuclears.

Nosaltres entenem que és evident que sense una capacitat decisòria des de Catalunya per poder marcar el nostre mix energètic serà impossible de totes totes que puguem fer aquest tipus de política acoblada a les necessitats reals del país. No estem parlant d'una illa energètica, no volem estar aïllats de la resta del món: sabem i som conscients que les interconnexions existeixen, que la transformació o el transport de l'energia és necessari i, per tant, també en un context de ser un país excendent, entenem que hem de poder exportar energia a la resta de països que ho necessiten, però que, en tot cas, qui ha de prendre les decisions del nostre model hem de ser nosaltres. I la decisió del model energètic català no pot dependre de sis-cents quilòmetres. En tot cas, si ells volen seguir mantenint les seves nuclears, amb les responsabilitats i amb els perills que això comporta, ells mateixos, però que a nosaltres no ens hi impliquin.

El nostre model és molt més potent des d'aquest punt de vista en sensibilitat, en sensibilitat mediambiental pel que significa l'ús de les energies renovables. Per tant, ja avanço que donarem suport a tots els punts de la moció. No entrarem tampoc en les crítiques que feia el senyor Sabaté, però que entenem que sí, que transformar l'Icaen en una agència..., que no vol dir suprimir aquest element, sinó, en tot cas, donar-li un altre caire i, per tant, amb una visió molt més moderna, com vostè reclamava, senyor conseller, en la interpel·lació del Ple passat. Entenem que cal una visió moderna, i això vol dir també transformar els elements que tenim de gestió de l'energia en aquest país. Cal majors inversions, cal una aposta decidida, perquè, com vostè deia, això ho compartim. La mateixa generació d'energia també és generació d'empresa i generació d'ocupació; per tant, podem ser, i ha quedat demostrat amb el tema de les energies renovables, que Catalunya pot ser un ens potencial i pot ser un factor econòmic per tal de desenvolupar aquests elements. Per tant, entenem també que les renovables són una energia de futur que s'anirà estenent arreu del món i que, per tant, més que mai el Govern de Catalunya ha d'impulsar aquesta

proposta, que nosaltres els fem també en el sentit de tenir sobirania plena també en l'àmbit energètic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, entenem plenament la inquietud i els criteris que han portat a fer aquesta moció, que en molts aspectes compartim; sobretot la preocupació de fons. En aquest sentit, pot semblar una contradicció, doncs, que hàgim presentat set esmenes; la veritat és que ens hem mirat la necessitat de treballar a fons la moció, i això diu molt a favor de la moció.

En definitiva, no acabem d'arribar a les mateixes conclusions. Veiem respostes diferents a les preguntes que calia fer. En el primer tema..., i no tinc temps, doncs, de donar una visió, un marc filosòfic o polític del que vull dir i me centraré simplement en les esmenes, no?

D'entrada, el tema de l'Icaen, no? Vostès el pretenen transformar en agència d'energia de Catalunya, i nosaltres som molt més escèptics, en això. Nosaltres pensem que aquesta entitat ha quedat desacreditada totalment i potser hauríem de procedir a una nova cosa.

En tot cas, el segon punt, també veiem que vostès demanen de derogar un reial decret i, per tant, ens fiquem en un tema d'una llei estatal; per tant, des de Catalunya poca cosa podem fer. En tot cas, el que sí que voldríem és que des d'aquesta moció s'hagués instat el Govern de la Generalitat a signar primes a les renovables des de Catalunya, cosa que sí que es pot fer.

Pel que fa al tercer punt, a les inversions previstes al punt tercer, el meu grup pensa que seria millor treballar per fer que les línies de distribució siguin realment un servei públic i deixin de ser un monopoli, una part d'una gegantina indústria elèctrica no compartimentalitzada. I això realment és l'arrel del problema. Nosaltres estem per una diversificació d'aquest sector. Ja sé que és demanar molt, però sense fer això és difícil que arreglem la situació.

Respecte al punt 4, el Pla d'energia i canvi climàtic de Catalunya, els plans d'energia que fa la Generalitat solament han servit i serveixen per justificar les decisions dels oligopolis; no serveixen per planificar de veritat en un marc liberalitzat, perquè les elèctriques fan i desfan. Per tant, també el nostre escepticisme davant de les possibilitats de realment aconseguir un resultat aquí.

I, per anar acabant, i respecte al punt cinquè –no tinc temps d'entrar en les altres esmenes–, si es volen tancar les nuclears quan acabin els permisos que tenen concedits, s'ha de treballar ara mateix per veure de reconvertir l'activitat econòmica de les comarques d'implantació electronuclears dependents.

I l'últim petit afegitó que voldria fer és: tampoc entenem que vostè parli de quaranta anys de vida màxima de les nuclears quan en un inici...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...sempre s'havia parlat de trenta anys; per tant, aquest engrandiment de deu anys no estem disposats a atorgar-lo ja des de la nostra postura d'enfrontament a l'existència d'aquesta energia nuclear.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, diputades, bé, és clar que en aquest Parlament podem decidir les línies mestres del model energètic de Catalunya, però no ens enganyem: tampoc tenim mecanismes per aplicar-lo. Les decisions es prenen majoritàriament a Europa i altres es prenen des de Madrid.

I sí que penso que és bo que fixem o que avaluem les necessitats energètiques del nostre territori per conèixer les prioritats a l'hora de defensar, doncs, aquestes prioritats o aquestes necessitats davant d'Europa i, quan toqui, de Madrid, no?

Celebro que en el punt número 1 vostès vulguin transformar el que és l'Institut Català d'Energia en l'Agència d'Energia de Catalunya, però que no succeeixi com ha passat amb l'Agència Tributària de Catalunya, que la realitat ens diu que té ben poques competències. Penso que hem de dotar Catalunya dels organismes propis, però també és cert que, per això, haurem d'aconseguir poder d'estat, perquè, si no, estem generant unes duplicitats que, quan les competències d'aquests organismes entren en conflicte amb els organismes estatals, sempre surt perdent l'organisme català i, a més, acabem els catalans pagant les conseqüències. Seguretat de les centrals nuclears, sí, sempre m'he manifestat a favor d'incrementar la seguretat de les centrals fent cas dels *stress tests* de la Unió Europea, també el que deia el Consejo de Seguridad Nuclear, més enllà que és potser dels organismes més centralitzats que existeixen.

A Democràcia Catalana estem a favor d'incentivar tot el que fa referència a les energies renovables i, per tant, en el punt aquest de la moció estem a favor de fer polítiques d'incentius econòmics a les noves instal·lacions de generació, de producció d'energia elèctrica basada en la cogeneració i en les fonts d'energia renovables.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados, diputadas... Punto por punto. ¿Transformar el Icaen? No: cerrarlo –cerrarlo. Si algo no sirve, se cierra, no se transforma. La energía ni se crea ni se destruye, tan solo se transforma. Pues el Icaen, ¿hay que transformarlo? No, hay que cerrarlo, hay que destruirlo.

La derogación del decreto ley. Bueno, ¿ustedes saben lo que pasa? Es que como estuvieron siete años sin hacer nada con el tema de las energías renovables, ahora ustedes se han despertado de su sueño, cuando el Partido Popular ha decidido derogar las primas a renovables a las nuevas instalaciones –a las nuevas instalaciones–, pero como ustedes no instalaron nada, ahora a ustedes les molesta. Pues, oiga, ¡haber hecho algo, hombre! Hubiera estado bien que hubieran hecho algo durante siete años. Que Cataluña está en la cola de producción eléctrica y energías renovables de España. ¿Ahora ustedes se lamentan? Pues, mire, ¡haber hecho algo!

¿Qué más? Lo de 20-20-20 al 30-30-30. Bueno, oiga, vamos a cumplir el 20-20, vamos a empezar por el 20-20-20. Cuando tengamos el 20-20-20, iremos al 30-30-30. Pasito a pasito. Claro, o al 40-40-40. O incluso al 50-50-50, ¡hombre! Pero vamos a conseguir el 20-20-20. Cuando tengamos un informe que lo demuestre, seguiremos al 30-30-30. Un objetivo deseado por todo el planeta.

El tema de las nucleares... ¡Ah! No, hay otro. El tema de las inversiones a realizar en la red de servicio eléctrico. Bueno, no sé, ahora tenemos al señor Madí, que lo tenemos de presidente del Consejo Asesor de Endesa, también es vicepresidente de Applus+, y también es consultor estratégico de Deloitte. Bueno, pues como está en Endesa, seguramente este Gobierno le puede decir que haga aquello que tiene que hacer. Tienen ustedes un canal directo, directo, es una cuestión de teléfono, llamen ustedes al señor Madí y que lo haga.

El tema nucleares. El tema nucleares, yo, por favor, no intenten ustedes compartimentar el Consejo de Seguridad Nuclear. Lo siento; no, no y no. A ustedes les gusta jugar a las fronteras radioactivas invisibles. Pues, no, mire, no, la radiación no entiende de fronteras, ni siquiera de los Pirineos, que ustedes parece que las cincuenta y cuatro nucleares que hay en Francia, a ustedes no les afectan. Pues sí, desgraciadamente, la radioactividad todavía no ha escuchado a este Parlamento, no entiende de fronteras y a ustedes les afecta.

Por lo tanto, tenemos un órgano mejorable. Ojalá hubiera un órgano integrado a nivel de la Unión Europea para controlar la seguridad nuclear de nuestras centrales nucleares. Espero que los *stress tests* sean mejores que los *stress tests* de la banca, de las nucleares, espero que sean un poco más rigurosos, pero, desde luego, no vamos a jugar al juego de seguir compartimenta-

lizando. Porque ustedes tienen esa forma de entender –acabo, presidenta– la política un poco infantil, que siempre se quiere aquello que no se tiene. Cuando tenemos la capacidad de establecer unos mapas eólicos o criterios para potenciar las energías renovables, no hacemos absolutamente nada, y ahora queremos tocar las nucleares. No, por favor. Vamos a ejercer aquellas competencias que tenemos, algunos que se lamentan y promueven ahora aquello que no se puede hacer cuando lo podían haber hecho y no lo hicieron, ahora se quejan. Pues yo creo que el autogobierno hay que ejercerlo, no siempre estar pidiendo aquello que no se tiene.

Usted habla del modelo español de las nucleares como si no fuera propio. ¿Pero usted sabe cuál es nuestro mix de generación eléctrica en Cataluña? ¿Usted sabe –porque a lo mejor cumplimos uno de los veinte–, usted sabe que no hay alternativa ahora mismo, porque, entre otras cosas, ustedes no hicieron nada?

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

¿Podemos ser un poco razonables? ¿Qué pasa? ¿El modelo español maligno de las nucleares, que en Cataluña vivimos al margen? ¿Eso usted se lo ha explicado a la gente de Vandellòs o de Ascó? ¿O es que no son catalanes como usted? Vaya usted y les dice que mañana van a cerrar estas nucleares, a ver qué opinan –a ver qué opinan. También son catalanes, ¿no? ¿O aquí tenemos todos una voz unánime de cuál es la postura antinuclear? En este hemisiciclo no lo hay, por lo tanto, dejen ustedes de patrimonializar la voz de los catalanes, propongan ustedes sus medidas...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...–acabo– y dejen ustedes de hablar como si representasen a todos. Representan a una parte y, de momento, minoritaria, como nosotros mismos.

Gracias presidenta, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Sabaté, en primer lloc, felicitar-lo perquè hem parlat d'energia en aquest Ple, com nosaltres hem interpellat, de fet com sempre que es parla d'energia en aquest Ple és a instància d'altres grups parlamentaris, mai és a instància del Govern. És així, senyor Mena, sí, és així. De fet, és tant

així que encara no hem discutit el Pla de l'energia i, fins i tot, ens van informar d'ell quan ja s'havia acabat el període d'al·legacions.

Segona consideració. És positiu que es voti en aquest Ple en contra del real decret que es carrega tot el sistema de primes. De fet, vam aconseguir que es votés en comissió una proposta de resolució nostra i ens felicitem que Convergència arribi, encara que sigui amb set mesos d'endarreriment, per votar en contra d'aquest pessim real decret, que el que fa és eliminar tota possibilitat.

Ara, afegiria una consideració. Afegiria una consideració que és no el que diuen els bolxevics, sinó el que diu –a veure, a veure...– un document de treball de la Comissió Europea. I el document de treball de la Comissió Europea el que explica, precisament, és que– llegeixo textualment– «la suspensió de las ayudas a las energías renovables desalienta la inversión en el sector y hará difícil que España alcance sus objetivos energéticos y climáticos en el marco de la estrategia de Europa 2020». Comissió Europea. Per després continuar dient que «la competencia insuficiente en el sector energético ha contribuido, al menos en parte, a la constitución de un déficit tarifario al favorecer una compensación excesiva de unas infraestructuras, tales como nucleares y centrales hidroeléctricas».

Per què els dic això? Perquè avui s'ha limitat precisament les primes a les renovables per una raó, perquè el que no volen tocar és els beneficis caiguts del cel, els *windfall profits*, 5.000 milions d'euros cada any, que treuen les nuclears i les hidroelèctriques amortitzades per una mala regulació del sector, i perquè, en realitat, han d'amortitzar els cicles combinats que no s'amortitzen. Però, ai las, per això tenim els governs, per servir les energètiques, per servir les elèctriques, i, per tant, creiem que és positiu que, per fi –que per fi–, Convergència i Unió en el Ple, després d'haver-ho fet en comissió, voti en contra del real decret.

Tercer element. És positiu, senyor Sabaté, perquè en la majoria dels seus punts votaran en contra, però per fi aconseguirem que hi hagi un consens entre les forces d'esquerreres, i també els dic que creiem que ens hauria faltat més ambició en el passat, però que, en tot cas, és positiu que avui estiguem vostès, com nosaltres estàvem, en aquest consens en matèria energètica. I li ho dic de debò, i ho sap, no? Crec que és positiu.

Crec que és oportú el que vostè planteja en el tema nuclear, tot i que li afegiria el que li deia el senyor Strubell, perquè no són quaranta anys, són trenta, els de la vida útil. I també li dic: si passa el que passa amb Garoña, i vostè ho sap tan bé com jo i li ho dic amb tot l'afecte, passa perquè hi va haver un Govern que va decidir que Garoña –sí, sí– no es tanqués als quaranta anys, el Govern de Rodríguez Zapatero. Jo estava al Congrés dels Diputats, i la sensibilitat antinuclear del president era tan epidèmica com algun dels seus principis. Li dic això, també, i això també s'ha de recordar. Avui el Govern Rajoy prorroga Garoña perquè algú, quan tenia quaranta anys la central, va decidir que es prorrogava dos anys més. I això cal que ho sapiguem.

També li dic que avui, el que cal, precisament, és una decisió entorn a l'energia nuclear. Perquè no decidir és optar; quan no es decideix què fem amb l'energia nuclear, el que farà és situar-nos en l'horitzó del 2020 necessitant centrals nuclears obsoletes i més perilloses. Vostès saben que les nostres centrals nuclears són de les teòricament més noves del parc nuclear. Però també són les que concentren major nombre d'incidents, perquè, segons acredita el Consell de Seguretat Nuclear, on, per cert, les elèctriques tenen oficina, però, fins i tot així, el Consell de Seguretat Nuclear acredita que ANAV, titular de les nostres centrals nuclears, és allà on es concentra una major..., on hi ha hagut una degradació de la cultura de seguretat, acreditada per la majoria dels incidents que es produeixen en les nostres centrals.

Quan avui el Govern no entén que cal planificar un horitzó sense nuclears, el que ens està dient és que a l'horitzó del 2020 necessitem de les centrals, és cert, però que seran obsoletes i amb una cultura de seguretat degradada i afectant, per tant, el país. I això és profundament irresponsable. Nosaltres creiem que no es pot anar a Ascó i a Vandellòs a dir: «Tanquem, ja, les centrals.» No, i tant que no. Per això fa molts anys vam plantejar un pla pont, i un pla pont que tragués els diners de les nuclears, que guanyen de més, per invertir en estalvi i eficiència, en estratègies econòmiques en els sectors de les plantes, i amb un increment de la seguretat. L'hi vaig presentar al senyor Zapatero el 2005, senyor Cañas. No en fa ver cas. Deia: «Bé, és la política epidèmica d'alguns.» Ara, nosaltres el que creiem és que avui cal decidir, i no optar entorn a les centrals nuclears és optar, i és optar perquè el 2020 necessitem d'aquestes centrals nuclears, però, en canvi, estiguin obsoletes i no hi hagi cap altra alternativa.

Per tant, dir que votarem favorablement. No hem presentat esmenes, senyor Sabaté, perquè no hem volgut entrar en el detall, estem globalment d'acord, amb algun matís, i vostè, de fet, els coneix, perquè tant vostè com jo hem parlat en més d'una ocasió de matèria energètica. Però el que entenem és que, un cop més –i aquí ho lamento–, si es parla en aquest Ple d'energia, es parla precisament per això.

Vostès saben que l'Agència Internacional d'Energia diu que en pocs anys tindrem crisi energètica. Poquets, eh? Nosaltres, cap al 2006, el 2007, al Congrés dels Diputats, dèiem que hi havia un sobreendeutament del sector privat. I es va riure de nosaltres el Miguel Àngel Fernández Ordóñez, i el Partit Socialista, i Convergència, i el PP tampoc ens va fer cas. De debò, pensin-s'ho; avui vostès no situen una prioritat, precisament, en les polítiques energètiques, i pot ser la palanca de canvi per sortir de l'actual crisi, avançant-nos a la propera.

Mirin, en el Pla de l'energia, vostès fan unes previsions d'augment del consum energètic, d'augment real respecte a avui. És això ambiciós? No. Això és, perdó...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Joan Herrera Torres

...d'ambició nulla. Acabo, presidenta. Escòcia ha marcat uns objectius del cent per cent de renovables, no es tracta de situar xifres, en això estic d'acord amb alguna de les coses que s'han dit. Però posat a copiar models, copiïn el millor dels models, Escòcia, Massachusetts, eh?, o Alemanya. Potser se sorprendran i trobaran que en realitat el futur no és el joc, que el futur és l'economia verda.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria José García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, la moción propuesta por el PSC incluye distintas iniciativas que ya se han debatido y votado en este parlamento y respecto de las que el Grupo Popular mantiene el mismo posicionamiento ya expresado, argumentado y justificado sobradamente. Por tanto, y por la limitación de tiempo, pasaré a explicar los dos aspectos de la moción en los que puede ser más interesante profundizar.

El primero, relativo a la persistente demanda a la Generalitat para que interfiera en las competencias exclusivas del Estado en materia de seguridad nuclear y protección radiológica. Creemos que romper con la necesaria unidad en un tema de estado tan importante técnico y complejo como es la energía nuclear, así como contravenir las economías de escala y la masa crítica de conocimiento y experiencia que garantizan el funcionamiento y la gestión más eficiente y, sobre todo, más segura de las plantas nucleares catalanas, perjudica profundamente los intereses de los catalanes, además de encarecer innecesariamente el modelo de gestión nuclear.

El segundo aspecto a explicar es el Real decreto 1/2012 y su relación con déficit tarifario. El Partido Popular apoya, como ya he dicho esta mañana, hablando de energía –aunque el señor Herrera se ve que solo escucha las interpelaciones que coinciden con su posicionamiento–, el Partido Popular apoya la generación desde fuentes renovables por cuestiones medioambientales y estratégicas. Pero las energías renovables, fundamentalmente eólica y solar, presentan dos inconvenientes principales. El primero, un inconveniente técnico insalvable; es decir, son aleatorias, no producen la energía siempre que queremos, en cualquier día del año, en cualquier hora; tampoco la cantidad que necesitamos. El segundo inconveniente es económico, es su elevado coste de producción: cinco, diez veces o más que el coste de otras fuentes convencionales.

Por estos motivos los organismos internacionales no recomiendan que los países produzcan el 100 por cien de su energía con fuentes renovables, que sería lo ideal, sino un 20 por ciento, lógicamente a repartir

por todo el territorio. España ha superado ya sobradamente este 20 por ciento. Ya un 35 por ciento de la energía que se consume es de origen renovable. Si tenemos un 35 y no el 20 que recomiendan, estamos cumpliendo el objetivo. Hemos superado en un 75 por ciento el objetivo recomendado, lo que representa un exceso de capacidad renovable instalada y subvencionada que nos cuesta mucho dinero: 7.500 millones de euros solo el 2012.

Si de este 35 por ciento poco o casi nada está instalado en Cataluña, se debe precisamente a los errores, la ineficacia y las contradicciones en política energética del Gobierno verde i del Gobierno socialista. En el conjunto y resto de España, la acción socialista tampoco fue acertada: se puso en marcha un plan de primas absolutamente descontrolado que, al margen de los fraudes fotovoltaicos de comunidades también socialistas, convirtió la inversión renovable en negocios casi de especulación, sin incentivar la eficiencia.

También financieramente el plan socialista de primas fue desastroso. A pesar de ser más una subvención política que un coste propio del sistema eléctrico, las primas se pretendieron financiar con la tarifa, como un coste más de la electricidad. Sobre todo a partir de 2009, las primas de renovables crecieron espectacularmente: pasaron de 3.000 millones en 2008 a más de 6.000 en 2009, 7.000 en 2010, 7.000 en 2011 y unos 7.500 millones de euros estimados para 2012, un crecimiento del 250 por cien en cuatro años. Un crecimiento que no experimentó la tarifa, lo que provocó un desfase entre costes e ingresos conocido como «déficit tarifario», que genera deuda financiera que por ley asumen el Estado en un 40 por ciento, las propias empresas eléctricas en un 37 por ciento, y el 23 por ciento restante se queda en el sistema eléctrico y su coste financiero se vuelve a cargar en la tarifa eléctrica, generando más déficit de tarifa. Se estima que a final de 2012 el déficit de tarifa total acumulado será de más de 30.000 millones de euros, 3.000 de los cuales se habrán generado solo este año.

Para entender mejor el efecto de las primas socialistas, basta un sencillo cálculo. Para absorber las primas a renovables sin generar déficit, solo en el 2012, la tarifa, la factura que pagamos los consumidores, tendría que haber subido alrededor del 10 por ciento. Visto al revés, si las primas a renovables no se incluyesen en los costes del sistema, la tarifa habría cubierto sobradamente todos los costes eléctricos y la factura podría bajar un 15 por ciento sin generar nuevo déficit de tarifa. Así las cosas, de no hacer nada y seguir con la política de primas, en unos pocos años tendríamos en el sistema eléctrico un agujero de déficit equivalente al del sistema financiero.

El Real decreto 1/2012 pretende evitar esta situación sin perjudicar a los consumidores. Hay que tener en cuenta que a pesar del decreto, que por seguridad jurídica no se aplica con carácter retroactivo, sin conceder una sola prima más y fruto de la herencia socialista cada año tendremos que seguir pagando miles de millones de euros comprometidos en primas; sin conceder una sola prima más, pagaremos 10.000 millones de euros en el 2020.

Por otra parte, el real decreto no impide la instalación renovable, pero al margen de este desastroso régimen de primas.

Por tanto, el real decreto es una medida extraordinaria, urgente e imprescindible para controlar el déficit del Estado, en la medida en que la seguridad jurídica lo permite. Oponerse no nos parece sensato, prudente ni conveniente para los intereses de España en general ni de Cataluña en particular.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., diputat Sabaté, vostè ens presenta una moció que és una tirallonga de propostes –això no prejutja res més, podrien ser correctes o incorrectes–, és una tirallonga de propostes que, si m'ho permet, tenen, des del meu punt de vista, dues característiques.

S'adiuen poc amb el debat que varem tenir. Jo vaig estar molt atent al debat que vostè va substanciar amb el conseller, amb un cos a cos..., en fi, un punt agre, perquè té poc a veure amb les conclusions que vostè planteja.

Però té una segona característica que li ha ressaltat el diputat Cañas: van perdre vostès una extraordinària oportunitat de portar a la pràctica totes aquestes idees tan estupendes que vostès tenen ara. És a dir, vostè ve aquí, amb tota la legitimitat –no es molesti–, amb tota la legitimitat ve aquí a presentar-nos un conjunt d'idees, d'iniciatives, d'aspiracions i d'objectius set anys després –set– d'haver estat governant aquest país sense moure un dit.

Però nosaltres això, en definitiva, ja comprenem que pugui passar, venim aquí, les analitzem, i d'unes hi estarem a favor i de les altres hi estarem en contra. Per tant, cregui'm que quan li dic que estan en el seu dret ho defenso absolutament: estan en el seu dret de plantejar, diputat Sabaté, el que vostès creguin oportú. I nosaltres, doncs, d'avaluar-ho des d'aquesta perspectiva, no?

Anant al contingut, a què votarem que sí? Al punt 2. Ja entenem les consideracions que la diputada María José García Cuevas feia, però és coneguda la posició del Govern i d'aquest grup parlamentari. Nosaltres donarem suport a aquest punt 2, sempre que a vostè no li molesti, que li interessi que li donem suport al punt 2; si el molestés, nosaltres estaríem fins i tot disposats a reconsiderar la nostra posició, però li donarem suport al punt 2. I no li donarem suport ni a l'1 ni a la 4 ni a la 8 per consideració alternativa de model; no compartim el tipus de model que aquests punts exemplifiquen i que tenen a veure, òbviament, amb la seva concepció de la cosa. I no donarem suport al punt 3 ni al punt 5,

perquè són coses que s'estan fent. I no donarem suport al punt 6 ni al punt 7, perquè no compartim la formulació, no tant la problemàtica que hi ha darrere, així..., cosa que podem dir en el punt 1, en el punt 4 i en el punt 8, i tampoc en el punt 3 ni el punt 5, que són coses que entenem que s'estan fent, sinó perquè no compartim com vostès formulen aquestes qüestions.

I després vostè ens ha sorprès al final, eh?, amb aquesta..., en fi, tècnica parlamentària tan depurada que els és pròpia, en presentar una esmena transaccional amb Esquerra Republicana de Catalunya en l'últim minut: «Té, Teixidó, això ho acabem d'acordar», i ha perdut vostè una magnífica oportunitat. Vostè busca el consens, oi? Vostè té molt d'interès que en aquestes coses ens puguem posar tots d'acord. Doncs, amb una iniciativa d'aquestes característiques, per què no l'ofereix a Iniciativa?, o per què no l'ofereix a Convergència i Unió?, que li podríem dir sí i vostè sortiria com un adalid d'una magnífica transaccional votada per tots, compartida per tots... Ah!, no, l'estil és l'home. Ah!, no, l'estil és l'home, diputat Sabaté. Vostè ve aquí a l'últim minut per agafar, entregar una transaccional... Sí, sí, el sorprèn. Sembla que els que tenim mala educació som nosaltres. Sembla..., fa una cara volent dir: «Home, quines coses de dir!» Les coses de dir són: si vostè té una transaccional que sap que la podem votar –aquest esperit que caracteritza la voluntat d'arribar a acords per part de tothom–, ens la presenten amb temps i amb forma, i pràcticament tots els grups parlamentaris. No sé si el Partit Popular hauria pogut sumar-s'hi, potser no, però la resta sí. Tampoc Ciutadans –no sé el que hauria fet–, però la resta sí.

Bé, en qualsevol cas, anem al contingut, i el contingut és que hi votarem a favor. Si vostè... Clar, home, perquè si vostè creu que caurem en el parany que plantejar una proposta d'aquestes característiques perquè nosaltres, una miqueta enutjats pel procediment utilitzat, els diguem que no..., no ens coneixen –no ens coneixen. Hi votarem a favor perquè del contingut es desprèn que hi hem de votar a favor.

Ens queden trenta segons per fer només una consideració a tenor de la intervenció..., que no pretenc rebatre, al contrari, hi han molts elements de la intervenció feta pel diputat Herrera que jo comparteixo, però hi ha un element que a mi em sembla de justícia que no es converteixi en un tòpic. L'element és el següent. Diu: «Escolti'm, aquí no parlem mai d'energia.» I jo mirava la cara del conseller i és natural que es desesperi, aquest home, perquè ha demanat la compareixença a la comissió i ha comparegut diverses vegades, hem tingut manta d'intervencions en aquest Ple, l'home dóna totes les explicacions que vol, ens convoca a plantejar el tema del Pla climàtic, i vostès segueixen sostenint que l'única iniciativa per discutir d'energia neix dels grups de l'esquerra. Doncs, no és veritat –no és veritat–, i demostri-ho, negui la presència del conseller en comissió manta vegades, negui els debats que hem tingut aquí, amb diverses iniciatives que ha plantejat també el nostre grup, negui-ho! Però negui-ho correctament, no de boqueta, no dient que només discutim si plantejem nosaltres les iniciatives. El conseller ha comparegut i ho ha fet amb intensitat, ha demanat comparèixer i se li

ha aprovat perquè comparegui. I a més demana vostè, diu: «És que no hem pogut discutir ni el Pla d'energia i el canvi climàtic.» Però, diputat, no està ni aprovat!

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...com vol discutir –acabo, acabo, senyor president– d'un pla que el Govern no ha aprovat? Vàrem tenir la deferència per part del Govern d'invitar tots els grups parlamentaris, a través dels seus portaveus, a estudiar aquest pla; i algunes iniciatives avui a través del Grup Parlamentari Popular, ha reconegut el conseller que les acceptarà. Seguim el mateix camí. Les seves..., no li he sentit pas aquestes iniciatives...

El vicepresident segon

Senyor...

Antoni Fernández Teixidó

No li ho he vist ni en el debat parlamentari...

El vicepresident segon

Senyor diputat, si us plau...

Antoni Fernández Teixidó

...amb la diputada María José García Cuevas.

Gràcies, senyor president; gràcies... Però si hi ha aquestes iniciatives –ja ho diu el conseller–, senyor diputat, el Govern les tindrà en compte.

Gràcies...

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Per tantes al·lusions, alguna resposta farem, a banda de pronunciar-nos sobre les esmenes. És veritat, senyor Fernández Teixidó..., si m'ho permet, avui no ha estat el seu dia més brillant. (*Rialles.*) Li ho dic de veritat. Agafar com a autoritat altres grups, citant els arguments de Ciutadans..., que, en fi, que són..., que tenen el seu valor, no?, perquè..., no és costum gaire en vostès citar altres grups, però tenen valor, evidentment.

Però, miri, no pot dir, com ha dit el senyor Cañas..., perquè vostè sap que no; ell, jo crec que té mala informació, perquè és la segona vegada que li ho sento –i ara li respondré, senyor Cañas, perquè s'ho mereix. No pot dir que nosaltres no vam fer res, els anys que vam estar governant, sobre energies renovables. Vam

multiplicar per quinze –per quinze–, senyor Fernández Teixidó, el nombre de megawatts d'energies renovables, i altres que van quedar pendents i que, per raons judicials, s'ha impedit..., segurament perquè no ho vam fer prou bé. Si jo sempre acostumo a reconèixer errors de la nostra gestió, inclús de la gestió a l'oposició; també hi ha coses que no les fem bé. Però no pot dir vostè que no vam fer res en aquella època.

Com la senyora Garcia Cuevas: no pot dir que Espanya té el 35 per cent d'energia renovable, no és veritat. Per què em diu que sí? És d'electricitat, no és d'energia, el 35 per cent d'electricitat. No és el mateix l'electricitat que l'energia, veritat? No, home, no! Consumim molta més energia que no pas electricitat, eh?, aquest país, per desgràcia, perquè tant de bo no en consumíssim tanta. Però no ho pot dir, això. Vostè ha fet un al·legat, senyora Garcia Cuevas, a les energies renovables com no havia sentit de feia molts anys. Miri, alguna avantatge deuen tenir, veritat?, que no en diu mai cap: que les energies renovables són netes, infinites i pròpies del nostre país. I l'energia que vostè defensa és finita, no és del nostre país i és bruta, i perillosa. I per això...

La presidenta

Senyor Sabaté...

Xavier Sabaté i Ibarz

...no ens podem posar gairebé mai d'acord.

Doncs bé, sobre les esmenes, li vull agrair molt al senyor Strubell l'interès que manifesta sempre per les nostres, i en particular per les nostres iniciatives en matèria d'energia. Li diré que li acceptarem l'esmena número 5. Crec que diu el mateix que la nostra, però si els n'agrada més el redactat, nosaltres l'hi acceptarem, perquè coincideix amb el que nosaltres volem. I li diré una cosa: respecte de la del punt 2, que diu que «assignar primes a les renovables de Catalunya», si haguéssim de votar aquesta esmena ens abstindríem, perquè..., ho estudiarem, eh?, ho estudiarem. I respecte de la que diu: «per fer que les línies de distribució siguin realment un servei públic», també li prometo que ens ho estudiarem i ens comprometem a mirar de presentar algun tipus d'iniciativa parlamentària, perquè em sembla que és molt interessant. Aquesta demonització que s'ha fet de l'empresa pública o del sector públic també en l'energia, els últims anys, a l'Estat espanyol i a Catalunya, no ens agrada, creiem que s'ha de revisar i creiem que vostès en això tenen raó.

I, pel que fa a Esquerra Republicana, admetrem la seva esmena, l'apartat 6, que diu que s'han de fer públics aquests informes d'estrès –hi estem d'acord–, i l'esmena que hem transaccionat, que diu que el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a reclamar a l'Estat la competència en matèria d'energia nuclear, perquè és compartida, perquè pensem que sí que el Govern ha d'exercir les seves competències en matèria energètica, derivades de l'article 133 de l'Estatut, com ja hem dit en diverses ocasions des d'aquesta tribuna.

I, senyor Fernández Teixidó, no hem parat cap parany. Nosaltres hem presentat aquesta esmena com sempre

passa quan fem aquestes transaccions: amb un grup que s'ha interessat per la nostra iniciativa, que és el d'Esquerra Republicana. Vostè, és que no ha tingut temps. Com que ahir va haver d'intervenir tant, avui, ja li ho he dit, no ha estat gaire brillant i, a més, no s'ho ha preparat bé. Però... (*Veus de fons.*) No, no, miri...

La presidenta

Senyor Sabaté, ja se li ha acabat el temps.

Xavier Sabaté i Ibarz

Ja acabo –ja acabo–, presidenta. Hem presentat aquesta esmena amb un grup que ja havia presentat una esmena, que l'hem transaccionat perquè ens hi hem interessat, i hem arribat a un acord, la qual cosa em sembla que..., si a més vostès després ens l'aproven, doncs, miri, com diuen en castellà, *miel sobre hojuelas*.

I, per últim, senyora presidenta, l'altre dia, amb motiu de la interpellació, el senyor conseller, quan marxava d'aquesta tribuna sense que jo pogués contestar-li, em va retreure unes declaracions del 2009 que no s'ajusten a la realitat. Per tant, el van fer mentir si les hi van buscar, senyor conseller. Va dir que jo havia dit que l'energia nuclear proporcionava molts llocs de treball, generava investigació i molt valor afegit. Això no ho he dit mai; això ho vaig dir amb relació a un magatzem de residus nuclears, mai de l'energia nuclear.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Sabaté, l'esmena transaccional, i després em diu que ha acceptat esmenes de Solidaritat...

Xavier Sabaté i Ibarz

Sí...

La presidenta

...i d'Esquerra Republicana?

Xavier Sabaté i Ibarz

L'apartat 6, d'Esquerra Republicana; i la de Solidaritat, l'esmena número 5, que substitueix el nostre punt 5.

La presidenta

Molt bé, gràcies. (*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*) Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, al senyor Cañas dir-li que nosaltres considerem tothom català, no hem fet mai cap distinció. I el que demanem en el cas del tancament de les nuclears és que hi hagin plans econòmics per evitar la situació econòmica de desprotecció que podrien patir aquests territoris. Aquí els únics que fan distincions entre ciutadans són vostès en moltes altres ocasions, en molts altres temes que ara no hi entraré.

Senyor Fernández Teixidó: cap parany. Som el grup parlamentari que ha presentat una esmena a aquesta proposta, i per tant hem arribat a un punt de transacció. Com vostè sap, l'activitat parlamentària a vegades comporta que sigui a última hora i que per tant les coses es facin de pressa i corrents.

I senyora Garcia Cuevas: el model d'un 100 per cent de renovables...

La presidenta

Han passat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...entenem que sí que és possible, perquè Alemanya ho intenta. I jo no sé si darrere de la seva retenció o del seu interès en les..., renovables hi ha el fet que el senyor Aznar cobri 200.000 euros d'Endesa.

Gràcies.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Señor Sabaté, ¿a usted le suena el Plan de la energía 2006-2015? ¿Verdad? Tres mil quinientos megavatios de potencia en 2015. ¿Sabe cuándo hemos pasado de los mil megavatios? En enero de 2012. Y ¿sabe cuánto significa eso a nivel de consumo eléctrico –no energético, eléctrico– de Cataluña? El 4,2. Somos la comunidad autónoma número ocho en producción eléctrica de renovables. Algunos pasarán a la posteridad por lo que hacen; otros pasan a la posteridad por lo que frenan, por lo que impiden, por lo que bloquean. Y su gobierno, su ex gobierno, el del tripartito, pasará a la posteridad por aquellos que frenaron el desarrollo de las energías renovables en Cataluña por su inacción e incompetencia.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera. Trenta segons.

Joan Herrera Torres

Gràcies. De forma molt breu. Senyor Fernández Teixidó: digui-m'ho, va; digui'm el dia del Ple en què el conseller ha vingut a parlar d'energia a instàncies seves; digui-me'l, va. Sap per què? Perquè no el trobarà, perquè en aquest Ple mai s'ha parlat d'energia...

La presidenta

Senyor Herrera –senyor Herrera–, al·lusions, eh?

Joan Herrera Torres

No, és que m'ho ha dit!

La presidenta

Ah sí?

Joan Herrera Torres

M'ho ha preguntat. Sí, sí..., m'ho ha preguntat abans. Digui-me'l. No, doncs si em troba el dia del Ple que ve a parlar a iniciativa pròpia d'energia –el principal problema perquè puguem tirar molt de les exportacions, però avui la nostra balança comercial és desastrosa per la nostra dependència energètica– m'ho diu. I aquest Govern, permeti-m'ho, és un govern antic. Fixin-se en Escòcia, en Alemanya, en altres llocs.

I, per últim, senyora Garcia Cuevas: per què no parla dels beneficis caiguts del cel que afecten el dèficit tarifari i afecten tant o més que les primes a renovables? Ah, això no!, no? Perquè això suposa guany per a les elèctriques, i aquests temes millor no tocar-los.

Res més, presidenta. Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Demana votació separada dels punts 3 i 5, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez, és que no l'he sentit. Votació separada de...?

Santi Rodríguez i Serra

Dels punts 3 i 5.

La presidenta

3 i 5. Gràcies. (*Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó. (*Pausa.*) Senyor Fernández Teixidó? (*Veus de fons.*) Per múltiples al·lusions. No, però té trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

No, per una.

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Dedicarem el nostre temps, senyora presidenta...

La presidenta

Ja el perd.

Antoni Fernández Teixidó

...a les al·lusions del senyor Herrera. Senyor Herrera, l'única cosa a què jo m'he contraposat és que vostè sostingui en el Parlament que no hem discutit d'energia i que no hi ha hagut iniciativa per part del conseller Mena a portar en comissió, amb compareixença pròpia, diverses iniciatives, i que demani al Govern discutir d'un pla que vostè sap que no ha estat ni aprovat i que l'hem posat a la seva disposició perquè poguem plegats millorar aquest pla. Em contraposo al fet que maltractin el Govern i maltractin el conseller en aquest punt.

Res més.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí.

La presidenta

Votacions separades?

Jordi Turull i Negre

Sí, sí, presidenta, votació separada del bloc *a*, el punt 2.

La presidenta

Un moment. Sí.

Jordi Turull i Negre

Del bloc *a*, el punt 2. I, després, el bloc *b*, separat, també.

La presidenta

Bé. Començarem la votació d'aquesta moció amb l'esmena transaccional del Grup Parlamentari Socialista... (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas, votacions separades? Digui'm.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Del bloque *a*, todos los puntos, por favor.

La presidenta

¿Cada uno por separado?

Jordi Cañas Pérez

Sí, el 1, el 2, el 3, el 4...

La presidenta

Vale. Senyor Strubell. No? D'acord.

Doncs començarem pel bloc *a*, i farem punt per punt. Per tant, votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 76 en contra, 5 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 17 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 61 en contra, 16 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 76 en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 61 en contra, 16 abstencions.

Votem el punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

I votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions.

I votem ara el bloc *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 22 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 302-00164/09)

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries. Té la paraula en nom del Grup Socialista la il·lustre senyora Laia Bonet.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats. Sí, farem només aquesta, i després, a la tarda, a les quatre, farem la següent, el punt divuitè.

Els diputats i diputades que vulguin absentar-se, si us plau, que ho facin, i si no que seguin al seu escó.

Quan vulgui, senyora Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, president. Intervinc per defensar i presentar la moció subsegüent a la interpellació que vam presentar en el darrer Ple sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries.

Vam tenir ocasió al llarg de la interpellació que vam presentar en el darrer Ple de constatar què és el que deien els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries en matèria de reforma laboral, en matèria de reforma sanitària i en matèria de reforma educativa, i vam entrar en el detall sobre les conclusions de cada un d'aquests tres dictàmens.

El vicepresident primer

Perdoni, senyora Bonet. Si us plau. *(Pausa.)* Endavant.

Laia Bonet Rull

I deia que vam entrar en el detall de les conclusions dels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries en cada una d'aquestes tres reformes. I ho fèiem perquè volíem deixar clar quin era el punt de partida de la nostra interpellació.

I recordàvem que en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre la reforma laboral, el Con-

sell de Garanties Estatutàries constata que la reforma vulnerava el dret a la negociació col·lectiva i el dret a la tutela judicial efectiva, i que en el dictamen sobre la reforma sanitària, expressament, el Consell de Garanties Estatutàries constata la vulneració dels articles 14 i 43 de la Constitució, en la mesura que considerava que expulsar del sistema públic de salut tots aquells que des d'aquest moment, des de l'entrada en vigor de la reforma sanitària, ja no compliran els nous requisits imposats per la reforma sanitària vulnerava necessàriament, o calia veure-ho així, d'acord amb el dictamen del Consell de Garanties, ho repeteixo, el dret a la igualtat i el dret a la protecció de la salut.

La mateixa consideració fèiem respecte a la reforma educativa, si bé en aquest cas el que plantejàvem és que el dictamen, havent estat demanat només pel Govern..., el Govern només havia plantejat en aquest cas la possible vulneració de competències.

Revisàvem a més a més quina havia estat l'actuació per part del Govern en cada una d'aquestes tres reformes. Doncs, bé, l'anàlisi d'aquests tres dictàmens i de l'actuació del Govern en cada una d'aquestes tres reformes ens permetia concloure que hi havia un diferent capteniment del Govern, una diferent actuació del Govern, en funció de si allò que ressaltava el dictamen del Consell de Garanties era la vulneració d'un dret dels catalans i les catalanes o d'una competència de la Generalitat. A tot arreu on hi havia possibilitat de vulneració de competències el Govern de la Generalitat hi era al darrere anunciant la defensa d'aquestes competències, cosa que no passava en cap cas en matèria de drets.

I, per tant, demanàvem en aquella ocasió a la vicepresidenta del Govern quin era el motiu d'aquest diferent tractament entre els drets i les competències. Si és que considerava que no hi havia diferència entre competències i drets, si és que entenia que defensant competències ja es defensaven drets o si és que el Govern només estava preocupat per les competències. Perquè enteníem que el Govern havia de fer les dues coses: defensar les seves competències però també defensar els drets dels catalans i les catalanes. I recordàvem que per nosaltres és tan important qui fa què, qui pren les decisions, com quines decisions es prenen i quins drets es vulneren amb aquestes decisions.

La vicepresidenta, en la interpellació, no va contestar –ho recordem tots–; no va contestar la nostra pregunta, malgrat que li vam reiterar quatre vegades, però aquesta pregunta ha estat contestada amb tota eficàcia i amb tota claredat a través d'un paquet d'esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió a la nostra moció.

Abans d'entrar en les esmenes de Convergència i Unió, permeti'm que repassi molt breument què és el que dèiem. La nostra moció anava clarament a allò que havíem atacat en la interpellació: constatar la vulneració de drets, d'acord amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, en aquestes reformes, i per tant una part de la moció anava a constatar això, constatar, res més que això, el Parlament constata, i una segona part de la nostra moció anava a reclamar al Govern que presentés de forma immediata un recurs d'inco-

nstitucionalitat per a la defensa tant de drets com de competències en totes aquestes reformes.

Doncs, bé, com deia, la sorpresa ens ve de les esmenes de Convergència i Unió, que clarament ens responen a la nostra pregunta, que clarament confirmen les nostres tesis. Les esmenes de Convergència i Unió a aquesta moció supprimeixen, de la moció, la referència als drets dels catalans i les catalanes. És a dir, vol que només es pugui dir que el Parlament constata que els dictàmens del Consell de Garanties consideren que hi ha una vulneració de competències, quan el que és evident, perquè ho hem llegit i ho vaig l'altre dia, que els dictàmens del Consell de Garanties constaten les dues coses, que hi ha vulneració de drets i vulneració de competències. Ni tan sols –ni tan sols– Convergència està d'acord que el Parlament constati una cosa que diu el dictamen del Consell de Garanties, la qual cosa em sembla que és la resposta més clara a la nostra interpellació.

La segona part de les esmenes, evidentment, va en el sentit de considerar que s'ha de suprimir tota referència a la necessitat de presentar recurs d'inconstitucionalitat a aquestes tres reformes.

La veritat és que no crec que calgui afegir-hi cap paraula; avui hem tingut la resposta que no vam tenir en la interpellació d'ara fa dues setmanes, avui hem tingut la resposta, i és: el Govern només està preocupat per les seves competències, per qui pren les decisions; no el preocupa, en canvi, quines són les decisions que es prenen i si aquestes vulneren drets dels catalans i les catalanes. I això nosaltres no ho podem admetre.

Per tant, demanem a tots els grups parlamentaris que donin suport a aquesta moció i que refermin, amb la seva posició i amb el seu vot favorable a aquesta moció, allò que considerem imprescindible: estar a l'alçada de les circumstàncies, estar a l'alçada del que ens requereixen els ciutadans, i això vol dir defensar les competències de la Generalitat, sí, evidentment, però també els drets dels ciutadans i les ciutadanes, i més encara quan els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries han reafirmat aquesta vulneració de drets.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Han presentat esmenes quatre grups i un subgrup parlamentari. En primer terme, té la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. Nosaltres hem presentat esmenes a aquesta moció, que em sembla que és molt raonable i que busca de situar al costat de la defensa de les competències, absolutament imprescindible, també la defensa dels drets de la ciutadania, focalitzant-ho en tres iniciatives legislatives del Govern de l'Estat: els reials decrets llei sanitari i educatiu i la reforma laboral.

I nosaltres volem fer un especial incís en la inclusió de la defensa dels drets de catalans i catalanes per dues

raons. Primer de tot, perquè allò que lesiona interessos i lesiona drets de la gent del país està lesionant interessos i drets del Parlament de Catalunya i de la Generalitat de Catalunya, i per tant Parlament i Govern ens hauríem de posar al costat de la defensa d'aquests drets.

És per això que, si només se situa en el marc de les competències o se sacralitza en el marc de les competències en detriment dels drets dels ciutadans, es pot caure en anàlisis errònies, com la que es va fer, per exemple, sobre la Llei de la dependència, perquè ja m'explicaran vostès quins són els interessos de la ciutadania que es van lesionar amb la Llei de la dependència o quins drets es van lesionar en la Llei de la dependència. En tot cas, quins afavorien. Cosa a banda és la gestió i l'incompliment de recursos flagrant que se'n va derivar. O el cas de la reforma laboral. És a dir, com es pot votar favorablement la reforma laboral quan lesiona tants i tants drets de treballadors i de treballadores i a més a més deixa desprotegides moltes empreses el fet de deixar..., de bandejar els convenis de sector. I especialment també quan no s'ha lluitat per mantenir la capacitat mediatra fixada per llei de la Generalitat de Catalunya en el cas dels ERO, traient una eina clau a l'hora de poder negociar des de l'àmbit de la política industrial.

És per això que nosaltres hem introduït una esmena, que ha estat transaccionada –ja ho dirà després també la ponent socialista–, per tal que la Generalitat, com si no existís la reforma laboral, continuï exercint aquesta funció de seguiment i de control de la legalitat en les empreses que iniciïn ERO.

També hem presentat esmenes de dir: «Molt bé, doncs, si resulta que no s'apliquen els reials decrets llei sanitari i educatiu, com ho farem per quadrar els comptes?» Doncs, molt bé; nosaltres hem plantejat esmenes dient: «Els comptes es poden quadrar de manera immediata i palliativa, i ja els ho accepto, fent un nou repartiment de la fiscalitat, més equitatiu, més solidari, que permeti, doncs, incrementar entre 900 i 1.000 milions d'euros els recursos de la Generalitat per evitar absolutes bajanades per a la qualitat educativa com és l'increment de ràtios.» Per cert, un increment de ràtios que el Govern de la Generalitat no va dur al Consell de Garanties Estatutàries perquè es deia que vulnerava drets, perquè es deia que vulnerava drets i que, per tant, era una qüestió que no era competencial, la qual cosa és un error de gruix gravíssim si no és que, com jo defenso, no és pas un error, sinó que és volgut.

Nosaltres continuarem lluitant perquè es dugui al Tribunal Constitucional també l'article segon, malgrat la negativa de la Mesa del Parlament de no incloure'l en la demanda, en la interposició al Tribunal Constitucional del recurs.

I també celebrem, doncs, esmenes en la línia d'ampliar aquest tremp per part de..., que ha de tenir la Generalitat i aquest Parlament a altres atropellaments, com deia ahir un diputat d'un altre grup parlamentari, com és, per exemple, el dels horaris comercials.

Per tant, nosaltres hem arribat a un acord amb el Partit dels Socialistes per tal de transaccionar les nostres esmenes. I, si a més a més, doncs, s'arriba a una transac-

ció en aquesta qüestió de la justícia i del comerç, també hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També ha presentat una esmena el Subgrup Parlamentari de Solidaritat i per defensar-la té la paraula ara l'excel·lentíssim diputat senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable president... Il·lustres diputades i diputats i honorables membres del Govern, o honorable membre del Govern, en singular, perquè no n'hi ha més que un, donarem suport a aquesta moció. Al nostre entendre té tota la raó de ser. Des del moment en què hi ha un pronunciament institucional per part del Consell de Garanties Estatutàries, l'obligació per part del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament seria actuar en la línia tecnicojurídica en què el Consell de Garanties Estatutàries ho marca, i, per tant, en el doble sentit, tant de les competències de la Generalitat vulnerades, com en aquells drets, per part dels ciutadans, per part dels catalans, que queden vulnerats també per aquestes reformes.

Solament hem presentat..., i amb això em limitaria a defensar-hi, una petita esmena a efectes simplement d'aclariment, perquè en el moment en què es parla que siguin les disposicions normatives adoptades «per altres cambres parlamentàries o governs», això ha quedat d'una manera tan genèrica que no sé si és que resulta que, si el Parlament d'Uganda, per exemple, fa alguna qüestió que vulnera els drets humans, també hem de... No ho sé –no ho sé. O el de Múrcia.

És a dir, aquí de què estem parlant? Que són disposicions que estiguin fetes per aquells que tenen la potestat que s'apliquin a Catalunya. I, per tant, això no afectaria ni les disposicions normatives d'altres governs o comunitats autònomes del Regne d'Espanya o dels parlaments o assemblees legislatives d'altres comunitats autònomes del Regne d'Espanya ni d'altres estats. Per tant, aquesta remissió general que siguin cambres legislatives i governs. No hi pot haver més que un govern que dicti una norma que s'apliqui i, com a conseqüència, que pugui eventualment vulnerar els drets dels ciutadans o competències de la Generalitat, que és el Govern espanyol. No n'hi ha cap altre.

I quant a vulnerar els drets dels ciutadans, seria, en el seu àmbit, altres comunitats autònomes o altres estats, però no crec que aquest sigui el seu objecte. Per això..., no farem qüestió del tema, eh?, però simplement a efectes d'una certa precisió en el llenguatge i que se sàpiga respecte a què estem parlant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra

Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president; per expressar l'acord amb el contingut de la moció. Evidentment ens sembla evident que ens trobem davant d'una ofensiva centralista que utilitza la crisi com a pretext per retallar competències, en aquest cas, de la Generalitat, igual que hi ha qui utilitza la crisi com a pretext per desmantellar l'estat de benestar.

En aquest sentit, nosaltres estem per defensar les competències de la Generalitat, sense supeditar-les a pactes entre partits, és a dir, als interessos dels pactes entre Convergència i Unió i el PP, quan és el PP qui impulsa aquesta ofensiva centralista.

Hem presentat dues esmenes que fan referència a dues qüestions que han passat després de la interpel·lació i que són una mostra de com aquesta ofensiva va avançant.

La primera fa referència a la sentència del Tribunal Suprem sobre el català en el segon cicle d'educació infantil. Nosaltres volem expressar..., facilitar al Govern els mecanismes, que pugui utilitzar els que cregui que en cada moment val la pena utilitzar, per defensar la immersió lingüística.

Una segona esmena va en la línia de dos aspectes més que també han passat recentment. Una, les declaracions del fiscal general de l'Estat sobre que les autonomies retornin competències de justícia. Ell, evidentment, ho deixa a la decisió de cada comunitat. Catalunya és una nació. Pensem que això no cal ni discutir-ho en aquest Parlament; nosaltres tenim competències en justícia, i això ni es discuteix.

Segon aspecte d'aquesta nova ofensiva, la polèmica creada sobre les competències de comerç, en concret sobre els horaris comercials. Pot haver-hi debat sobre això, però qui ho ha de regular és Catalunya. I, si hi ha d'haver debat, el debat s'ha de fet a Catalunya; no l'ha de fer ni decidir-ho el Govern central, i més quan el Govern central utilitza aquests mecanismes per qüestionar el model català de comerç.

Per tant, en aquests dos darrers casos, instem el Govern a oposar-se a les mesures propugnades i hem transaccionat un redactat amb el Grup Socialista.

Però aquí hi ha una qüestió de fons que plantejava la diputada Laia Bonet: les esmenes de Convergència i Unió, la veritat és que a mi també m'han sorprès. Fins i tot fa mal als ulls –fa mal als ulls– veure com es posa una ratlla damunt d'«els drets dels catalans i les catalanes». Sincerament, em sembla un error o potser alguna cosa més, perquè el que es pretén és precisament eliminar les referències a la vulneració de drets i deures dels catalans i les catalanes.

Consideren que tan sols cal defensar les competències, sembla, Convergència i Unió, però no els drets de la ciutadania de Catalunya. Per mi, és una curiosa concepció del país, eh?: cal defensar les competències, però no els drets de les persones, que estan reconeguts

a més a més en l'Estatut. És el mateix que passa amb el territori: cal defensar Catalunya, però no el territori que es veu afectat, per exemple, per un projecte agressiu com és Eurovegas. És una curiosa concepció de la defensa de Catalunya, sense les persones i sense el territori.

Ara, a mi em sembla que hi ha una explicació. A Convergència i Unió no li podem negar voluntat de defensar l'autogovern, em sembla que és evident, i en això discrepa del Partit Popular. Però Convergència i Unió coincideix amb el PP en la visió de les mesures a aplicar sobre la crisi econòmica i en la retallada dels serveis públics com la sanitat o l'educació o en la retallada dels drets dels treballadors i les treballadores afectats per la reforma laboral. La paradoxa és que coincideix en aquestes polítiques amb qui vol atacar l'autogovern, amb qui qüestiona la immersió lingüística, amb qui ataca el català al País Valencià, a les Illes o a la Franja, a l'Aragó. Però l'economia és l'economia i la dreta sempre acaba coincidint amb la dreta per damunt de la llengua o del que calgui.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, hem estat escoltant atentament totes les coses que s'han dit ara aquí, i el que voldríem dir és que coincidim en dos aspectes, dos aspectes que considerem fonamentals: la primera, l'ofensiva clara que hi ha, recentralitzadora, però que no és de fa dos dies ni tres, que ja fa bastant temps que s'està produint, i, segona, que, davant d'aquesta ofensiva, cal una actuació ferma del Govern de la Generalitat, amb tots els instruments que té al seu abast; amb tots els instruments, no amb un d'ells, sinó amb tots aquells que tingui al seu abast.

En aquest aspecte, hem estat estudiant amb molt d'interès aquesta moció i el que sí que podem dir clarament és que estem totalment i absolutament d'acord en el seu punt tercer. És evident que el Govern de la Generalitat –però no ara, els governs anteriors i els que vinguin després– ha de defensar sempre el manteniment de les competències i ho ha de fer amb tots els elements que pugui tenir al seu abast. I és evident que, en aquests moments, passem per una època conflictiva en molts àmbits –s'han dit aquí–: en l'ensenyament, en la salut, en el comerç, en la justícia.

Discrepem en el punt segon. Per què discrepem en el punt segon? Doncs perquè pensem que hi han altres instruments, per exemple, aquell que preveu l'article 33.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que, d'alguna manera, el que diu és: abans de presentar un recurs de constitucionalitat, intentem negociar-ho de forma bilateral amb l'Estat. Això ens treu poder fer el recurs després? No. Es pot fer igualment. L'únic que ens permet intentar negociar aquest tema i intentar arribar a acords amb el Govern. Que

no és possible arribar a acords? Presentarem el recurs de constitucionalitat. El que sí que pensem és que almenys nosaltres som una força política que sempre, encara que les circumstàncies siguin molt adverses, preferim el diàleg abans que la confrontació. I, per tant, primer obrirem la via del diàleg i després, en tot cas, si fa falta, si convé, si no hi ha manera d'arribar-hi d'altra manera, obrirem la via de la confrontació.

En aquest aspecte, també, parlant de competències i de drets dels ciutadans, nosaltres pensem i estem convençuts que si no som competents, si no tenim la competència, no en podem defensar cap, de dret dels ciutadans. Per tant, entenem que ens posen en una dialèctica que és totalment falsa. És a dir, nosaltres pensem que el que hem de defensar són les competències, perquè darrere d'aquestes competències és on hi han els drets dels ciutadans. I intentar posar dicotomia entre «aquí hi ha una cosa» i «aquí n'hi ha una altra», i «tu pots defensar la competència, però no estàs defensant el dret» i viceversa..., nosaltres entenem que ens volen posar en un fangar que no, que no..., en un dilema en què no ens interessa, absolutament gens, entrar-hi.

Per tant, en definitiva, nosaltres no podríem votar a favor del punt primer ni del segon. Sí que podríem, i hi votem molt entusiasmament, per dir-ho d'alguna manera, del punt tercer.

I, per tant, ja avanço que demanarem votació separada del punt tercer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, em permetran que, en primer lloc, per posicionar el Partit Popular català davant d'aquesta moció del Grup Parlamentari Socialista, expressem el nostre goig per la recuperada confiança en el constitucionalisme i en el Tribunal Constitucional de la majoria de grups d'aquesta cambra, que no fa gaires mesos enrere, doncs, deixava de volta i mitja tot allò que tingués a veure amb el Tribunal Constitucional. I, per tant, doncs, una certa il·lusió veure que hi han grups que ja han recuperat aquesta confiança en el Tribunal Constitucional i ara, doncs, tenen pressa de portar com més coses millor davant del judici del Tribunal Constitucional.

Dit això, em permetran que continuï dient, alt i clar, quin és el nostre posicionament respecte de tot allò que ens plantegen, en general, en aquesta moció. I entendran que reiteri –perquè nosaltres no hem canviat d'opinió al llarg dels anys– que el Partit Popular català i el Partit Popular el que fem és defensar l'ordenament jurídic de la Constitució, i també defensar l'ordenament estatutari, amb les discrepàncies que haguéssim pogut tenir en el passat amb el document de l'Estatut, però, un

cop aprovat l'Estatut, un cop tenim un estatut plenament constitucional, el nostre grup és també defensor de l'ordenament estatutari. Altres grups no actuen d'aquesta manera i segurament no ho fan des de la seva legitimitat i des de la seva pròpia convicció.

Nosaltres no tenim absolutament res en contra que hi hagin grups que estiguin en contra d'aquest ordenament, tant estatutari com constitucional. Però, clar, també ens sobta que després sí que reclamin i sí que reivindicuin el compliment d'aquest ordenament, quan no hi creuen. Ara, el que ens sorprèn més és el posicionament que ve del Partit Socialista, que està en la defensa d'aquesta posició segons el temps que faci i segons el lloc en el qual es troben, no?

I, mirin, s'ha parlat reiteradament de si determinades mesures, de les quals després faré algun apunt, del Govern de l'Estat vulneren competències i vulneren drets.

I nosaltres podem entendre, i ho entenem, que el Partit Socialista de Catalunya dugui al Parlament de Catalunya..., i intenti que el Parlament de Catalunya es pronunciï al respecte de possibles vulneracions de competències en el marc de la legislació estatal. Però el que no acabem d'entendre és que, si tan convençuts estan que hi ha vulneració de drets, que no són drets únicament i exclusivament dels catalans, sinó que són drets del conjunt dels ciutadans espanyols, el Partit Socialista no utilitzi precisament allò que reclama que faci el Govern de Catalunya: totes les eines que té al seu abast per a la defensa d'aquests drets.

I, en aquest sentit, el Partit Socialista té un contracte de germanor o alguna cosa més, no ho sabem ben bé, amb el Partit Socialista Obrer Espanyol que els permetria perfectament presentar, a través de cinquanta diputats o cinquanta senadors, recurs de constitucionalitat contra aquests reials decrets que avui ens demanen que aprovem al Parlament de Catalunya. I, en canvi, no ho han fet. No sé si s'ho estan plantejant o no s'ho estan plantejant. Ho han fet per la Televisió Espanyola, ho han fet per la mal anomenada «amnistia fiscal»; però no ho han fet per aquests casos en què denuncien que s'estan vulnerant els drets dels ciutadans.

Aquesta fallera constitucionalista, hi insisteixo, ens sorprèn i ens xoca una mica amb el posicionament que tenia el mateix Partit Socialista català, doncs, per exemple, la legislatura passada i quan havíem sentit, fins i tot, el president de la Generalitat dir segons quines coses de l'òrgan constitucional.

Què ens ve a dir la moció que ens presenta el Partit Socialista en aquesta sessió? Bàsicament ens ve a dir dues coses. Nosaltres interpretem dues coses; una primera: tot el que fa el Govern del PP és inconstitucional, i una segona: com que tot és inconstitucional, portem-ho tot al Tribunal Constitucional.

Doncs, mirin, nosaltres no podem estar d'acord en aquesta visió, igual que tampoc no podem estar d'acord en la cantarella de la ofensiva centralista, de la recentralització, del desmantellament de l'estat... Els problemes de la recentralització o de l'ofensiva centralitzadora o el desmantellament de l'estat de dret

no és el que està passant ara, és la conseqüència dels governs que hem tingut fins fa uns anys, tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat. El que ha posat en perill l'estat del benestar no són les actuacions que duen a terme ara els governs de Catalunya i d'Espanya, sinó que és conseqüència de les accions que van dur a terme el Govern tripartit a Catalunya i el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol en el conjunt d'Espanya.

I vostès parteixen d'unes premisses en la moció..., que és: «Escolti'm, si hi ha dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, presenti's recurs al Tribunal Constitucional.»

Mirin, nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta premissa. Per què? Doncs, per exemple, el Reial decret sobre la reforma laboral té un dictamen, diguem-ne, negatiu del Consell de Garanties Estatutàries. És imprescindible dur-ho al Tribunal Constitucional? Nosaltres creiem que no. Per què? Perquè té una durada limitada. La setmana passada es va aprovar en el Congrés dels Diputats... –ja sé que a vostès no els deu agradar, però és així–, la setmana passada es va aprovar en el Congrés dels Diputats la Llei de la reforma laboral, que substituirà aquest reial decret. Si es portés al Tribunal Constitucional el reial decret...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...–acabo de seguida–, tindríem una sentència quan ja no estaria en vigor. Per tant, no compartim aquesta premissa. I tampoc ens val allò que «lesiona els drets dels treballadors d'una forma important».

Mirin, el que lesiona els drets dels treballadors, de veritat, és la situació que patim, són els 5.600.000 persones que voldrien treballar, al conjunt d'Espanya, i no ho poden fer. Això és el que, de veritat, lesiona els drets dels treballadors.

Per tant, el nostre grup no donarà suport a aquesta moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller..., il·lustres diputats, diputades..., bé, celebro que, doncs, el Partit Socialista amb aquesta moció defensi l'autogovern de Catalunya. M'afegeixo a la petició de presentar recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional en totes aquestes qüestions que el Consell de Garanties Estatutàries considera que es vulneren les competències de la Generalitat de Catalunya. Tinc molt poca fe que davant del Tribunal Constitucio-

nal prosperin tots aquests recursos, si s'acaben interposant, i més quan veiem els antecedents del Tribunal Constitucional, que, doncs, va reduir a la mínima expressió l'Estatut que es va votar aquí, al Parlament de Catalunya.

Penso que no ens podem passar tota la vida aprovant lleis que després el Govern espanyol de torn les porta als tribunals, les denuncia. La veritat és que legislar o tenir una legislació permanentment judicialitzada penso que és conseqüència de la manca de poder polític que tenim.

També estic d'acord en el que ha dit vostè, senyora Bonet, en el sentit que la invasió de competències de la Generalitat, doncs, és denunciable; també és denunciable la invasió dels drets dels ciutadans de Catalunya, com també ho deia el representant d'Iniciativa; però també és denunciable la dependència econòmica que patim de l'Estat espanyol, d'aquest Govern que ens imposa uns objectius de dèficit, i, per altra banda, al mateix temps ens pren els recursos per aconseguir aquests objectius, la qual cosa fa que aquests objectius siguin inassolibles. Aquesta perversitat també és denunciable.

Per tant, el que vull dir és que la via de l'Estatut ja no és la via –aquest Estatut escapçat pel Tribunal Constitucional. Aquests esforços que fan vostès, a vegades, els socialistes, per erigir-se com els garants i els que defensen com ningú els interessos de Catalunya..., permeti'm que li digui que jo no me'ls acabo de creure, i més quan els contraposen, doncs, a l'actuació del Govern de Convergència i Unió, com si el Govern de Convergència no defensés els interessos de Catalunya o anés en contra dels interessos dels ciutadans de Catalunya.

Mirin, jo els recordaria: què han fet vostès amb el Fons de competitivitat, que van negar que es paguessin 1.400 milions d'euros a Catalunya, votant a Madrid en contra dels interessos de Catalunya? Què fan vostès encara que no se sumen al concert econòmic? Escolti'm..., realment jo crec que aquests esforços, doncs, no prosperen.

Aquí el que cal és dotar –dotar– Catalunya de poder d'Estat; aquesta és la via, i així evitarem les ingerències del Parlament espanyol, sistemàtiques, constants, que fan que no puguem, doncs, treballar per a la prosperitat i per al benestar dels nostres ciutadans.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, presidenta. Honorable conseller..., diputats i diputades, després de la intervenció del diputat seixanta-tres, del senyor Laporta..., perquè hi ha hagut un moment que no sabia si era el portaveu de Convergència o una altra persona en defensa de la posició d'aquest Govern. (*Remor de veus.*)

No..., tornant al contingut d'aquesta proposta, crec..., jo li preguntaria a la senyora Bonet si el seu partit al Congrés dels Diputats..., què pensen fer finalment. Ho dic perquè he estat intentant buscar el que fan vostès finalment amb el recurs d'inconstitucionalitat, però el seu partit encara no ha mogut fitxa. Per tant, no sé què ens porten aquí.

Si han de fer un recurs, vostè sap que la Llei del Constitucional diu que són cinquanta diputats del Congrés dels Diputats, el Defensor del Pueblo o un jutge que consideri que és inconstitucional. Per tant, tenen, vostès, la via dels seus cent i pocs diputats a Madrid, els del seu grup parlamentari, per presentar el recurs, i tota la legitimitat per fer-ho. Ara, voler portar-ho aquí, a més, sobre un decret, que ja li ho han dit i jo li ho recordo, que tindrà la vigència que tindrà, perquè la llei entra en vigor immediatament..., doncs, nosaltres no ho veiem, des del punt de vista formal, des del punt de vista..., amb tota la legitimitat que tenen.

Per tant, ens abstindrem en aquesta posició, perquè creiem que recórrer aquest decret no té cap sentit. I si el Partit Socialista ho fa –amb tota la legitimitat del món, doncs–, ja veurem què diu el Constitucional.

També, recordar, lògicament, com ja li ha dit el senyor Rodríguez, doncs, que..., jo no sé si sobta o no, però jo ara llegia, buscava informació, perquè recordo perfectament aquell Ple –molt crispat, eh?, com diuen alguns– on en aquest Parlament quatre grups parlamentaris, també el del senyor Bosch, van votar considerar que era inhàbil, que no podia actuar el Tribunal Constitucional. Vostès van dir de tot. Jo recordo que en aquesta tribuna van dir que el tribunal era polititzat perquè no els havia donat la raó, però que si els la donava era una magnífica sentència. Doncs, escolti'm... (*Remor de veus.*) Sí, senyor Bosch! I vostè específicament és qui va pujar en aquesta tribuna a dir que la sentència era polititzada perquè no era el que vostès volien.

Doncs, miri, els tribunals..., poden agradar més o menys les sentències, però els demòcrates hem d'acatar les sentències. I es poden criticar, lògicament, des del punt de vista polític. Ara, fer resolucions polítiques per dir que no fem cas dels tribunals, això només passa aquí, no?

Per tant, jo convidaria a tots els grups parlamentaris que tornessin a l'espai de democràcia, que és l'espai on els polítics no es passen les sentències pel folre, sinó que els polítics, del signe que siguin, acaten i fan complir les sentències. I aprofito per recordar-los que aquests grups, alguns que donaran suport a aquesta proposta, són els mateixos que diuen literalment que no s'han de complir les sentències del Tribunal Constitucional ni del Tribunal Suprem, que són fermes, i en van unes quantes. Per tant, la coherència, evidentment, per demanar resolucions o empara al sistema judicial queda molt limitada des del nostre punt de vista.

Nosaltres ens hi abstindrem, respectant, lògicament, hi insisteixo, que el Grup Parlamentari Socialista, o qui sigui, o el Defensor del Poble, pugui recórrer, finalment, per la part que fa a drets.

I, finalment, tema competencial –i acabo–: no és que sigui contra les competències de Catalunya, és que treu una de les competències de les comunitats autònomes, desapareix la competència, que és la de l'autoritat laboral. Per tant, no és un atac contra Catalunya, és un model que només es manté a Grècia avui dia, eh?, i a Espanya fins ara. Per tant, no diguem que és contra Catalunya, és que es treu una de les parts del procediment, que és l'autoritat laboral. Per tant, és, en aquest cas, la Generalitat, però com li passa a la Junta d'Andalusia, com li passa al Govern de Madrid o a totes les comunitats... Per tant, no estem amb un debat, novament, amb el greuge contra Catalunya...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...sinó que és un model laboral, que pot agradar més o menys, però no té res a veure amb aquesta posició victimitista de sempre, amb el greuge contra Catalunya, hi insisteixo, agradi més o menys el model laboral.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Bé, hi hem passat de puntetes; hi he passat de puntetes, però sí que hi ha hagut una afirmació que em sembla altament –altament– preocupant: les competències no són drets, no ho són. Les competències són competències, i els drets són drets. I les competències, quan s'utilitzen, permeten defensar millor o no tan millor els drets. Per això demanem que es facin les dues coses: que es protegeixin les competències i, per tant, la capacitat de decidir en les matèries en què l'Estatut assigna a la Generalitat la competència, però també que es qüestionin quan una norma estatal, per ben adoptada que fos, fins i tot que no hi hagués un problema competencial, lesiona els drets dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Demanem les dues coses; fixi's que no és el mateix. Si fossin el mateix, ens passaria que, quan hi hagués una decisió del Govern de l'Estat ben adoptada des del punt de vista competencial però que en canvi vulnerés un dret, no la podríem recórrer, perquè com que no afecta les competències ja no la podríem recórrer, si fossin el mateix. Si fossin el mateix tampoc hi hauria dues vies per entrar al Tribunal Constitucional: el recurs d'empara i els conflictes de competència; i bé que existeixen. No són el mateix, competències i drets. Pot haver-hi en un cas un problema de competències i no haver-hi problemes de drets; hi pot haver en un cas problemes de drets i no haver-hi problemes de competències.

I en aquests casos, en aquests casos que hem plantejat, hi ha els dos problemes; en alguns casos, de drets estatutaris, i en d'altres, de drets constitucionals, però

drets dels catalans i les catalanes, en definitiva. I per això demanàvem que hi hagués un pronunciament clar d'aquesta cambra en defensa de les dues coses. I, bé, ja ho hem tingut. Avui tornem a tenir la certesa que no és casualitat, no és casualitat tampoc, perquè probablement es tracta d'una visió política el que hi ha al darrere, una visió política del Govern i de les seves responsabilitats, una visió que demostra de forma clara, molt clara, crec, les complicitats en l'adopció de polítiques que afecten de forma regressiva els drets dels ciutadans i, per tant, també dels catalans i les catalanes. I per això avui tenim la mateixa posició en les files del PP i en les files de Convergència, i em dol, perquè això no es pot fer de la mà de confondre competències amb drets.

En tot cas, pensi que les paraules de la vicepresidenta l'altre dia van ser que «crec que la manera de defensar l'autogovern no és a cop de gesticulacions ni de grans titulars, sinó que la manera de defensar l'autogovern és a cop de fets». Jo avui els demano que facin aquest fet i, per tant, que se sumin a la defensa dels drets dels ciutadans i les ciutadanes. I que, deixant a banda que el Govern decideixi primer negociar amb el Govern de l'Estat i després, en tot cas, presentar el recurs, permetin que aquesta cambra, en el proper Ple, quan es plantegi la necessitat de presentar un recurs d'inconstitucionalitat davant de les reformes sanitària i educativa, permetin que aquesta cambra, amb els vots també de Convergència, també protegeixi, també defensi les competències i els drets. En tindran l'oportunitat en el proper Ple, com a mínim que ho pugui fer el Parlament de Catalunya, independentment que el Govern, per la seva via, pugui negociar.

Hem presentat unes transaccions que crec que tenen tots els grups, bàsicament amb el Grup d'Esquerra Republicana, afegint part de les seves aportacions com a quatre apartats, quatre lletres successives dins de l'apartat 2..., perdó, dins de l'apartat 1... (*la presidenta intervé sense fer ús del micròfon*), 2, sí, sí, efectivament –gràcies, presidenta–, dins de l'apartat 2, i una transacció amb el Grup d'Iniciativa, que tenint en compte l'actualitat, i malgrat que efectivament era posterior a la interpellació, creiem convenient que quan es llença el missatge de la necessitat, d'ara endavant, de defensar les competències i els drets dels ciutadans i les ciutadanes en totes les matèries en què es produeixin vulneracions, d'acord amb els dictàmens del Consell de Garanties, tenint en compte que hi ha una alerta en matèria de justícia i en matèria de comerç, concretament en horaris comercials, aprofitésim ja per col·locar-ho en el text i, per tant, per llançar un missatge en aquest sentit. Sembla que, com a mínim, aquest punt s'aprovarà, però realment és trist, el dia d'avui, senzillament, perquè hem hagut de veure escrita una esmena on hi havia ratllada la paraula o les paraules «els drets dels catalans i les catalanes».

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. (*M. Mercè Jou i Torras demana per parlar*.) Senyora diputada..., senyora Mercè Jou...

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta; per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

Molt ràpidament, sí. A veure, parlàvem de fets, i el fet és que nosaltres ja..., bé, nosaltres no –perdó–, el Govern de la Generalitat ja ha obert les negociacions bilaterals per poder començar la negociació i, per tant, reivindicar les competències. Això és un fet, senyora Bonet, això és un fet. I darrere d'aquestes competències és com nosaltres defensem els drets.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació. (Alfons López i Tena demana per parlar.) Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Demanàriem votació separada del punt 2, lletra e, tal com ha quedat després de la transacció.

La presidenta

Molt bé.

Passem a votar la moció amb les transaccions incorporades. I votarem en primer lloc el punt 2, apartat e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 79 en contra.

Votarem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 16 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals

i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics (tram. 302-00165/09)

Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. No puc donar la benvinguda al Govern, perquè no hi és. Benvolguts diputats, parlarem d'un tema i d'una moció que jo crec que és prou important pel tema de què es tracta i per la situació política que vivim.

Quan el segon problema dels ciutadans de Catalunya som els seus representants polítics, quan ens tenen desconfiança el 70 per cent de ciutadans, que pensen que els representants públics estem en política per «forrar-nos», com va dir aquell, doncs, home, evidentment tenim un problema, i un problema que ha de solucionar-se des d'aquí, des del Parlament, des del Congrés dels Diputats, des de les institucions.

I, evidentment, encara que no generi gran expectativa entre els grups parlamentaris, el debat sobre el finançament de partits, és obvi que molts ciutadans pensen que entre el finançament de partits i la relació entre partits, empreses, entitats privades, *lobbies*, hi ha bona part de la responsabilitat del que passa avui a la política. I, si no, ahir mateix imputaven uns quants banquers, o polítics, o polítics banquers, o banquers que es dediquen a la política, no? I també en aquest Parlament s'ha obert una comissió d'investigació a proposta de Ciutadans i d'altres grups de la cambra precisament per investigar responsabilitats en aquesta trama, deriva, de responsabilitats polítiques i alhora responsabilitats en el sector financer.

Per tant, Ciutadans proposa una moció constructiva, propositiva, agosarada, valenta, de temes que s'han de tractar majoritàriament en el Congrés de Diputats. Per això fem instància perquè se'n parli a les Corts Generals, per això instem el Govern d'Espanya..., però també que des d'aquí donem un punt d'inflexió, de deixar de mirar cap a un altre costat i prendre mesures en aquest sentit.

És cert que s'han pres algunes mesures, però els fets demostren que insuficients: mesures de transparència insuficients, mesures de control de fundacions de par-

tits polítics insuficients, mesures de prohibicions de vincles entre partits polítics, entitats financeres i empreses privades absolutament insuficients. I per això proposem algunes coses.

En primer lloc, una de les propostes, el número 1 de la proposta, diu una cosa que a nosaltres ens sembla de radicalitat democràtica, que és prohibir les condonacions i les donacions de bancs i caixes als partits polítics. I algú deurà dir: «Home, i per què no deixem llibertat perquè els bancs i les caixes donin i condonin deute als partits polítics?» Home, doncs, perquè els partits polítics, i especialment les institucions, el que haurien de fer és controlar i regular el poder financer, i no al revés. I, per tant, la millor manera, la millor muralla xinesa que hi ha per separar política i poder financer és que no hi hagi cap vincle ni cap relació en aquest sentit, sinó, com qualsevol ciutadà, com qualsevol empresa, tenir un crèdit i pagar-lo. Però condonar deutes, condonar interessos, condonar milions d'euros, ens sembla que fa, evidentment, no només sospitar, sinó vincular directament partits polítics amb entitats financeres. I això és bona part, des del nostre punt de vista, de la culpa de com està aquest país, que en definitiva té un rescat financer, unes caixes d'estalvi que ara es sotmeten a judici al sistema judicial i també en seu parlamentària.

Segon punt que proposem: reduir substancialment el deute, i sobretot l'endeutament en campanya electoral; la despesa electoral, el definitiva, dels partits polítics. Ens sembla que bona part també de la responsabilitat que tenim tots plegats és aplicar austeritat, però austeritat de veritat. Per tant, reduir substancialment la despesa dels partits polítics.

Hi ha una proposta, entre d'altres, en què podem arribar a un acord, pel que he vist, que alguns ja havien proposat, com Ciutadans i altres grups, que és, per exemple, una cosa tan senzilla com fer un enviament conjunt de les paperetes electorals a casa. Em sembla que és de sentit comú. Ho fan països com França, on t'envien literalment una caixa amb totes les paperetes democràticament als ciutadans i en un sol enviament, amb el que això suposa de reducció de la despesa i de la subvenció pública per pagar aquesta despesa. És una proposta entre d'altres. Crec que pot haver-hi consens per fer un pas endavant.

Un tercer punt que posem, home, informació, transparència, que a la web del Parlament, però sobretot del Ministeri d'Interior, a la web en definitiva de cada partit polític, de les institucions, hi hagi transparència absoluta, amb subvencions que reben els partits polítics, concepte per què les reben, pressupostos dels partits polítics i quotes d'afiliats, i per tant també quant de públic i de privat reben aquests partits, i també quina quantitat de donacions reben aquests partits. Ens sembla un exercici de transparència publicar totes aquestes dades.

És cert que hi ha una llei en tramitació en el Congrés dels Diputats i que algunes d'aquestes coses les incorpora, d'altres no, i per això volem fer incidència també en aquelles que no incorpora aquesta proposta, com aquesta de què parlàvem abans de condonació de deute.

Una altra proposta que fem que creiem que és de sentit comú, home!, que els partits siguem els primers a controlar-nos a nosaltres mateixos de veritat. Dues potes d'aquesta responsabilitat: primer, un òrgan de control intern, d'assumptes interns, en podríem dir, dels partits polítics, encara que no soni gaire bé, per controlar els seus càrrecs públics, els seus diputats, els seus grups parlamentaris i grups municipals. Per què? Per acabar tancant el cercle dient que els partits polítics hauríem de ser responsables subsidiàriament d'aquells casos on amb sentència ferma es demostra que hi ha hagut malversació, estafa o utilització dels diners públics. És a dir que els partits polítics acabin fent-se responsables dels seus propis càrrecs i dels seus propis grups municipals i parlamentaris. La millor manera d'acabar amb la corrupció és fent responsable els partits..., de ser els primers interessats, encara que sigui per no pagar una multa o encara que sigui per no deixar de rebre diner públic, amb aquesta fórmula.

Per tant, propostes que tenim aquí creiem que de sentit comú, valentes, algunes noves, d'altres dites de viva veu, però mai incorporades a una llei. I ja sé que molts de vostès em deuran dir que en el Congrés de Diputats es debat. La proposta que va aquí és que el Parlament també doni un missatge al Congrés de Diputats, des de la cambra catalana, dient: «Volem que a més avancem en aquesta línia.»

I a alguns que mai han fet cap pas en aquest sentit, que han tapat durant molt de temps això, que han deixat que es podrís la situació, els demanaria que fessin un esforç per fer passes endavant tots plegats de forma constructiva.

L'altre dia, en la interpellació –i acabo, presidenta, ara mateix– a la vicepresidenta, jo crec que, i dir-ho obertament, la interpretació que va fer el Govern d'aquesta moció potser no va acabar d'anar en la línia de la proposta que posem sobre la taula. Jo agrairia que el Govern i el grup que li dóna suport entenguessin que aquí també hi han acords que poden sortir d'aquesta cambra, que poden servir per a una futura llei electoral catalana, si algun dia la tenim, que es poden incorporar, i aquests acords polítics que tinguin alguna validesa també en seu catalana, no només en el Congrés de Diputats. És una mica la nostra intenció per fer passes endavant i no seguir mirant cap a un altre costat.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec per donar compte de quin serà el posicionament del nostre grup parlamentari al voltant d'aquesta moció que presenta el Grup de Ciutadans. Ja avanço que hi votarem a favor, amb el benentès que donem per descomptat que alguna de les esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari

seran acceptades, i també probablement alguna de les altres.

Tot i això, no vull estar-me de remarcar algunes debilitats que trobem en aquesta moció. Abans comentava que era una moció valenta. Jo trobo més aviat el contrari. És una moció, si m'ho permet, bastant inconsistent, que incideix en alguna part del problema, però no en la seva globalitat, que planteja algunes petites solucions, algunes reiteratives, algunes que van aparèixer en el seu moment quan en aquest Parlament es va aprovar un dictamen de la comissió d'investigació del «cas Palau», i que no insisteix, ho repeteixo, en alguns aspectes que per nosaltres són fonamentals.

La primera debilitat és que es tracta d'una moció, i m'ho permetrà, feta amb comandament a distància, perquè vostè el que ens planteja aquí en la seva moció és instar el Govern de la Generalitat perquè insti el Govern de l'Estat a modificar això o això altre. I la pregunta que ens fem és: no tenim cap capacitat ni cap possibilitat d'incidir des de Catalunya, des d'aquest Parlament, per tal de millorar el nostre sistema de partits polítics? Nosaltres creiem que sí, que hi ha molt de marge de maniobra. Després explicaré de quina forma i amb quines mesures. Per tant, la primera debilitat que trobem és aquesta, que a més a més coincideix amb el fet que precisament en aquests moments al Parlament espanyol, concretament al Senat, es discuteix precisament la modificació d'aquesta llei. Entenem que al marge d'això, des d'aquí, des de Catalunya, tenim possibilitats d'incidir en algunes propostes de millora.

La segona qüestió és que ens sembla que és una moció incompleta, perquè per incidir en la problemàtica que representa el finançament dels partits polítics no només hem d'incidir en el finançament i la transparència dels partits polítics, que ens sembla, lògicament, un tema molt important. Però, és que no és igualment important també incidir en mesures de transparència a l'Administració pública?, tal com fem alguns grups parlamentaris, que estem abocats de ple a intentar aprovar aquesta Llei de transparència. És que no és igualment important incidir i conèixer en certa forma quines són les concessions, els contractes, que dona l'Administració per intentar correlacionar-los després amb el finançament dels partits polítics? O és que no és igualment important també incidir en el finançament de les fundacions lligades a partits polítics? Això són aspectes importants i que ens permetrien –a diferència del que plantegen vostès en la seva moció, que el que ens proposen és, si m'ho permeten, una mitja solució o una tercera part de la solució– una solució molt més global. Per tant, nosaltres el que plantegem són mesures en aquest sentit.

Però també la moció és incompleta perquè vostès –i vaig una miqueta més en profunditat en el contingut– ens plantegen algunes mesures, però creiem que algunes altres també són importants. Vostès incideixen molt en el fet que es tingui coneixement de quines són les aportacions que es donen a partits polítics, però ens sembla igualment rellevant que puguem conèixer qui dona aquestes aportacions. No només quina és la quantitat, sinó qui les dona. Perquè entendríem segura-

ment moltes coses, i entendríem segurament per què determinats grups polítics d'aquesta cambra incideixen en alguns aspectes, en algunes temàtiques, i a vegades fa la impressió que defensen més interessos particulars de determinats empresaris que no pas interessos del conjunt de la ciutadania. I això seria, ho repeteixo, igualment important que conèixer el que és la magnitud, el que és la quantitat que reben els partits polítics. Aquesta és una de les esmenes que planteja el nostre grup parlamentari.

O ens sembla també igualment, a banda d'això, de saber quin és el nom de les empreses que ho donen..., incidir en el tema de les fundacions lligades a partits polítics. És que no és igualment important que puguem conèixer –que en aquests moments no les coneixem, perquè sabem que la informació que es dona a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques és una informació molt parcial i molt genèrica– quines són les aportacions que reben, quines són les subvencions que reben, a través d'aquesta via i condicionar això, tal com ens demanaven en el seu moment les conclusions de la comissió que es va aprovar la legislatura passada, a la continuïtat d'aquestes subvencions? O que puguem excloure determinades fundacions de rebre diner públic en el supòsit que estigui algun dels seus membres imputat en algun cas de corrupció política? Això ens sembla, ho repeteixo, un tema prou important.

O també alguns aspectes que nosaltres creiem que són rellevants, perquè en aquest Parlament hem portat moltes vegades el tema de la transparència, el tema de l'austeritat en els càrrecs públics, però ens sembla igualment important, i aquí va una de les esmenes que presenta el nostre grup parlamentari, assegurar que aquí no hi hagin diputats o diputades –no sabem si n'hi existeixen, però si n'hi haguessin ens semblaria igualment important intentar limitar-ho– que no cobrin a més d'aquest Parlament d'algunes empreses de comunicació per anar a tertúlies o per altres històries. Això ens sembla un tema de salubritat pública que garanteix, d'una banda, la imparcialitat dels càrrecs públics, però sobretot també la imparcialitat dels partits polítics.

En definitiva, el que plantegem són tot un seguit de mesures que sí que van al fons de la qüestió, mesures que no es queden a mig camí, tal com proposen vostès en la seva moció, i que defineixen, al nostre entendre, un marc que nosaltres associem al republicanisme, que és un marc de radicalitat democràtica.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, vicepresidenta, des de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a la moció que ha pre-

sentat el subgrup parlamentari, perquè evidentment aborda una sèrie de qüestions que són de màxima preocupació en aquests moments per part dels ciutadans del nostre país, i és com es financen els partits polítics, quines són les vies irregulars a través de les quals es financen els partits polítics, i fonamentalment què és el que aquests partits polítics, sobretot quan governen, donen a canvi, amb què compensen aquelles empreses, entitats, que han finançat de forma irregular aquests partits polítics. És a dir, la subordinació dels partits polítics governants a determinats interessos i empreses econòmiques.

Casos com les concessionàries d'autopistes, que han estat investigades per la policia quan han fet donacions a determinats partits polítics a canvi d'allargar-los concessions, casos com el de la sanitat pública, on s'ha vist exdirigents del partit polític governant rebent quantiosos contractes, molts d'ells a dit, evidentment situen en l'ull de l'huracà el finançament dels partits polítics.

En tot cas, nosaltres, el que d'alguna manera lamentem és que s'hagi incorporat alguna esmena que ve a matisar d'alguna manera el redactat original, quan es diu, per exemple, que el Govern de la Generalitat insti les Corts Generals a estudiar la modificació de la legislació. Si les Corts Generals, quan se'ls envia un projecte de llei, normalment el que fan és guardar-lo en un calaix, si a sobre només els instem a estudiar evidentment crec que poc temps tindran per a les propostes del Parlament de Catalunya, per dedicar-se a estudiar, quan ja ni tan sols atenen les proposicions de llei que se'ls envia. Però tot i així ens sembla que és una declaració de principis correcta, i per això la votarem.

També creiem que no s'hauria d'haver reduït aquest menys 50 per cent de partida pressupostària per a les campanyes electorals. És un dispendi absolutament desmesurat, el que es fa en campanyes electorals, sobretot pels grans partits polítics; els petits, evidentment, fem el que podem, i sobretot amb recursos molt minsos. Però, en qualsevol cas, en la mesura que representen, alguns punts, un avenç hi donarem suport.

També, evidentment, a tot el que fa dotar el Tribunal de Comptes i la Sindicatura de Comptes de tots els mitjans que siguin necessaris. A les esmenes que ha presentat en aquest cas Esquerra Republicana també hi donarem suport.

En qualsevol cas, esperem que aquests punts que aquí es plantegen, si més no, serveixin per obrir el debat social que es necessita al nostre país, i també a veure si esperonem d'una vegada per totes aquest Parlament de Catalunya perquè, després de trenta-dos anys de no disposar d'una llei electoral pròpia, per fi redacti i aprovi una llei electoral pròpia. Ens queixem moltes vegades de les imposicions de l'Estat, però aquesta és una autoimposició que ens fem aquest Parlament de Catalunya de seguir la normativa estatal en matèria de règim electoral, cosa que és un contrasentit després de trenta-dos anys d'autonomia política. Esperem, doncs, que serveixi per esperonar perquè definitivament aquest Parlament aprovi una llei electoral pròpia.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per expressar en nom del meu grup la coincidència amb l'esperit i la intenció de la moció. Sempre ha estat necessària la transparència, amb relació al finançament dels partits polítics, i la veritat és que, modestament, el nostre grup fa molts anys que l'exigeix i la intenta practicar. Ara aquesta exigència ciutadana ha augmentat, evidentment, en el marc d'una crisi econòmica que qüestiona les formes habituals de fer política, entre moltes altres coses.

La moció, però, la trobem limitada en el sentit que ho refereix tot al Congrés de Diputats demanant que es modifiqui la Llei orgànica 8/2007, de finançament dels partits polítics. Però el Congrés de Diputats ja l'ha fet, la reforma. I el butlletí oficial de les Corts publicava precisament fa dos dies el resultat d'aquesta reforma, que ara ha passat al Senat. Per tant, pel Congrés ja hi ha passat, i fins i tot s'ha fet una tasca d'incorporar coses, i ara és al Senat a qui li correspon. El meu grup parlamentari en el Congrés de Diputats ha manifestat que la trobava insuficient, i ara, en el Senat, els senadors d'Iniciativa presentaran noves esmenes per aconseguir augmentar encara més la transparència i la regulació del finançament dels partits polítics.

Per això crec que la moció té ara un valor relatiu, però hi donarem suport més enllà de redactats concrets, que segurament caldria treballar més, tot i que ens abstindrem en un parell de punts del nou redactat que ha fet el senyor Rivera, que ara explicarà, incorporant esmenes. En concret demanem ja votació separada del punt 3.d i del punt 10, perquè es pronuncien sobre el sistema electoral de forma molt insuficient i oblidem el principal problema del sistema electoral espanyol: la manca de proporcionalitat provocada pel fet que les províncies siguin les circumscripcions electorals.

Però el meu grup ha presentat una esmena referida no a allò que ha de fer el Congrés de Diputats, sinó a allò que podem fer a Catalunya. I en aquesta esmena instem el Govern a impulsar les negociacions amb els grups parlamentaris per aconseguir tres objectius.

El primer. Sembla una utopia, però a veure si poguéssim constituir d'una vegada la ponència sobre la llei electoral catalana, que tantes promeses hi ha al seu voltant i que no ha estat ni tan sols constituïda.

La segona. Hi ha una ILP, que no sé si la gent ho recorda, ciutadana sobre una llei electoral, que està aquí al Parlament de Catalunya esperant ser discutida. Nosaltres creiem que valdria la pena que el Govern i els grups parlamentaris fessin gestions amb els promotors per veure si d'una vegada, també, aquesta ILP, que té la signatura de molta gent que va signar per aconseguir una llei electoral catalana, poguéssim discutir-se d'una vegada al Parlament de Catalunya.

I la tercera, una cosa tan senzilla com que els grups parlamentaris que en aquells moments ho van signar –no hi eren tots els que avui estan al Parlament– apliquin allò que es va signar l'any 2001 –l'any 2001!– i després l'any 2005. L'any 2001, aquí al Parlament, es va signar un acord de transparència i autolimitació de despeses, i l'any 2005 es van reunir els signants i van dir: «Han passat quatre anys; no ho hem aconseguit, no ens hem autolimitat; doncs demanem que es faci per llei.» I continuem esperant. I en aquestes mesures acordades per tots els grups parlamentaris hi havia coses molt interessants. I una, la que abans s'ha citat, una que és una obvietat, que si voleu és una cosa mínima, però si no s'aconsegueix ni això difícilment hi haurà credibilitat per aconseguir-ne d'altres, que és una cosa tan senzilla com l'enviament conjunt de totes les paperetes el dia..., a l'entorn de les eleccions per tal d'estalviar despesa. Això, cal dir-ho, té uns noms i uns cognoms d'uns partits polítics responsables, que no s'hagi fet, que són bàsicament els partits majoritaris d'aquesta cambra, que no estan interessats en aquest sistema d'enviament, de tramesa, de les paperetes, perquè consideren, i en alguna ocasió ho varen manifestar, que podria perjudicar els seus interessos electorals.

Bé. Jo crec que això ens remet a un aspecte que ens sembla fonamental de tot això. Un és la transparència. Però l'altre ha de ser la igualtat d'oportunitats. Estem en un sistema democràtic en què, dissortadament, no totes les forces polítiques tenen les mateixes possibilitats d'arribar a la ciutadania. I això té moltes formes de declinar-ho: hi ha les donacions anònimes de determinades empreses que afavoreixen una força política, i hi ha el paper de determinats mitjans de comunicació privats, que una manera que tenen d'afavorir una determinada opció política és regalar minuts i minuts i minuts, sigui a Catalunya o sigui a Madrid, en cadenes estatals privades, a determinades opcions polítiques en detriment del dret a la igualtat, en aquest cas, d'altres forces polítiques.

Hi ha molta tasca a fer, però potser hauríem de començar, perquè, independentment que els nostres representants a Madrid treballin bé ara al Senat el tema de la llei orgànica..., que el Parlament de Catalunya posés fil a l'agulla i abordés d'una vegada, entre d'altres coses, la llei electoral catalana i el compliment d'aquells acords, que ara es podrien renovar, entre els grups parlamentaris per assolir un nivell més alt de transparència en el funcionament i en el finançament dels partits polítics.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, diputades, diputats, tot el que fa referència als polítics, als partits polítics, i especialment al seu finançament, preocupa molt la ciutadania, i tots sabem que són qüestions molt sensibles. Jo crec que les hem de trac-

tar amb molta transparència, amb molta credibilitat i rigor.

Aquesta moció, tal com se'ns presenta, jo la qualificaria com a caduca. Com bé saben totes les diputades i diputats, el passat dijous 28 de juny es va votar favorablement, gairebé per unanimitat, el dictamen respecte a aquest Projecte de llei de modificació de la Llei orgànica de finançament dels partits polítics al Congrés de Diputats. No té sentit, o no tindria sentit, doncs, que des d'aquí, ara, a Catalunya, instéssim el Govern a instar el Congrés de Diputats perquè modifiqués aquesta llei, com ja es tramita. Els partits que sí tenim representació parlamentària a Madrid ja hi vam poder fer les aportacions oportunes. Però també és veritat, senyor Rivera, que el seu grup, com que no tenen representació allà..., podem entendre que vostès les facin aquí.

És per això que, en un sentit pràctic, podíem fer dues coses: o esmenar aquesta moció o, en cas contrari, i per coherència amb tots els grups que ho han treballat al Congrés de Diputats i que ara ho treballaran al Senat, rebutjar aquesta moció en favor de les modificacions que es fan en les Corts Generals. Però s'ha optat per esmenar-la. Pràcticament –pràcticament–, totes les qüestions que contempla aquesta moció estan en la Llei de finançament: tot el que fa referència a finançament de partits polítics, tot el que fa referència a subvencions i a donacions a partits polítics, les despeses electorals, les empreses que poden i no poden finançar activitats de partits polítics, empreses privades que realitzen serveis també a les administracions públiques, tot el que fa referència a la matèria de condonació de deutes dels partits polítics, el règim sancionador, els terminis que hi han de les prescripcions de les infraccions, mesures de transparència, elaborar webs... És a dir, la majoria d'esmenes que vostès fan en aquesta moció ja estan contemplades en aquesta llei.

Dit això, que no és menor, jo crec sincerament que vostè, senyor diputat, conscientment i molt hàbilment, que vostè ho és, barreja conceptes i lleis –finançaments de partits polítics, llei electoral– per aconseguir una mica l'objectiu que vostè pretén. Fa bé la seva feina, però, amb molt de respecte, avui no tant. Però va venir aquí el dia de la interpellació jo crec que a intentar sembrar una mica ombres de dubte, citar algunes incerteses i fer, crec jo, una mica de populisme. Jo crec que una qüestió com aquesta necessita una mica més de rigor. El que sí podem i hem de fer tots nosaltres aquí al Parlament de Catalunya és avançar per impulsar la llei electoral que reguli les eleccions aquí al Parlament de Catalunya.

Senyor Rivera, amb tots els respectes: vostè va tard, va a corda del Congrés de Diputats de Madrid. I vostè ho sap, ho sap molt bé. Però jo crec que li és igual. El més important, tal com molt bé ha dit la vicepresidenta, és que sembli que aquí és camp qui pugui. I això no és veritat, senyor Rivera. No és veritat.

S'ha de modificar, actualitzar o millorar la llei? Sí. Això es fa amb la participació dels grups polítics a Madrid. Hem de seguir fent aportacions i millorant les normatives? Sí, és clar que sí, per això estem

aquí al Parlament. Nosaltres també compartim que ha d'haver-hi més transparència. És molt important que tots els ciutadans coneguin de quina manera es financen els partits polítics. I també recordar que rendir comptes ja ho fem, tant en el Tribunal de Comptes com a la Sindicatura de Comptes, aquí a Catalunya.

Les esmenes que hem presentat..., n'hi han algunes que no hi donarem suport, no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè tenim pactes d'investidura amb alguns partits polítics; d'altres qüestions sobre què hi han esmenes en aquesta moció no tenen re a veure amb el finançament dels partits polítics; tot el que fa referència a la condonació de préstecs ja està regulat; tot això d'elaborar les webs, de crear un òrgan de control, etcètera, ja ho regula; això de les eleccions primàries, nosaltres considerem que cada partit ha de practicar més democràcia interna, però cada partit decidirà si vol fer primàries o no. I, com ens demanen dotar de més mitjans tant la Sindicatura de Comptes com el Tribunal de Comptes, nosaltres entenem que ja tenen els mitjans per poder portar a terme això.

Al que sí donarem suport és a totes aquestes esmenes..., algunes que ha presentat Iniciativa, que fan referència a la transparència, com no pot ser d'altra manera, a l'autolimitació de les despeses electorals i al finançament dels partits polítics.

Em queda poc temps. Hem anat avançant, encara hem d'avançar més. Aquí al Parlament podem parlar de tot. Hem de parlar de tot, només faltaria. Però jo crec que ho hem de fer amb una voluntat més real de poder modificar aquestes coses i no tant amb un oportunisme polític, que cal reconèixer que vostè el té, i per això ens ha presentat aquesta moció.

Gràcies, senyor Rivera, per les esmenes que ens ha acceptat, encara que siguin poques, i també per facilitar-nos totes les esmenes que hem de votar.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, senyores diputades, senyors diputats, mirin, som conscients que vivim en uns moments de desconfiança cap a la política, pels problemes globals que té el país, i que molts ciutadans pateixen. Desconfiança, per tant, cap a la política i cap als partits polítics. Però des del diputat que els parla i el Grup Parlamentari Socialista pensem que no hi ha solució al marge de la política i de la política democràtica. I és en aquesta acció de la política democràtica que els partits polítics i els representants elegits democràticament pels ciutadans són una peça essencial.

Ara, avui més que mai, en uns moments de desconfiança general, és exigible –ho és en cada moment, però avui més que mai– la màxima transparència en allò que fa referència al finançament dels partits polítics i

les fundacions que estan lligades als partits polítics. Per tant, màxima transparència –en això coincidim amb la proposta que fa el senyor Rivera– i perfeccionament dels mecanismes de control perquè no es puguin sembrar ombres de dubte, de comportaments poc honestos, de representants institucionals dels partits polítics, o dels mateixos partits polítics, o de les mateixes fundacions lligades als partits polítics.

Aquesta és una feina que no només fem en el Parlament de Catalunya, sinó que, com algun altre diputat ja ha indicat, els grups parlamentaris també amb representació a les Corts Generals, al Congrés dels Diputats i al Senat, aquesta és una feina que s'ha començat a fer, amb aprovació al Congrés la setmana passada, i ara en tràmit parlamentari al Senat, justament per millorar els mecanismes de transparència i de control del finançament dels partits polítics.

En un sistema democràtic hi ha alguns aspectes que, justament per assegurar-ne les regles del joc, no poden estar a l'arbitri d'un partit per molta majoria que tinguin, o d'un grup de partits per molta majoria absoluta que tinguin. Hem de buscar amplis acords sobre les regles en matèria electoral i en matèria de finançament.

Nosaltres som partidaris que hem d'abordar al Parlament de Catalunya el debat de la llei electoral pròpia de Catalunya. Per tant, hi han alguns aspectes que es recullen a la proposta i a les esmenes que em sembla que el Grup de Ciutadans ha acceptat que el que fan és solucionar parcialment alguns dels problemes que tenim a nivell electoral. Per tant, nosaltres no donarem recolzament en aquest sentit a algunes de les esmenes –després demanarem votacions separades–, justament perquè el que creiem és que cal abordar un debat global, ampli, de la llei electoral de Catalunya on puguem discutir de tot: dels sistemes d'elecció, també dels mecanismes de control, dels mecanismes electorals de finançament...

Nosaltres, vagi per endavant que no estariem d'acord amb un model, sobretot pel que fa referència al finançament de les organitzacions polítiques, que substituïu la transparència del finançament públic per la foscor de les donacions i de la confusió entre interessos privats o empresarials.

Val a dir que la reforma de la llei orgànica que s'ha encarat al Congrés de Diputats, a les Corts Generals..., és una qüestió que resol satisfactòriament..., o introdueix elements de millora respecte a la situació actual. En quin sentit? Que cap empresa que presti serveis a l'Administració pública o que se l'hagi contractat per obres pugui fer donacions, o empreses del mateix grup puguin fer donacions, als partits polítics, i que les fundacions vinculades als partits polítics justament hagin d'enviar al Tribunal de Cuentas totes aquelles donacions que rebin de persones jurídiques, que és un element diferent, substancial i important respecte al que en aquests moments tenim establert a la Llei orgànica de finançament dels partits polítics.

Miri, nosaltres considerem que el que cal fer és un reforç dels mecanismes de control i més mesures sancionadores per a aquells que incompleixin per part del

Tribunal de Comptes. Per tant, més mesures de transparència, justament per enfortir el sistema democràtic, en un moment, ho torno a repetir, de desconfiança cap a la política. I si hi ha una desconfiança cap a la política, hi ha una desconfiança cap als partits polítics.

I insistir un cop més des d'aquesta tribuna que a Catalunya hem d'abordar el debat d'una llei electoral pròpia. I per això donarem recolzament també, si és acceptada, a una de les esmenes per tal que en el proper període de sessions... I els vull recordar que ja hi havia un compromís –i acabo, presidenta– d'aquesta cambra que a l'actual període de sessions, que acabarà a final d'aquest mes, s'havia d'abordar aquest debat en ponència parlamentària, i alguns han estat més preocupats per altres tipus de pactes, el fiscal, que no pas per abordar el debat de la llei electoral pròpia. Esperem que aquest sigui un debat que puguem abordar amb tranquil·litat per establir unes regles del joc comú en el proper període de sessions.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats, diputades, bé, considero que el finançament dels partits polítics és un tema que no està resolt, a la política catalana. La moció posa aquest tema sobre la taula. Més enllà que crec que cal un debat amb més profunditat respecte a aquesta qüestió, hi donaré suport.

Pel que fa referència a la llei electoral, és cert, a Catalunya tampoc tenim una llei electoral pròpia. Això segurament és conseqüència de la manca de voluntat política de fer un sistema més democràtic i menys partidista. I el que cal, doncs, és acostar la política a la ciutadania, i seria una bona notícia que ens poséssim tots plegats a treballar en aquesta llei electoral de Catalunya.

Respecte a la desafecció per la política de la nostra societat, home, aquesta qüestió d'un finançament dels partits polítics que no està resolt..., i després fer una llei electoral que fos una llei amb llistes potser tancades, i que, en fi, els partits polítics no tinguessin una actitud que prioritzés els interessos de partit per davant dels interessos de la ciutadania, segurament això faria que la ciutadania confiés més en la política o s'apropés més a la política.

Però penso que no s'hi apropen més perquè ja tenen unes altres prioritats. La veritat és que hi han molts ciutadans que les prioritats que tenen és guanyar-se la vida, mantenir la seva família, i tot el que comporta l'actuació o l'activitat política, les responsabilitats polítiques, doncs, home..., evidentment, fent de polític, només fent de polític, no és que et guanyis fantàsticament bé la vida. I, potser, segurament hi han ciutadans que tenen altres aspiracions que no el que fem aquí, que és assumir unes responsabilitats molt grans, segurament des de la ideologia i l'idealisme que te-

nim tots plegats, cadascú el nostre, i la ciutadania no té aquestes inquietuds que podem tenir aquí. Autocrítica? Sí, però tampoc exagerada.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., mirin, la moció que ens plantegen barreja tres qüestions diferenciades: per una banda, mesures sobre el finançament dels partits polítics; un segon aspecte de què pretén tractar són aspectes relatius a la llei electoral, i un tercer calaix de sastre, que són diversos temes que no tenen a veure amb els dos anteriors.

I respecte a les seves propostes sobre el finançament dels partits polítics, si em permeten el símil esportiu, vostès van a roda. Quan vostès demanen a la seva moció modificacions, el Govern de l'Estat..., i el Congrés dels Diputats, a qui correspon fer la modificació, fa sis mesos que la tramita. I aquí hem de recordar que ja el mes de gener de l'any 2012 el Govern de l'Estat presenta un projecte de llei de modificació de la llei de finançament dels partits polítics, i el 28 de juny passat, fa pocs dies, el Congrés dels Diputats aprova un dictamen precisament respecte a aquesta modificació on s'incorporen un nombre important d'esmenes de diferents grups parlamentaris al Congrés dels Diputats que conflueixen en un consens ampli entorn d'aquestes modificacions.

I per què el Govern del Partit Popular va promoure aquesta modificació de la Llei de finançament dels partits polítics? Primer, perquè volem millorar la transparència i els mecanismes de control i fiscalització dels partits polítics i de les seves fundacions vinculades. I en segon lloc perquè també s'aplica una reducció important dels diners que es destinaran als grups parlamentaris del Congrés dels Diputats, als partits polítics que estan representats al Congrés dels Diputats.

Per tant, fa la impressió que l'original de la seva moció hagi agafat el contingut d'aquestes esmenes i d'aquesta proposició de llei, les hagin plasmat en la moció i hagin, en alguns casos, dit: «Volem anar una mica més enllà del que ja es tramita.»

Perquè, què és el que es modifica? A què s'obligarà els partits polítics que és realment fonamental? Doncs miri, es limita fins a cent mil euros anuals la possibilitat que les entitats de crèdit condonin als partits polítics el deute que hagin contret amb elles. I per què fins a cent mil euros? Perquè és el límit que qualsevol persona jurídica pot fer com a donació a un partit polític. Per això és aquest límit. Léase la ley. En vez de gesticular, léase la ley e iremos más rápidos. Des d'aquest punt de vista, és per això que s'estableix aquest límit. I això evitarà veure, com hem vist en el passat, condonacions de deutes inexplicables a determinats partits polítics.

En segon lloc, per a què més fem aquesta modificació legal? Reduir un 20 per cent les aportacions que rebran els partits polítics i les fundacions vinculades. Un 20 per cent. Però no en el període electoral, no esperem la campanya electoral, sinó que ja ho aplicarem de forma immediata un cop aprovada la llei.

En tercer lloc, els partits polítics hauran de fer públic, preferentment en la seva pàgina web, el balanç i el compte de resultats, i en particular la quantia dels crèdits que els han estat concedits, l'entitat que els els ha concedit i, en el seu cas, si s'ha condonat el deute en aquell exercici. Per tant, tot això ja està inclòs en la llei.

En quart lloc, els partits polítics hauran de preveure un sistema de control intern que garanteixi el degut control de les seves actuacions econòmiques.

En cinquè lloc, s'amplien les facultats de control i la capacitat inspectora i sancionadora del Tribunal de Comptes.

En sisè lloc, i molt important, els partits polítics no podran rebre donacions de fundacions privades, associacions o altres entitats que rebin subvencions de les administracions públiques o que el seu pressupost estigui integrat, tot o en part, per aportacions directes o indirectes de les administracions públiques. Per tant, determinats casos que hem viscut a Catalunya no es podrien donar. Infringirien la llei.

I aquestes són totes les modificacions que inclou aquesta modificació legislativa, que té un ampli consens en el Congrés dels Diputats. Això és avançar. Avançar és incorporar les modificacions en les lleis. Això realment és avançar, i no fer altres coses.

Respecte als aspectes que vostè planteja de la llei electoral, escolti, respecte a les primàries dels partits polítics entenem que cada partit polític s'haurà d'organitzar com consideri convenient, i per tant cadascú decidirà com fa la designació dels seus candidats.

Hi ha una petita apreciació que jo crec que és inexacta quan vostès afirmen que volen canviar l'actual sistema de llistes tancades que s'aplica a totes les eleccions per un sistema de llistes obertes. Home, el Senat és un sistema de llistes obertes, i per tant no seria exactament el que vostès expliciten en la seva moció. I, per tant, un exemple, i una pràctica, de votació amb llista oberta el tenim a les eleccions al Senat.

I, finalment, dues qüestions. Nosaltres no votarem aquells aspectes que no tenen re a veure amb la interpel·lació i s'han aprofitat com a calaix de sastre per anar incloent..., i creiem que requereixen un debat més específic.

I respecte al punt que a nosaltres ens agradaria que ens aclarissin, quan vostès proposen que hi hagi un enviament únic de tota la correspondència electoral en campanya electoral, amb això diem que només farem un enviament únic per a la campanya? Un únic? –un únic? Perquè si fos així nosaltres hi estaríem d'acord. Si això vol dir que després els altres partits, o els partits, a part d'aquest enviament, poden fer altres enviaments de *mailing* –m'agradaria que m'ho aclarissin perquè és una esmena de Convergència i Unió, i m'agradaria que

me n'aclarissin el sentit–, no tindria gaire sentit, perquè al final no afavoriríem realment un estalvi de la despesa electoral, perquè si ho concentrem per a una vegada i després permetem que els altres... M'agradaria que Convergència i Unió ens ho pogués explicar, perquè em sembla que el sentit és diferent, i per això nosaltres ho plantejem. Si és un únic enviament, hi votariem favorablement. Si això permet que els partits majoritaris puguin fer més enviaments al marge d'aquest, nosaltres ens abstindríem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, jo crec que l'argument més habitual i més típic, ja, però que ja no cola, és aquest que ha fet el senyor Morell, no?, del populisme. És a dir, jo els ho llegiré perquè els ciutadans que ens vegin jutgin si el que proposem aquí és de sentit comú o, segons els partits que no han volgut canviar res en trenta anys, és populisme.

Primer punt que hi votaran en contra els partits del Govern i altres que estan aquí: prohibir la condonació de deute i donacions per part d'entitats financeres a partits polítics. Això, hi votaran en contra. Hi han partits aquí que tenen condonats fins a 6 i 7 milions d'euros en interessos del deute d'un banc, d'aquelles caixes que investigarem ara, d'aquestes que ens han portat al rescat bancari, i vostès votaran en contra de deixar de rebre condonacions de deute. I diuen que anem a poc a poc i amb bona lletra, i que no avancem, i el populisme... Miri, doncs nosaltres ho diem clarament: no volem que als partits polítics se'ls condoni el deute de les caixes d'estalvi de què alhora designen els seus membres als consells d'administració. No ho volem.

Senyors, que estem al país en què acaben d'imputar mig Govern del PP –mig Govern del PP–, el senyor Rato! (*Remor de veus.*) Mig exgovern del PP. No, el senyor Rato era de... En fi, bé, jo crec que com que els ciutadans... Es posen nerviosos, però el senyor Rato l'acaben d'imputar al cas Bankia; el senyor Acebes l'acaben d'imputar al cas Bankia; s'investiga el que ha passat al Consell d'Administració de Caixa Catalunya. I els ciutadans que ens veuen volen –ja sé que vostès no ho volen, però– que es jutgin els gestors públics pel que han fet amb el diner públic. Ja sé que sap greu, però per sort la justícia encara avança –encara avança.

Per tant, què volem amb aquestes propostes? Avançar. Aquí hi han dues línies: l'immobilisme, amb què tot segueix igual, meravellosament com ara, amb un rescat bancari, amb caixes polititzades, amb casos de corrupció... Miri, senyor Calbó, sap per què proposem coses com aquestes? Perquè no tinguem més casos Gürtel, perquè no tinguem més casos Palau, perquè no tinguem més casos Urdangarin, perquè no tinguem més casos Palma Arena, perquè no tinguem més casos

Brugal. I se m'acaben els noms. Al final, a Espanya haurem de fer com amb els huracans; haurem de posar noms alfabètics per als casos de corrupció, perquè s'acaben, de tanta corrupció que hi ha en aquest país.

I vostès, quan ens proposen canvis legislatius...

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta..., per avançar...

La presidenta

No, no..., si encara li queda temps, però perquè també ens parli de les esmenes.

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta, ja sé que... Té vostè raó. Si em deixen acabar, acabaré.

Per tant, aquestes esmenes, algunes acceptades, i crec que a tots els portaveus els he repartit les esmenes acceptades d'Iniciativa, de Convergència, d'Esquerra Republicana i de Solidaritat..., les hem acceptat per intentar millorar la proposta. Ara, el que no acceptem és que vostès diguin que votaran en contra de no condonar deute, que votaran en contra de fer-se responsables dels casos de corrupció dels seus partits, que votaran en contra de la democràcia interna dels partits, i a sobre venguin a la ciutadania que, és clar, tot això no importa a ningú, és cosa de Ciutadans, és populisme.

Doncs miri, hi han molts ciutadans preocupats pel que passa als partits polítics i per la falta de transparència. I nosaltres no volem quedar-nos immòbils, volem moure'ns. I, per tant, estem molt contents i molt satisfets de ser també un grup parlamentari que aquí proposa canvis, i a Madrid també n'hi han d'haver.

Per cert, a veure si vostès quan facin els canvis els apliquen, perquè hi han alguns pactes, com ha recordat aquí algun diputat, que els han signat i després no els compleixen, com els pactes per la despesa electoral, com els pactes anticorrupció o com els pactes contra el transfuguisme. Si vostès apliquessin els pactes que signen, potser no caldria legislar o prohibir coses, però com que vostès no tenen paraula i no compleixen els pactes, doncs, alguns demanem que sigui per llei.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Senyor Morell, suposo que és per clarificar allò que li demanaven de l'enviament únic, no?

Joan Morell i Comas

Bé, sí..., però a més a més també per al·lusions, eh? Primer, només un comentari al PSC: si no hem començat el debat de la llei electoral aquí a Catalunya és

perquè pràcticament només vostès a tot Europa defensen un sistema electoral de circumscripció única.

Quant al senyor Bosch i el senyor Pere Calbó, que comentaven això d'un sol enviament, nosaltres sempre hem estat d'acord, a la tramesa electoral, a fer només un sol enviament. Hi vam votar a favor, i ens referim a un sol enviament durant la campanya electoral.

I al senyor Rivera, nosaltres no votem en contra, en la condonació dels deutes. És que a la llei orgànica que està aprovada nosaltres hi vam votar a favor. L'únic que aquí diem és que no votem aquest punt perquè ja està regulat i el nostre grup hi va votar a favor.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó...

Pere Calbó i Roca

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Molt ràpidament. Senyor Rivera, si vostè s'hagués llegit el butlletí del Congrés dels Diputats... *(Veus de fons.)* Li ho torno a repetir, que no em sent. Si vostè s'hagués llegit el butlletí del Congrés dels Diputats no podríem... *(Veus de fons.)* Molt bé. És que dues coses a l'hora no puc fer-les.

La presidenta

Senyor Calbó, és vostè tan alt que no se'l sent.

Pere Calbó i Roca

Era per un tema d'educació, per no donar l'esquena al meu interlocutor. Però intentarem...

La presidenta

No, no..., però no es preocupi.

Pere Calbó i Roca

...fer-ho una mica més avall.

Si vostè s'hagués llegit el butlletí del Congrés dels Diputats, vostè no podria mantenir el discurs que ha fet aquí amb un mínim de rigor intel·lectual. *(Crits de «Molt bé!»)* En primer lloc.

Perquè, lliçons, de vostès ni una. En primer lloc, perquè qui legisla, i promou la legislació, i fa llei del que vostè demana, és el Partit Popular. En primer lloc. I, després, veient l'actuació dels seus diputats en la passada legislatura, com van acabar, lliçons, de vostès ni una.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments. Jordi Terrades i Santacreu i Albert Rivera Díaz demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Terrades i després senyor Rivera. *(Remor de veus.)* Senyor Terrades –senyor Terrades–, esperi un segon. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades i senyors diputats, si us plau. *(Pausa.)* Senyor Terrades, per al·lusions?

Jordi Terrades i Santacreu

Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

...directes del senyor Morell.

Encara no hem començat el debat de la llei electoral i ja anem malament. El senyor Morell ja ens atribueix a nosaltres coses que no hem dit, que ja les direm a la ponència parlamentària. I, en tot cas, l'ideal, m'imagino que hi deu estar d'acord, és acostar el vot dels ciutadans a la representació parlamentària. Dit d'una altra manera: que la representació parlamentària tingui un reflex en funció dels resultats electorals que tothom tingui a nivell de Catalunya; només faltaria!

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

...senyora presidenta.

El més trist, senyor Calbó, és que m'he llegit el que es publica, i al que li falta rigor intel·lectual segurament és a vostè i al seu grup, perquè els falta rigor intel·lectual... *(Remor de veus.)* Demanaria...

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades, quan ha parlat el senyor Calbó ningú ha fet escarafalls.

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta. *(Pausa.)* Presidenta, puc continuar? Gràcies. Perquè, encara que no els agradi, Brugal, Palma Arena, cas Bankia, imputat el senyor Rato,

imputat el senyor Acebes, això no es diu «lliçons». Això, lamentablement, és la veritat del que ha fet el seu partit en aquest país.

La presidenta

Passem a la votació. Tinc votacions separades demanades? *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull, digui'm.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres demanaríem votació separada. Hi ha hagut una esmena al preàmbul, i, per tant, no sé si es vota separatament o no. Senyor Rivera?

La presidenta

Sí, sí...

Jordi Turull i Negre

Sí?

La presidenta

Al preàmbul, sí.

Jordi Turull i Negre

D'acord. I després demanaríem votació separada del punt 2 i de l'11.c.

La presidenta

2 i...?

Jordi Turull i Negre

I 11.c.

La presidenta

11.c i el preàmbul?

Jordi Turull i Negre

I el 2..., i el punt 2.

La presidenta

El 2, l'11.c i el preàmbul. D'acord.

Jordi Turull i Negre

El preàmbul del principi de la moció. Sí, gràcies.

La presidenta

D'acord.

Per tant, passem a votar la moció amb totes les esmenes incorporades. D'Iniciativa per Catalunya tinc 1, 3.d i e, 9 i 10. *(Veus de fons.)* No, d'Esquerra tinc 3.c,

d, e i punt 10. (Veus de fons.) Ah, no! Perdó! –perdó! És socialista. D’Iniciativa no en tinc. (Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Digui’m.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Només per demanar la votació separada del punt 3, lletra *d*...

La presidenta

3.d.

Dolors Camats i Luis

3.d., que no s’incorpori la *c*, i del punt 10.

La presidenta

Molt bé, d’acord.

Doncs començarem pel preàmbul.

Comença la votació. Un moment –un moment. D’acord. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

Digui’m, senyor...

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada dels punts número 2 i 11.*c.*

La presidenta

Ja els tinc. D’acord, molt bé.

Comencem pel preàmbul.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Passem ara al punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 17 abstencions.

Passem al punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 101 en contra.

Passem ara al punt 3.*c.*

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 77 en contra i 9 abstencions.

Ara votem el 3.*d.*

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 103 en contra i 21 abstencions.

Votem ara el 3.*e.*

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 102 en contra i 10 abstencions.

Votem la resta del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 77 en contra.

Passem a votar el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 102 en contra.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 103 en contra i 21 abstencions.

Passem a votar el punt 11, apartat *c.*

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 1 en contra.

I ara votem la resta del punt onzè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 77 en contra.

Passem ara al debat i votació de les propostes de resolució subsegüents... (*Veus de fons.*) Perdó –perdó–, la resta de punts de la moció que no han estat votats. (*Remor de veus.*) Ah!

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 52 vots a favor i 77 en contra.

Pla econòmic i financer

de reequilibri de la Generalitat 2012-2014
(continuació) (tram. 259-00002/09)

Ara sí que iniciem el debat i votació de les propostes de resolució subsegüents al Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014. D’acord amb l’article 133.2 del Reglament, per a la defensa de les propostes de resolució presentades, per un temps màxim de deu minuts té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Socialista, l’honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Molt bé, bona tarda a tothom. Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, comencem, doncs, aquesta part del debat del Ple extraordinari sobre el pla d’ajustos, la tercera onada, del Govern de la Generalitat.

I deixin-me començar per una qüestió, en fi, que no és que m’agradi, però em sembla que és obligada, una mica referida a la sessió d’ahir. I és una qüestió, òbviament, no de contingut, encara, després sí, sinó més aviat d’actitud. Em fa la impressió, amics i companys de Convergència i Unió, del Govern de la Generalitat, que aquest debat no els interessa massa, que el consi-

deren un tràmit inevitable, però més aviat inútil. Estan tan ocupats a salvar-nos aplicant les seves pròpies conviccions i mesures que sembla que no esperin massa res d'aquest Parlament.

Ens ho diuen un dia sí i un altre també. Apareixem com una mena de molèstia, d'entrebanc, com una rè-mora per al «govern dels millors», que té massa feina per entretenir-se en debats estèrils. Jo els dic, amistosament: compte que l'aparent inutilitat d'aquest debat no es tradueixi en la real inutilitat d'aquest Parlament. I encara més: compte que no s'entengui que vostès, de fet, de qui prescindeixen és del país, de la societat catalana, que assisteix amb impotència i estupefacció a l'aparent incapacitat del sistema democràtic, de tots nosaltres, per orientar, dirigir i començar a resoldre els efectes de la més greu crisi econòmica i social de què podem tenir record.

Però, bé, som-hi, parlem més dels continguts. Recorren les tres erres, aquelles famoses de la sostenibilitat? Reciclar, reutilitzar, reduir, eh? Vostès les han substituïdes per unes altres tres erres: resignació, retallada, renúncia.

M'interessa més parlar del tercer concepte, del de renúncia, perquè, efectivament, aquesta sí que és una..., en fi, una quasievidència. Vostès semblen haver renunciat, semblen haver-se rendit davant la gravíssima situació de crisi, a què no gosen fer front, excepte per la via de l'acceptació resignada de les imposicions, segurament carregades de raons més que de raó, que arriben de Madrid o de Brusselles via Berlín. El que succeeix és que tenen por de la realitat, de la realitat que els ha tocat governar, que és complexa i difícil. Però de retruc sembla com si només li sabessin retornar el mateix: por. Immobilització, espera resignada —és el missatge que vostès envien— de l'arribada d'un temps millor, que no sabem ben bé ni quan, ni com, ni per què, hauria d'arribar.

I, òbviament, no discuteixo la imperiosa necessitat d'actuar avui, a Europa, a Catalunya, a Espanya, amb urgència i amb decisió en els nivells macroeconòmics, perfectament coneguts i reconeguts, decisions que calen per regular tot el referent al control del dèficit, a l'evolució del deute o al sanejament sostenible del sistema financer. Que cadascú prengui les decisions que li pertocuen en aquest àmbit, i si pot ser, de passada, que s'acabi al més aviat possible l'espectacle impudic que les entitats financeres, algunes entitats financeres, segueixen oferint als ciutadans.

Però ara i aquí parlem d'una altra cosa. Aquí ens toca discutir, comentar, decidir, els agradi més o els agradi menys, de l'ús que vostès fan i del que no fan del marge de decisió que tenen, de la responsabilitat que els pertoca amb relació a la marxa de l'economia real, a la gestió dels recursos públics que els ciutadans de Catalunya ens han confiat, els han confiat. Hem de parlar, doncs, de l'obligació que també tenen d'explicar per què fan les coses i quin horitzó de sortida contemplen, ofereixen. Els ciutadans esperen d'aquest Parlament, no només del Govern, missatges clars i comprensibles de què i com ho farem per recuperar l'economia, per mantenir i no enderrocar el nostre estat del benestar,

per guanyar el perfil i la posició que ens ha de definir en el procés de construcció de l'Europa econòmica i social, que tots considerem part de l'única solució possible.

I és aquí on no podem acceptar el seu discurs. Vostès només saben dir-nos les quatre paraules famoses: «No hi ha diners.» S'hi han instal·lat, hi han trobat refugi i raó suficient per no escoltar, no debatre, no conèixer, no compartir cap altra consideració ni proposta. Ens demanen com a única perspectiva d'acord la rendició incondicional, l'acceptació de les quatre paraules màgiques i la submissió crítica a les seves receptes de resignació, retallada i renúncia. Doncs bé, nosaltres no ens rendim, no ens resignem, no ens deixem contagiar per la seva por de la realitat.

No és temps de reserves, no és temps de conrear les pors socials..., a què ens costa tan poc decidir. És temps de construir, és temps de sembrar esperances, és temps de treballar de costat amb els catalans, de reconstruir teixits i sinergies, de rellegir voluntats i capacitats de persones, empreses, pobles i professionals. Diguem-ho ben clar, alt i fort: contra la crisi, risc, risc per emprendre, per invertir, per obrir, per conquerir, com han fet les indústries catalanes combinant sanejament i exportació com a model de sortida en positiu. I, també, contra la crisi, unitat per anar junts a trobar la societat real, que ens espera impacient a pocs metres d'aquí, més enllà del parc de la Ciutadella, una societat que no entén per què seguim entestats a negar-nos el pa i la sal l'un a l'altre, a quedar-nos presoners d'un joc retòric i estèril de confrontació sense guanyadors. Així tots hi perdem.

Jo els proposo que tots hi guanyem, que posem els comptadors a zero, que acceptem la nostra igual i compartida responsabilitat davant d'una situació que ens desborda i ens tenalla. Els proposo que diguem al país: «Volem i podem, som forts, sabem com fer-ho.» Que els diguem: «Tenim dificultats i febleses molt greus, la crisi ha destruït bona part del nostre teixit productiu, però tenim també actius evidents: indústria i coneixement, formació i emprenedoria, voluntat i capacitat per treballar més i millor.» I el país vol que li ho diguem junts, amb veu clara i sintonia de fons, amb consciència de país i amb renúncia, aquesta sí, als jocs tàctics i al partidisme que només busca rèdits aparents a curt termini.

És per tot això que la nostra proposta de resolució és com és, propositiva i constructiva, i parteix d'una convenció que espero que compartim plenament. Abans hem vist: contra la crisi, risc, i contra la crisi, unitat. Ara hi afegeixo: contra la crisi, creixement. Els demano, doncs, que llegeixin la nostra proposta. No és un tràmit més, no és la repetició inercial de coses ja dites. És l'intent d'articulació, un eix, d'una estratègia global de resposta a l'exigència que la situació i la societat ens plantegen, una proposta que s'organitza al voltant dels eixos que hem vingut reiterant, i en primer lloc el finançament de la Generalitat, és clar, tot el referent a l'equació d'equilibri dels nostres comptes públics.

I aquí cal dir, al marge de la sobtada passió pel dèficit zero del nostre Govern, que podem distingir entre un

criteri de pressupost base zero, per entendre'ns –en un altre sentit, eh?, no el de la comptabilitat clàssica–, i és el seu, un criteri només basat en la reducció sistemàtica de despeses i en l'única contemplació dels ingressos com una operació de traspàs, de centrifugació, aquí sí, del dèficit, com ens deia ahir el president, cap a ciutadans, famílies, entitats, ONG, professionals o petits empresaris, per la via dels preus, les taxes, els recàrrecs o l'eliminació d'ajudes i subvencions associades als serveis públics bàsics, o bé un criteri, per contra, de pressupost base cent, per entendre'ns, on es busca, on buscaríem, tant mantenir l'equilibri exigut i exigible com fer-ho en el màxim nivell possible i obtenir tots els ingressos possibles associats a la capacitat patrimonial/renda real dels ciutadans, començant per les grans fortunes i successions, per aplicar-los a les despeses i inversions efectivament necessàries, i en molts casos urgents, avui mateix.

És amb aquest model que a més de mantenir l'equilibri despleguem una política prudent, però real, d'estímul econòmic, de reanimació de la inversió i el consum privats. I és en aquest sentit que tenim un abundant instrumental a la nostra disposició: el propi, que ja coneixen sobradament per anteriors propostes i aquesta mateixa d'avui, i el cada cop més freqüent i consistent exemple procedent d'altres països d'Europa. Apuntin-se, efectivament, a la línia francesa, que el president semblava ahir abonar i compartir, del tot, sencera, com els deia la nostra portaveu, la senyora Rocío Martínez. És aquesta, la direcció. Apliquin mesures raonables sobre vells i nous conceptes tributaris, anem junts a Madrid i a Brussel·les per defensar les figures competencialment més adequades per ser plantejades en un o altre àmbit institucional.

Imaginem que ja tenim resolt i guanyat el pacte fiscal. En aquell moment, aquest debat serà igual o més necessari, perquè serem més lliures, tindrem més marge de decisió sobre ingressos i despeses. El fet que ara no el tinguem no és excusa per no tenir-lo, en canvi, perquè ara és urgent, ara necessitem una política fiscal pròpia. Jo els demano també, doncs, que obrim junts la caixa tancada de la fiscalitat sobre actius i transaccions financeres, amb solvència, sense gesticulacions testimonials, però amb la determinació que ens ha de donar saber que la figura que està aprovada en primera instància al Parlament Europeu sobre aquest concepte, ella sola, amb càlculs raonables, ens proporcionaria segurament recursos sobrants per anul·lar del tot la reducció pressupostària que vostès han aplicat aquests últims anys.

I no podem deixar d'esmentar en aquest sentit el fracàs estrepitos d'una de les joies pressupostàries de la seva base zero, és a dir, l'alienació d'actius com a font d'ingressos. Revisió, 200 milions d'euros; generació efectiva, 250.000 euros. Fantàstic. En tot cas, després en parlarem, d'aquesta última qüestió, associada a la convalidació del Decret de priorització de serveis bàsics, com el subministrament d'aigua potable o la mobilitat d'accés a la ciutat de Barcelona.

I, per anar acabant, el contingut propositiu de la nostra resolució el que fa és fixar-se al voltant de quatre objectius essencials. Primer, assegurar la base social,

impedir la fractura que es produeix –que es produeix– com a conseqüència de tot plegat. En segon lloc, retornar l'afany d'invertir a les nostres empreses –confiança, complicitat, proximitat– mitjançant diverses figures que estan contemplades concretament i detallades en el nostre text, com els fons d'inversió als treballs de les empreses d'aquest país. En tercer lloc, la facilitació de la creació d'ocupació, els plans d'ocupació, el SOC, les oficines de treball, la concertació social. En quart lloc, ordenar el desgavell o el desordre actual produït per les decisions dels últims anys en la fiscalitat, en la definició de preus, per excés i per defecte, taxes i impostos, etcètera. I, en quart lloc, reformes, reformes i reformes; reduir, retallar i renunciar, no; reformes, reformes i reformes, sí.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Ernest Maragall i Mira

És per tot això, doncs, que concretem en el nostre text una bona relació de mesures específiques que responen a cada un d'aquests objectius.

Jo voldria acabar en aquest sentit fent referència també a una qüestió, si ho volen, més d'actituds que de continguts. Voldria que quedés clar. Els estenem la mà, però no per a cap pacte vergonyant o de subsistència mútua, o de cadascú. Vostès són el govern legítim de Catalunya, i nosaltres, des de l'oposició, igualment legítima, no els oferim, els exigim, l'entesa que el país ens exigeix a nosaltres, a tots nosaltres, a vostès i a nosaltres. La via que vostès han pres, amb elements d'indubtable necessitat, no és l'única via. «No hi han diners», diuen. No és cert. A Catalunya hi han recursos, actius, diners, que, ben aplicats, seran la base de la renaixença social i econòmica del país. Estan confosos. No és l'única via, la seva. És una via sense sortida. No és l'única, és una via sense sortida. I a vegades ja comença a ser una via en direcció contrària...

La presidenta

Senyor diputat...

Ernest Maragall i Mira

...oposada –acabo, presidenta– a la que ja han pres o estan a punt de prendre els països davanters d'Europa.

No siguem els últims a rectificar, si us plau. No siguem els últims a rectificar. No es quedin sols o mal acompanyats. Sortim a camp obert junts. Si ho fem, Catalunya i els catalans ens entendran, ens seguiran i, el més important, es posaran en marxa per tornar a començar, per construir el futur que somien.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Milla... (*Veus de fons.*) El senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, veig una desbandada en la bancada socialista. No sé si té un doble sentit o no té un doble sentit. Igual les paraules del senyor Maragall «que, a vegades, més val sol que mal acompanyat» han tingut aquest efecte, no?

Permetin-me que ens posicionem i presentem les propostes de resolució que hem presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular en aquest debat sobre el pla d'ajustament, el Pla de reequilibri econòmic i financer que ha presentar el Govern de Convergència i Unió.

Jo crec que, d'aquest debat, n'hem de treure algunes conclusions, i en aquest sentit jo crec que una de les primers conclusions que per part del Partit Popular volem presentar és que estem davant d'un escenari complex, per si algú encara no se n'havia assabentat. Certament, tenim un escenari força complex.

I en aquest sentit apuntaríem tres elements importants d'aquest escenari. Un primer element: tenim una sèrie d'obligacions, unes per convicció, altres també per exigències de la situació en què ens trobem, obligacions de control de la despesa i de control del dèficit de les administracions. Tenim un segon objectiu, un segon element d'aquest escenari, absolutament important i imprescindible, que és impulsar el creixement econòmic de la nostra societat per tal de sortir de la situació de crisi econòmica en què ens trobem. I un tercer, que no necessàriament ha de ser el tercer per ordre de prioritats, però que és un tercer element d'aquest escenari, que és la necessitat d'apuntalar l'estat del benestar i la protecció dels ciutadans, i sobretot dels ciutadans que es troben en una posició més feble.

I davant d'aquest escenari, que té aquests tres elements, tenim tres actituds possibles. Una actitud és la de la responsabilitat, responsabilitat que s'apliqui des dels governs, per complir els objectius que ens marcàvem amb els escenaris que he citat en primer lloc. Una segona actitud, que és la de la coresponsabilitat, apuntant els governs que, compromesos amb els objectius que he citat, no tenen majoria suficient per tal de durlos a terme, i per tant per tal de complir aquelles condicions que tenim davant d'aquests escenaris complexos. I hi ha una tercera possibilitat, que és la de l'actitud irresponsable, ignorant la situació i pensant que això que no hi ha diners és una fallàcia i que es pot continuar gastant exactament igual que si no passés absolutament res.

I en aquest sentit, home, hem de dir que segurament hi ha algun grup parlamentari que s'emmiralla molt amb el que passa a França amb el Partit Socialista francès. Si m'ho permeten, i des de la humilitat del nostre grup parlamentari, els recomanarem que no mirin tant el Partit Socialista francès, perquè igual poden acabar com el Partit Socialista grec. Segurament és per això que alguns tenen la intenció, o almenys així ho expressen, de marxar del vaixell abans que s'enfonsi.

Cada u sabrà a on s'ubica o a on es vol ubicar; cada u ho sabrà. El Partit Popular català ho tenim clar. Ens volem ubicar en la responsabilitat allà on ens corres-

pon, que és en el Govern d'Espanya, i en la coresponsabilitat en aquest Parlament, en el Parlament de Catalunya, perquè som conscients que hi ha un govern, el Govern de la Generalitat, que no té una majoria suficient per tal de dur a terme unes polítiques que entenem que són necessàries davant de l'escenari que tenim al davant i que, per tant, necessita la coresponsabilitat dels partits de l'oposició per tal d'avançar en aquesta situació, sortir d'aquesta situació i col·laborar amb la societat catalana per tal de sortir de l'atzucac en què ens trobem.

I aquesta és la nostra actitud a Catalunya en el darrer any i mig, i aquesta també és l'actitud que ha propiciat que el nostre grup presentés alguns propostes de resolució. No hem presentat una quantitat innombrable de propostes de resolució, hem presentat un total de catorze propostes de resolució, que responen precisament als tres objectius que citava amb anterioritat: austeritat, control de la despesa i control del dèficit.

Austeritat en aquelles partides en què estem convençuts que es pot fer un esforç encara més important per reduir les despeses: protocol, publicacions, límits de despesa no financera, reducció de subvencions, racionalitzar l'Administració, etcètera.

Impuls de l'activitat. Hi han compromisos adoptats pel nostre grup parlamentari amb el Govern de la Generalitat entorn d'aspectes que entenem que són cabdals i fonamentals: una llei d'emprenedoria, una reforma que faci més eficient el Servei d'Ocupació de Catalunya..., que ja hem advertit al Govern que fa massa mesos que dura, aquest debat, i que hauríem de començar a tenir ja propostes sobre la taula, i si el Govern no és capaç de portar aquestes propostes sobre la taula serà el Grup Parlamentari del Partit Popular català qui les posarà sobre la taula d'aquest Parlament.

També, l'apuntament de l'estat del benestar, la garantia que hi continuarà havent suport a les capes socials que més suport necessiten en aquests moments complicats, és el reflex d'algunes de les propostes que presentem el nostre grup parlamentari.

I voldria acabar amb una referència una mica més llarga respecte a un aspecte molt concret que ha centrat un cert debat públic durant els darrers dies. Es tracta de la taxa de l'euro per recepta que s'aplica a Catalunya des del passat 23 de juny. Nosaltres reiterem des del faristol d'aquest Parlament que som partidaris de no aplicar aquesta taxa als ciutadans de Catalunya. I això ho varem demostrar quan el Govern va presentar la llei d'acompanyament dels pressupostos de l'any 2012 presentant-hi una esmena a la totalitat com a mostra de la nostra disconformitat respecte d'aquesta taxa. Ho varem demostrar també en la negociació amb el Govern de la Generalitat i amb el grup que li dona suport, Convergència i Unió, d'aquests pressupostos per tal de limitar l'efecte que aquesta taxa tindria sobre la societat catalana..., i excloent determinats col·lectius d'aquest gravamen sobre els medicaments. Però vam aplicar una vegada més l'actitud a què he fet referència, l'actitud de la coresponsabilitat, i varem acabar abstenint-nos, i per tant facilitant l'aprovació i la implantació d'aquesta nova taxa.

Ara bé, després de l'aprovació de la llei d'acompanyament, hi han hagut canvis importants. El Govern de l'Estat ha adoptat mesures en aquest sentit i ha aplicat uns nous barems de copagament dels medicaments farmacèutics. I això proporcionarà també en el Govern de la Generalitat dos efectes, que era el mateix que es buscava amb l'aplicació de la taxa: un, l'increment de recaptació; dos, l'efecte dissuasiu, i per tant una menor despesa per consum de medicaments. Primera circumstància. I això tant és així que en el Pla de reestructuració econòmica i financera que hem debatut, vàrem debatre –bé, vàrem debatre els grups de l'oposició, el Govern no el va debatre, el vàrem debatre els grups de l'oposició–, està contemplat i està quantificat per part del Govern de la Generalitat.

Però encara hi ha un altre aspecte: *a posteriori* apareix una nova mesura del Govern de l'Estat que exclou 426 medicaments del copagament farmacèutic, i per tant això significarà i implicarà també un increment de la recaptació per part del Govern de la Generalitat i una menor despesa de medicaments.

Per tant, l'escenari ha canviat, i, com que ha canviat l'escenari, la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta cambra també canvia i apunta cap a la voluntat de la supressió d'aquesta taxa.

És aquest l'acord a què hem arribat en el dia d'avui el Grup Parlamentari Popular i el Grup de Convergència i Unió? Ja sé que vostès em diran que no, i certament és que no –certament és que no. Però avui hem arribat a un acord important, perquè en allò que fins ara per part del Govern de la Generalitat era inamovible, que era l'aplicació de la taxa de l'euro per recepta, a partir d'avui el Govern de la Generalitat mostra una escletxa, en el sentit que està disposat a avaluar si els efectes de les mesures adoptades pel Govern de l'Estat compensen –compensen– la mesura aplicada pel Govern de la Generalitat pel que fa a l'euro per recepta, i a partir d'aquesta situació avaluar la continuïtat o no d'aquesta mesura. I el Partit Popular ja els diem *a priori*... Farem l'avaluació, i la farem conjuntament. Aquesta és la nostra voluntat. Però, *a priori*, i pels números que vostès mateixos han fet, ja es desprèn que no té per què tenir continuïtat, aquesta mesura, a partir de l'any 2013, i per tant a partir dels pressupostos següents del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo –acabo. Aquesta esmena que hem transaccionat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió estem convençuts que és el camí més eficaç, però també més coresponsable en la situació del moment, cap a allò que és un objectiu del Partit Popular de Catalunya, que és la supressió d'aquesta taxa, que considerem injusta, considerem insolidària i considerem inútil.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, és el moment de presentar les resolucions sobre un debat que el nostre grup va entendre que era necessari, i per això el va proposar.

I, en tot cas, permetin-me començar per una qüestió de forma, que en política forma és contingut, i és que tots els grups de l'oposició hem presentat una resolució on lamentem l'actitud del senyor Mas. I la lamentem, tampoc ara ens escoltarà, perquè menysprea, diu aquesta resolució, el debat i aquesta institució. El president no contesta. Per tant, lleig pel president de la Generalitat. Però això connecta i té relació amb el que va fer el portaveu del Govern quan va acabar el darrer debat de política general, i és que el dia següent va dir que les resolucions aprovades en aquest Parlament no les complirien. Per tant, tanquen el cercle: el president no escolta, el Govern no compleix. Això vol dir una actitud molt poc respectuosa amb el pluralisme polític i que alhora deteriora la democràcia i les institucions. No discuteixen, no compleixen. Bé, i si això passa amb els grups parlamentaris, entenem que és encara més greu, perquè ho reproduceixen amb la ciutadania: no escolten la ciutadania i deterioren les seves condicions de vida. I aquesta actitud del Govern de Convergència i Unió i el grup que li dona suport n'és una evidència més.

Bé. Nosaltres hem presentat quinze resolucions que esperem que puguin ser votades. Creiem que són resolucions del sentit comú. I dir-los també que aprovarem aquelles d'altres grups, de manera molt àmplia, que tinguin a veure amb fer front a les retallades que fa el Govern, que canviïn polítiques del Govern, que millorin la situació per a les persones i l'autogovern, òbviament des d'un llenguatge diferent; també nosaltres tenim un model diferent del d'altres grups parlamentaris. Farem unes votacions àmplies de suport a les resolucions.

Sobre les nostres quinze resolucions, dir-los que les nostres resolucions són una combinació. Primer, de la resposta a un fracàs d'un any i mig de govern de Convergència i Unió. Segon, de compromís amb la ciutadania per compartir fora d'aquest Parlament també una resposta cívica a les polítiques del Govern de Convergència i Unió. El tercer aspecte, mostrar que hi han alternatives polítiques, sí, i si hi han alternatives polítiques hi ha esperança. I, per tant, són unes resolucions que busquen també donar esperança al nostre país i a la seva gent, i també mirar de confrontar la perversió del llenguatge que utilitza habitualment el Govern de Convergència i Unió i que ahir el senyor Mas va tornar a repetir per poder justificar la seva política, o pretendre legitimar-la, a la societat catalana.

Bé. Nosaltres, en primer lloc, en una resolució que presentem diem que no a aquest Pla econòmic, a aquesta

tercera onada de retallades. I hi diem que no perquè això aprofundirà, des del nostre punt de vista, la recessió. I davant la recessió, nosaltres, polítiques d'estímul. Nosaltres entenem que l'actitud del Govern de Convergència i Unió és mantindrà, com es va fer, en la justificació del crèdit, la situació del crèdit, que és difícil, ho entenem, i la justificació del dèficit, que també és difícil, ho entenem. Però renunciem de nou –renunciem de nou– a una aposta per polítiques reals d'ingressos fiscals. Es queden amb la justificació, obvien anar a buscar nous ingressos fiscals i alhora demanen nous i més sacrificis a la majoria de la ciutadania, quan nosaltres entenem que el que toca és una aposta, un canvi, per fer polítiques de redistribució i per no aguditzar noves desigualtats que es produeixen al nostre país. Si féssim un símil amb temes de llibres, podríem dir que vostès ens han presentat el tercer capítol d'un fracàs i que nosaltres volem presentar, i així la presentem, una nova publicació d'alternatives per a l'esperança. Bé, són plantejaments diferents. Vostès erra que erra amb el fracàs; nosaltres volem presentar alternatives i donar esperança.

I dir-los que les volem fer, aquestes alternatives, des de la voluntat unitària. I és per això que el nostre president ahir va insistir en la idea del pacte fiscal, del pacte social, del pacte per la democràcia. I aquest matí nosaltres els hem fet una proposta amb una moció d'una taula per l'ocupació, el primer problema del país. Però, bé, amb aquesta actitud de menyspreu..., així ens han contestat, sense resposta. Pactes, voluntat d'acord de manera unitària, per la situació que es viu al país.

És cert, i ho valorem positivament, que hem arribat a una transacció amb el Grup de Convergència i Unió sobre un pla nacional de lluita contra el frau fiscal, a presentar en sis mesos i que pugui reduir el frau fiscal en un 10 per cent de manera anual. Entenem que és un pas important i hi donem el seu valor.

Però, escolti, això vol dir que aquestes alternatives ja existien abans. Per què no hi van donar suport abans? O és que haurem d'esperar sis mesos més perquè facin un nou pas per una fiscalitat justa, entre altres coses en el tema de l'impost de successions? No esperin tant. Corregeixin, canviïn. Hi han mesures que poden tenir solució a la greu situació que es viu al nostre país. Per tant, sí, hi han alternatives.

I el president de la Generalitat fa uns dies va dir en aquesta cambra que a veure si entenem allò de «no hi ha diners». Bé, nosaltres hi afegirem dues paraules, a veure si ho entenen: vagin a buscar diners on n'hi ha. És una diferència. Sí que hi han diners, però estan en aquells llocs que vostès hi renunciem. I davant d'això, a centrifugar la lògica del dèficit. Però no es planten a Madrid, no busquen acords aquí per plantar-nos conjuntament a Madrid, i després voten al Congrés dels Diputats allò que contribueix a tenir dificultats per reduir el dèficit. Estabilitat pressupostària..., qui ho ha votat? Vostès.

Però, aleshores, sí: privatitzar –una altra resolució que nosaltres votarem en contra– Tabasa, ATLL i Túnel del Cadí.

Alternatives que presentem respecte a col·lectius molt importants del nostre país que estan pagant la crisi:

ràtios escolars; que no hi hagi més sacrifici a la funció pública; que no treguin el berenar als interns als centres penitenciaris –no ho facin, no ho facin–; que tirin endavant ja, perquè és just –perquè és just– i perquè és un aspecte reconegut a l'Estatut, la renda mínima garantida.

També els presentem una esmena en contra de l'euro per recepta. Nosaltres estem en contra d'aquest repagament injust i d'aquest impost de la malaltia. Però, com passa des de fa un any i mig, el Grup del Partit Popular de Catalunya els salva de nou la cadira, a Convergència i Unió. La dreta insensible ha pactat una transacció. I ha hagut d'estar tres minuts el senyor Santi Rodríguez per justificar-se davant d'una decisió que miri si és senzilla: demà els ciutadans de Catalunya continuaran pagant l'euro. No faci tantes explicacions que la gent no entén: demà..., perquè vostès han canviat una afirmació que van fer al faristol, aquí, al costat, aquest dimarts, que s'acabaria amb l'euro. Vostès ho van dir en aquest faristol del Parlament. Avui es justifiquen per arribar a una transacció vergonyant, que és part del pacte de ferro que tenen aquí i a Madrid, amb el model social, amb el model econòmic, amb el model d'estat del benestar. Vostès, i els ho diem aquí als ciutadans, han garantit que es continuï pagant l'euro per recepta. Jo els suggereixo, no només a vostè, senyor Santi Rodríguez, sinó al senyor Mas i a la senyora Sánchez-Camacho, que demà vagin a les farmàcies del nostre país i els expliquin als ciutadans que continuaran escurant les butxaques dels ciutadans d'aquest país. Vostès pensen en escurar butxaques, en Eurovegas, però també en les receptes. És la seva lògica. Els escurabutxaques: Convergència i Unió i el Partit Popular. Perquè saben vostès que escuraran la butxaca a les farmàcies a treballadors, a 200.000 persones que no tenen –que no tenen– cap ingrés i hauran de pagar aquest euro per recepta. Aquesta és la seva política. Vagin, vagin a les farmàcies i diguin: «Sí a l'impost de la malaltia, no a l'impost als especuladors i a l'impost als més rics.» Expliqui-ho, això, a la ciutadania. Aquesta és la seva transacció, senyors del Partit Popular: garantir que es pagui l'euro per recepta.

I, per últim, tenim una proposta de resolució sobre Eurovegas. I no és tant, ja, per repetir els continguts, que els hem donat en aquesta cambra, sinó per posar en valor la democràcia. Volem que aquest Parlament decideixi, el nostre; no volem que decideixi un empresari mafios. Mirin quina diferència: que decideixi aquest Parlament o que decideixi un empresari mafios. Ep!, i no ho diu un diputat d'un grup parlamentari d'esquerreres, també, ho diu el *New York Times*. Per tant, és una proposta de resolució en favor de la democràcia.

Mirin, acabo dient que el nostre grup parlamentari seguirà plantejant propostes de pactes i acords per millorar la situació de les persones, de les famílies i del país, però amb la mateixa contundència farem oposició d'esquerreres, aquí, al Parlament, i treballarem amb les organitzacions socials i amb les persones que s'estan oposant a les seves polítiques, unes polítiques que són fracassades des de fa un any i mig.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. En defensa de les quinze resolucions que hem presentat Esquerra, i posicionament sobre les de la resta de grups, dir en primer lloc que sembla que una conclusió comuna del debat d'ahir, i lamentablement potser una de les poques, és que la crisi limita, cinc anys després del seu esclat, la capacitat dels governs i de les institucions a l'hora de recuperar l'economia, l'ocupació, el consum i els nivells d'ingressos de les administracions, que han caigut en picat.

Però el problema, segons el nostre grup parlamentari, no és només com n'és de dura aquesta crisi, que ho és, i molt, i com sortir-ne d'aquesta crisi, que és complicat, i molt, sinó que lamentablement ni Govern ni tampoc amb els mandats que surten d'aquest Parlament no són capaços ni d'explicar com volem que sigui el futur a mitjà i llarg termini a la ciutadania que hi viu, i que a més a més es prenen decisions o es dona suport a polítiques a Madrid, al Congrés dels Diputats, que tampoc no s'entenen des de l'afavoriment dels interessos dels catalans i de les catalanes: la reforma del reial decret llei, de no voler-la recórrer, la reforma laboral, etcètera.

El problema és que és cert que convé denunciar uns pressupostos de l'Estat i unes mesures estatals que són recentralitzadores i centrifugadores de dèficit cap aquí i que van en contra del que són locomotores del progrés econòmic de l'Estat, que curiosament són Catalunya, les Illes i el País Valencià –i nosaltres en diem «País Valencià» sempre i a tot arreu–, en un moment que és altament delicat.

Avui sembla que, en prosperar parcialment la nostra resolució número 2, aquesta denúncia la farà novament aquest Parlament. Perquè és cert que també convé denunciar l'espoli fiscal, que és constant en el temps, com fem en la nostra resolució número 5, que és un espoli que asfixia el desenvolupament de la nostra economia i les estructures sobre les quals se sustenten els serveis públics de Catalunya. Però no ens enganyem: també convé dir que, malgrat això, després de dos pressupostos de la Generalitat i un any i mig d'activitat del Govern i del Parlament, les receptes aplicades no han estat efectives ni per complir els objectius de dèficit fixats, ni per reactivar l'economia i el consum, ni per aturar la destrucció de llocs de treball, ni per sortir de la recessió, ni per millorar les polítiques d'ingressos i de despeses. I a Esquerra concloem que aquesta tercera onada de retallades i de privatitzacions tampoc no és la recepta adequada.

Per això no donarem suport després a la convalidació del decret llei que es debatrà, i que defensarà el company Sergi de los Ríos, i per això defensem que és imprescindible i urgent arribar a acords que reorientin aquestes polítiques. I, a més a més d'arribar a acords,

complir aquests acords; no estaria malament en aquest Parlament.

Nosaltres defensem que cal canviar estratègies. Si les receptes no funcionen, s'han de canviar estratègies, no anem persistint en errors. Canviar estratègies, com? Incrementant ingressos a curtíssim termini, una negociació del concert econòmic a curt-mitjà i bastir en paral·lel un país diguem-ne d'oportunitats i amb una llum al final d'un túnel que no se sap explicar, al final d'un túnel basat en dos grans eixos: el reforç dels serveis públics i suport real, no virtual, a l'emprenedoria, a l'ocupació i a l'economia productiva. Ja ho saben, vostès; no és la primera ni la segona vegada que ho plantejem i que ho debatem això.

Les resolucions que hem presentat sobre polítiques d'ingressos i de despeses van orientades a aquests objectius que ara els deia, a aquests dos eixos. Per tant, ni euro per recepta, confiscador de les pensions de jubilació de tantes i tantes persones, ni tampoc un vague, imprecís, agafat pels pèls «repensar-lo a final d'any», ni un repagament sanitari imposat per l'Estat, ni més retallades educatives ni universitàries, ni a les polítiques d'acollida, que hem transaccionat una resolució per reorientar l'incompliment del Govern amb la Llei d'acollida i la llengua d'acollida, ni retallades als ens locals, ni a la pobresa, sinó que el cal és garantir una xarxa de seguretat per evitar el risc d'exclusió social i econòmica; ni tampoc privatització i regal de beneficis d'empreses de la Generalitat que són solvents, ni pidolar per a la instal·lació d'un macrocomplex de joc i *resort* com Eurovegas, que no ens convé per múltiples raons que hem adduït, que adduïm i que adduirem.

I no és menor: no parlem només de recursos sinó d'actituds. Ho diem sempre. Cal incrementar el diàleg, el consens en la presa de decisions en el Parlament, i respondre als plantejaments que fem l'oposició, no com ahir en el debat, que va semblar que parlàvem per a ningú, que fèiem un monòleg aquí els grups parlamentaris; un diàleg amb la societat, perquè és que és higiènic democràticament i fa coresponsabilitzar-se a tothom de les decisions que es prenen, perquè això dona lideratge.

Per això considerem que és necessari que es debati i que es doni tràmit al referèndum amb la ciutadania de Catalunya que han demanat els agents socials i sindicals sobre el garantiment de la inversió en educació, en sanitat i serveis socials públics, en polítiques de reactivació econòmica i d'increment d'ingressos propis provinents d'una fiscalitat més justa i més redistributiva, a les quals caldria sumar certament la pràctica eliminació del dèficit fiscal i la gestió de tots els impostos que es generen a Catalunya.

I diàleg amb els treballadors públics, perquè cal replantejar de manera consensuada i honesta les retallades que se'ls han estat aplicant.

I, finalment, ser conscients que tenim totes les capacitats per ser capdavaners d'allò que ens plantejem o de gairebé tot allò que ens plantejem com a país. I també per fer una ràpida recuperació i deixar enrere la crisi econòmica. Però que la dependència de l'Estat

espanyol i el drenatge continu de la riquesa pel país i les seves capacitats ens tenallen constantment.

Per això cal que tots en siguem ben conscients, ho compartim o no ho compartim, ens faci por o no ens faci por, pensem que ara toca o que ara no toca, que la necessitat d'un estat propi esdevé, més enllà de raons democràtiques, i de futur per a la nostra llengua i per a la nostra cultura, un imperatiu que cal per garantir la viabilitat de la cohesió i les possibilitats de progrés de la societat catalana en un moment en què ens trobem.

Per tant, hem de començar, en paral·lel amb el que he exposat, a dialogar amb la societat, treballar per una majoria social per aconseguir per vies pacífiques i democràtiques un estat propi, i, per altra banda, discutir en paral·lel, de manera rigorosa, seriosa, els passos imprescindibles per exercitar d'una vegada i deixar de proclamar-lo tantes vegades el dret a l'autodeterminació i a assolir-lo amb èxit.

Avui dissertava, disserta Ferran Requejo, en un article al diari *Avui*, i ho compartim, que el Govern ha decidit apostar per la negociació amb l'Estat d'un model basat en una hisenda pròpia per acabar amb l'espoli –i Esquerra hi donem suport a aquesta ambició–, però que es dona una situació ben paradoxal: que les dues parts, Estat i la part catalana, semblen convençudes que no hi ha possibilitat d'arribar a un acord. I acaba Requejo el seu article així: «En poc temps ens jugarem molt futur. La independència ja no és una qüestió d'emotivitats sentimentals sinó de racionalitat econòmica i de raonabilitat política i moral. Aquest ja no és un tema de mer pragmatisme sinó de justícia col·lectiva i internacional.» Pensem-hi.

I ja acabo. Les resolucions d'Esquerra busquen marcar el camí a curt i mitjà termini, que creiem honestament... I no donem lliçons, senyors del Partit Popular, eh?, que aquesta és la millor recepta; és la nostra, i honestament ens ho creiem, senyor Santi Rodríguez, perquè de vegades sembla que vostès «disfrutin» donant lliçons, escoltin. Nosaltres creiem honestament que aquestes resolucions són un camí a curt i mitjà termini clar i que convé i és necessari per al país i la seva gent.

I també anuncio que donarem suport a les resolucions dels altres grups que coincideixin en aquesta línia que els he explicat i amb els objectius que els he explicat.

I espero i desitjo, o esperaria i desitjaria, millor, que les nostres resolucions també obtinguessin un resultat satisfactori.

Els demano que, encara hi són a temps, se les lleixin atentament i amb tant de «carinyo» i amor com considerin necessari, i que repensin el vot que puguin tenir *a priori*, doncs, ja pensat, que hi donin suport i a veure si d'una vegada per totes aconseguim sortir d'aquest atzucac en què ens trobem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, diputados, diputadas, vivimos hoy un debate miltoniano, de John Milton, el poeta del *Paraíso perdido*, y de Milton Friedman, el que nos indicó cómo recuperar el paraíso.

¿Cuál es el paraíso perdido? Aquel donde unos pocos se enriquecen, unos pocos mandan, unos pocos gobiernan mientras la mayoría se empobrece, calla y obedece. Este es el modelo que hemos vivido este último año y medio, donde aquellos que añoran recuperar el paraíso perdido se coaligan.

Otros tienen otro paraíso perdido, que es el mítico, el de la nación mítica, ¿eh?, donde todo el mundo era feliz, era fabuloso, y que es el edén el cual uno tiene que alcanzar.

Y los señores del Partido Popular hablan de corresponsabilidad en esa búsqueda de la recuperación del paraíso perdido. (*Veus de fons*.) No, no..., pero se equivocan en el término: no es corresponsabilidad, es *complicidad*. Ustedes son cómplices de las políticas sociales más regresivas que se han aplicado en España en democracia. Son ustedes cómplices de medidas que atentan directamente contra principios básicos y hasta ahora incuestionables del estado del bienestar. Y son ustedes cómplices además, cómplices de aquellos que incumplen las sentencias del Tribunal Constitucional, que plantean un modelo de financiación carlista como salida de la crisis y que ustedes, desde su complicidad, apoyan. Ustedes no son corresponsables, son *cómplices*.

Y la última complicidad, en el último ejercicio de malabarismo o... –bueno, «de malabarismo» sería muy sofisticado–, de «trilerismo» político, es lo del euro por receta. Porque, por mucho que ustedes muevan la cazoletita, ustedes son cómplices de mantener a día de hoy una medida que evidencia cuál es su modelo de paraíso perdido: aquel donde un pensionista, un desempleado, alguien que no tiene ingresos, paga un euro, igual que el presidente de la Generalitat, que cobra 144.000 euros, o que el *conseller* que lo ha planteado, que cobra más de 110.000.

Es así. A ustedes les gustará más, les gustará menos, pero yo quiero que los ciudadanos lean mis labios: el Partido Popular de Cataluña es cómplice de una medida adoptada por Convergencia y Unión, desde su abstención cómplice y su corresponsabilidad cómplice, y que por mucho que les digan, por mucho que muevan la cazoleta en el «trilerismo» político, el euro seguirá ahí, y el euro sanitario se seguirá cobrando en las farmacias catalanas, y se seguirá cobrando mientras algunos se ríen, ¿eh, señor Coto?, se ríen desde lo ufano, desde proponer recetas que uno no sufre. Porque se tiene que ver el mundo muy bien desde algunos bancos de este Parlamento, se tiene que ver perfecto; se tiene que tener mucha capacidad argumental para justificar que después de aplicar su Gobierno, el Gobierno del Partido Popular, un incremento en los ingresos, en el copago farmacéutico, los ciudadanos de Cataluña tienen que seguir pagando un euro por receta por su *complicidad*.

Que no os engañen, que no los engañen: el Partido Popular y Convergencia y Unión saben muy bien lo que hacen, y lo que hacen es castigar a los que menos tienen y favorecer a los que más tienen. Dirán que no; la evidencia es que sí.

Decían Friedman, Milton: «Estoy a favor de reducir impuestos bajo cualquier circunstancia y cualquier excusa y cualquier razón, en cualquier momento que sea posible.» Pero ustedes lo han entendido mal, porque ustedes incorporan a los que más tienen. Esta frase, ustedes la acaban con los que más tienen, porque son los únicos que en esta coyuntura han visto cómo se reducía su presión impositiva, también con su corresponsabilidad cómplice. Y por mucho que ustedes argumenten, hagan malabares, muevan cazoletas, los ciudadanos saben que ustedes han decidido gravar a los que menos tienen, han sido fuertes con los débiles y débiles con los fuertes, reduciendo impuestos a los que más tienen.

Yo sigo pensando que una política...

La presidenta

Vaya acabando, señor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, acabo, presidenta –acabo, presidenta. Y usted dirá: «¿Y por qué no ha defendido usted sus propuestas?» Porque creo y considero que el conjunto de diputados de esta cámara sabe leer.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, consellers, conseller d'Economia i Finances, avui vinc aquí al faristol del Parlament de Catalunya molt indignat, senyor conseller d'Economia. Ahir apareixia a la nit, quan ja havíem presentat les propostes de resolució –i, per tant, no hem pogut incloure una proposta de resolució en aquest sentit–, al diari *Nació Digital*, que el Govern va entregar a Espanya els diners dels insubmisos fiscals. És a dir, en el debat on estem discutint sobre les retallades de 1.500 milions d'euros, en el debat on hauríem d'estar agraïts que hi hagi ciutadans d'aquest país que ingressen directament a l'Agència Tributària de Catalunya uns recursos perquè tinguem més liquiditat, perquè no hàgim de retallar, perquè no hàgim de posar l'euro per recepta, perquè no hagin d'apujar les taxes universitàries, vostès van i aquests diners els entreguen automàticament a Espanya. Vergonya, cavallers, vergonya és el que els hauria de donar que mentre que vostès estan defensant la hisenda pròpia, que en teoria és que els ciutadans de Catalunya vagin a ingressar els diners a l'Agència Tributària catalana, aquells que ho fan, vostès van i

transfereixen directament els recursos a l'Estat espanyol.

Vostès amb quina força volen anar a negociar cap pacte fiscal amb el Partit Popular, si a la primera trucada de dir: «Pásame la pasta», vostès van i ho ingressen automàticament a l'Agència Tributària espanyola? (*Remor de veus.*) Però vostès amb quina força pensen anar a Madrid a defensar el pacte fiscal, i a reivindicar el pacte fiscal, i a plantar cara pel pacte fiscal i a defensar el concert econòmic amb l'amenaça de la hisenda pròpia, si vostès a la primera trucada agafen i ingressen els diners a l'Agència Tributària espanyola? Però a vostès se'ls hauria de caure la cara de vergonya, de fer aquesta acció, precisament el dia que retallen 1.500 milions d'euros als sectors populars d'aquest país, quan vostès el que haurien d'estar és intentant cercar els ingressos que estan disposats a ingressar els ciutadans del nostre país. La veritat és que és absolutament aclaparador, paradoxal, i la veritat és que els hauria de fer, com els deia..., la cara de vergonya.

A partir d'aquí, clar, tota la resta ja seria com..., anecdotic, no? Però és que vostès a sobre, no tenint-ne prou amb això, a què es dediquen? Doncs, a regalar-los, per exemple, Aigües Ter Llobregat a Agbar, Tabasa i Túnel del Cadí a Abertis. Vostè sap perfectament, senyor conseller, que els regalaran 1.100 milions d'euros a aquestes concessionàries. Perquè és que, a sobre, els deutes se'ls queda la Generalitat de Catalunya. És a dir, els deutes d'unes empreses que generen beneficis, els deutes d'unes empreses que són rendibles, se'ls queda la Generalitat de Catalunya, i, per tant, els deixen neta la capacitat de cobrar peatges durant vint-i-cinc anys a unes concessionàries que l'única feina que hauran de fer –ja em dirà, eh?, la gran tecnificació, intel·ligència, preparació i *background* que necessiten aquestes empreses– és posar-se a dins de les «guixetes» a cobrar peatges als ciutadans que passin per allà. Mil cent milions d'euros que els regalaran vostès en vint-i-cinc anys a aquestes concessionàries. Suposo que d'aquí a un temps ja els veurem en el consell d'administració d'Abertis, emulant el senyor Miquel Roca i Junyent, emulant el senyor Macià Alavedra, emulant el senyor Francesc Homs..., a tots els seus predecessors que, fent-los aquests grans favors, han aconseguit col·locar-se al consell d'administració d'Abertis, que, per cert, li paga 1,9 milions d'euros al senyor Salvador Alemany; per això serveixen els nostres peatges, per pagar pagar-li sous d'1,9 milions d'euros al president del consell d'administració d'Abertis, que, a més a més, és el principal assessor econòmic del president de la Generalitat de Catalunya.

A partir d'aquí, clar, vostès vénen amb l'euro per recepta, però, en canvi, no qüestionen aquests contractes, per exemple, al Grup Sehrs, al senyor Ramon Bagó, exdirigent de Convergència i Unió, encara militant, que se li atorguen, com ha sortit públic, fins a 24 milions d'euros en contractes a dit, sense concurs, amb un 25 per cent de preu per sobre del preu de mercat. Vostès no rescindeixen ni retallen aquests contractes, però sí que van a les classes populars del país, als pensionistes, als avis i àvies, a cobrar-los un euro per recepta per poder seguir portant a la pràcti-

ca aquestes polítiques sanitàries, en lloc d'abordar els problemes de fons. O, per exemple, incrementaran les taxes universitàries fins a un 66 per cent, i deixaran fora de la possibilitat d'accedir als estudis universitaris aquelles persones que no puguin pagar als seus fills aquest increment de taxes del 66 per cent, mentre que alhora li diuen al jovent que el que ha de fer és estudiar i formar-se, perquè, si no, no trobarà un lloc de feina qualificat.

Com pensen vostès sortir de la crisi econòmica? I, clar, llavors l'única opció que se'ls ha acudit és Eurovegas, l'única opció que a vostès se'ls ha acudit és Eurovegas. Des de l'any 2000 que intentem crear un model productiu, econòmic, basant en la recerca i el desenvolupament, basat en la productivitat, basat en la formació, basat en la inversió en infraestructures, basat en la inversió en educació, en l'excel·lència dels estudis universitaris, i el gran projecte econòmic que té el Govern de la Generalitat és portar casinos, màfia, corrupció, Sheldons Adelsons, a Catalunya, per oferir-los què, als joves?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

Treballs de què?, de cambres? –ja acabo, senyora presidenta. De cambres?, de crupiers?, de serveis de neteja? Estan emigrant a milers, els joves formats al nostre país. Clar, el conseller d'Economia i Empresa diu que se'n vagin a servir tes i cafès a Londres. Clar, amb aquesta política d'ocupació, evidentment que solucionem ràpidament els problemes dels joves que no troben feina quan acaben la universitat.

Posin-se les piles, senyors consellers de la Generalitat. Aquest Govern de la Generalitat, espero que comenci a fer alguna cosa per a aquest país, perquè la situació ja és molt greu, la situació és definitivament greu. I avui aquí tenen la possibilitat de votar que el Parlament de Catalunya habiliti l'Agència Tributària de Catalunya perquè les administracions puguin ingressar els seus impostos i cotitzacions socials en aquesta Agència Tributària de Catalunya. Almenys, si els queda una mica de dignitat després d'entregar els diners a Espanya...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...dels insumisos fiscals, votin a favor d'aquesta moició i, com a mínim, arreglin una mica els desastres que vostès estan provocant.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Presidenta, des de l'escó estant, atès que tinc un minut. Donaré suport a totes les resolucions que estiguin encaminades que tinguem poder d'estat, i també les encaminades a superar la crisi econòmica que patim.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa.)

Ramon Espadaler i Parcerisas

No preveia un torn tan breu, presidenta, i m'haig d'ordenar els papers..., que m'ha precedit. Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, honorables consellers, senyores i senyors diputats, la veritat és que, de fet, aquest és un torn per posicionar-nos respecte a les propostes de resolució pròpies, defensar les pròpies i posicionar-nos respecte a les propostes de resolució que han fet altres grups parlamentaris. No els deu haver passat per alt, als diferents grups d'aquesta cambra, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, aquesta primera opció, no l'ha feta, i també crec que és de justícia justificar-la davant de la cambra, davant de l'opinió pública.

Nosaltres no hem fet propostes de resolució perquè les nostres propostes de resolució tenen forma ja en el que va ser el debat de pressupostos i la Llei de pressupostos, la llei que acompanyava els pressupostos, i el decret que acte seguit, després de substanciar aquest punt, doncs, debatrem aquí. Aquestes són les nostres propostes de resolució, que prenen forma justament en aquests instruments legals que val a dir, doncs, que tenen força de llei, que ens comprometen com al que més, que són explícites i transparents i que, en qual-sevol cas, quantifiquen l'abast del repte que tenim al davant, no?

Per tant, esmerçaré tot el torn a explicar quins són els criteris, més que entrar en el detall..., hi ha més d'un centenar llarg de propostes de resolució concretes; per tant, no hi ha temps de posicionar-nos sobre cadascuna d'elles. Sí que entraré a dir quins són els criteris a partir dels quals vostès, aplicant-los, doncs, endevinaran quin és el sentit del nostre vot respecte a cadascuna d'elles.

Però abans, permetin-me, perquè no ens en podem estar com a grup parlamentari, de fer un aclariment. Nosaltres sí que lamentem profundament... Hi ha una proposta de resolució compartida, sorprenentment compartida per tots els grups parlamentaris, doncs, que retreu al Govern de la Generalitat el fet que no hagués fet el debat, a parer d'ells. Això nosaltres ho lamentem, ho lamentem profundament. El Govern és la tercera vegada..., va venir amb la Llei de pressupostos, va venir, doncs, en un altra ocasió en un debat monogràfic i ha vingut també a petició del Govern plantejar davant la cambra quines són les seves propostes,

quin és el seu plantejament davant de tots els reptes que tenim amb relació a aquesta tercera, en aquest cas tercera onada de restricció pressupostària i val a dir que imposada des d'un altre govern. I el Govern ha complert escrupolosament –i d'això en volem deixar plena constància–, com no podia ser d'altra manera, amb el Reglament d'aquesta cambra donant la cara pel mateix president, en el conseller. I, a més a més, recordar que això no és ni la primera, probablement ni serà l'última..., ha passat en l'anterior legislatura i ha passat en aquesta legislatura; per tant, entra en la més estricta normalitat que el Govern no obri torn, doncs, a la resta de grups, quan aquest debat, tenim la sensació, alguns de nosaltres –almenys aquesta és la sensació particular–, que és la tercera vegada que l'anem fent i que hi ha interès, doncs, d'anar reiterant i repetint per enèsima vegada.

El Govern ha vingut, el Govern ha donat la cara, el Govern es retrata com ningú a través de les propostes de resolució, a través del decret llei que substanciarem després, a través, doncs, de les lleis i dels pressupostos.

Dit això, i fet aquest aclariment, que nosaltres creiem, doncs, que era important, sí que els voldria explicar quins són els criteris a partir dels quals nosaltres hem llegit, quines són les ulleres amb les quals hem llegit les propostes –que les hem llegides amb tot el «cariño» que ens demanava la senyora Simó– del conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra. I, fonamentalment –no els descobriré res de nou, els va fer públics ahir el mateix president de la Generalitat–, els hem llegit a partir de tres criteris importants.

A partir, en primer lloc, del criteri de l'equitat. Nosaltres estem obligats a fer aquesta tercera onada de retallades. Tenim un context econòmic –que no m'hi esmerçaré perquè no tinc el temps, però que vostès coneixen molt conscientment– de dificultat econòmica severa, continuada en el temps; per tant, de minva en el que són els ingressos públics. Per tant, tenim unes línies vermelles clares, claríssimes, de respectar allò que és substancial en l'estat del benestar. I el president es referia al concepte d'equitat com un dels criteris fonamentals, i aquest és un dels criteris que guien el nostre posicionament amb relació a les diferents propostes.

En segon lloc, d'impuls de l'economia. Nosaltres direm «sí» a totes aquelles propostes que vénen de diferents grups parlamentaris que van en la línia de donar impuls a l'economia, perquè és la condició fonamental per poder sostenir el pressupost públic i per poder sostenir l'estat del benestar, la reactivació econòmica. Per tant, aquest és un segon criteri rellevant i important des del nostre punt de vista.

I un tercer criteri, no pas menor, que és el de preservació, de protecció, doncs, del nostre autogovern. Val a dir-ho, això no és objecte pròpiament del debat, però hi han propostes de resolució que van en aquest sentit –i hi donarem suport– de defensar aquelles competències que són atacades per part del Govern central en diferents matèries: en comerç; l'última, en justícia; alguns anuncis que hi han hagut en l'àmbit educatiu o en l'àmbit sanitari.

Per tant, aquests són els criteris a partir dels quals nosaltres hem construït, hem dissenyat, doncs, la lectura del que són les propostes de resolució. I si vostès combinen aquests tres criteris arribaran a la mateixa resposta que nosaltres.

En tenim un de quart, que se'n desprèn. Els voldria recordar que estem aquí a petició del mateix Govern i de diferents grups parlamentaris, doncs, avaluant, discutint, contraposant parers respecte a un imperatiu que tenim, que és el d'un tercer ajustament pressupostari. Per tant, també entendran que, aplicant els criteris substantius que els he esmentat abans, n'hi ha un de no pas menor: nosaltres ens veiem en l'obligació de dir «no» –i ho diem amb aquesta nitidesa i amb aquesta claredat– a tots aquells aspectes que comporten l'increment de la despesa pressupostària. No tindria massa sentit que sotmetéssim a consideració un decret llei a continuació i que féssim aquest debat, que el fem perquè tenim la necessitat, hi insisteixo, imposada de fer un tercer ajust pressupostari, i que apostéssim per aquelles propostes de resolució que el que fan és, encara, incrementar les propostes de despesa.

Permetin-me una xifra: hi han 174 punts a votar, dels quals 101 –101 de 174– incrementen la despesa. Lamentem... Sí, no faci així. Clar, doncs, escolti, digui'ns també com hem d'incrementar els ingressos; ja hi anirem, també, aquí. Però, en qualsevol cas, no té massa sentit, des de la perspectiva nostra, que en un debat justament d'ajustament pressupostari hi hagin 101 propostes, de 174, que vagin en la línia exactament contrària de la que tenim necessitat com a país.

Per tant, aquests són una mica els criteris, la lògica que ens hem imposat a nosaltres mateixos i que crec que és meridianament comprensible per a qualsevol ciutadà o ciutadana d'aquest país, que digui: «Escolta, en un escenari perfectament descrit pel president ahir, de continuada, doncs, paràlisi econòmica, en què, per tant, les administracions veuen limitats els seus ingressos...», i també, diguem-ho tot, perquè també cal posar-ho –i a aquestes propostes de proposició, que n'hi han diverses, també hi donem suport–, el Govern central, a més a més, no compleix els seus compromisos –no ho feia l'anterior, no ho fa l'actual–, aquest és el context en el qual, en definitiva, ens trobem.

I em demanaran: «Escolti, doncs, què és el que vostès hi donen suport?» No faré la relació exhaustiva del que hi donem suport. Nosaltres fem suport i votarem a favor propostes de resolució de la totalitat, de la pràctica totalitat dels grups parlamentaris, i en citaré algunes.

Estem d'acord amb Iniciativa a lluitar contra el frau fiscal, és clar que hi estem d'acordatzucac. I, per tant, hem transaccionat amb vostès una proposta en aquest sentit.

Estem d'acord a donar suport a l'economia productiva, i aquí hi han iniciatives de tots els grups parlamentaris: n'hi han d'Esquerra Republicana, n'hi han del Partit Popular. Totes aquelles que van en sentit de donar suport a l'economia productiva, de facilitar les coses, rebran el nostre vot a favor.

Estem d'acord amb el Partit dels Socialistes –aquest és un debat que va corrent per aquí, latent– a mantenir la titularitat pública del servei de l'aigua en alta a l'entorn metropolità de Barcelona. No estem privatitzant la titularitat del servei. I, per tant, el Partit dels Socialistes, això que els preocupa..., escolti, hi estem d'acord i donarem suport a aquesta proposta.

Estem d'acord a mantenir el nostre model, que encara ahir bona part d'aquests grups parlamentaris rebíem angoixats un sector important del comerç d'aquest país, davant, doncs, determinats anuncis que els preocupen. Estem d'acord a garantir i preservar la competència nostra respecte al tema comercial i poder mantenir el nostre model i poder mantenir la competència –que ho és, del Govern de la Generalitat– respecte a aquest model. Aquesta és una proposta, si no vaig errat, que ve de Solidaritat.

Estem d'acord amb el Partit dels Socialistes a fer aflo-
rar l'economia submergida, a fer un pla, a fer esforços en aquest sentit, perquè això contribueix, doncs, a millorar l'economia.

Estem d'acord, doncs, amb moltes altres... Estem d'acord –i desitjo que sigui molt ampli– amb una proposta que ens fa Iniciativa per Catalunya per defensar el català com a llengua vehicular a la nostra escola. Em diran: «Escolti, això potser fuig, doncs, del que és estrictament un debat, en qualsevol cas, pressupostar», però, escolti, no ens discutirem, al contrari: volem sumar i sumarem amb vostès respecte a aquest tema, com ho hem fet sempre i ho continuarem fent sempre.

Estem d'acord, doncs, amb tot aquest conjunt de propostes, en definitiva, que van en la direcció de facilitar les coses, de dinamitzar l'economia, de posar les coses més fàcils, en un context de restricció pressupostària. Sí, aquest és el context.

I sobretot estem d'acord..., i abans el senyor Ernest Maragall, doncs, feia aquesta referència a les tres erres, i jo en faria no a tres erres, sinó a tres ces: a la ce de coratge, a la ce de compromís i a la ce de criteri. Li hem exposat quins són els nostres criteris a l'hora d'afrontar, doncs, els reptes que tenim al davant des de la perspectiva pressupostària; això ho fem amb un compromís ferm amb el país, i ho fem amb coratge, perquè no és el més fàcil de fer, ni molt menys. I vostè ens deia: «Escolti, acompanyi'ns, anem plegats.» Escolti, nosaltres el que li demanem..., i així conclou la intervenció del president de la Generalitat: «Escoltin, tinguin vostès també el coratge d'acompanyar-nos a nosaltres, a tots plegats, a Esquerra, que ja hi és, a Iniciativa per Catalunya, que ja hi és, i a altres grups d'aquesta cambra, d'acompanyar-nos a resoldre la major.» I resoldre la major no és objecte d'aquest debat, no és objecte d'aquest Ple, però sí que és objecte de la feina que hem de fer abans de marxar de vacances els diputats i diputades d'aquesta cambra, que és fer pinya, que és fer força al costat de canviar el model del pacte fiscal.

I en aquest sentit sí que farem costat i aprovarem les propostes que ens fa Esquerra Republicana. I no així, no els les votarem a favor, perquè intuïm que encara les propostes que ens fa el Partit dels Socialistes no representen un canvi de model. Els convidem, sí, se-

nyor Maragall, a anar junts, sí, senyor Maragall, a fer pinya, a canviar allò que és substantiu, allò que facilitaria, que no resoldria les coses d'avui per demà com si fos una vareta màgica, però que resoldria de manera substancial, molts, molts dels reptes que tenim damunt la taula, i es diu «pacte fiscal». Tindrem temps per debatre-ho (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però en qualsevol cas, senyora presidenta, aquesta és la nostra posició al respecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per al·lusions, com a mínim de tres diputats –per al·lusions de com a mínim tres diputats–: senyor Cañas, senyor Miralles i senyora Simó.

La presidenta

Doncs, sigui molt ràpid, perquè li dono trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta; deu segons per cada al·lusió. En primer lloc, al senyor Cañas. Señor Cañas, mire, nos da igual, corresponsabilidad o complicidad. Lo que seguro que no somos es partícipes de su demagogia. Pero, lo sentimos, los gajes de los partidos que somos gobierno o aspiramos a ser gobierno..., es eso. Y, de verdad, no aspiramos a que usted lo termine de entender.

Senyor Miralles, si vol anar a les farmàcies a explicar que cal pagar un euro per recepta, no hi ha cap problema; però digui la veritat: expliqui que qui ha escurat la butxaca dels catalans va ser un govern en el qual hi havia el seu partit, i que ara s'estan pagant les factures d'aquell Govern, i per això els ciutadans de Catalunya han de pagar no només un euro per recepta, sinó que també han de pagar més cars els medicaments, perquè també en el Govern d'Espanya hi havia un govern del Partit Socialista que va obligar a aquesta situació. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

I acabo...

La presidenta

Trenta segons, li he dit.

Santi Rodríguez i Serra

Trenta segons, em queden?

La presidenta

Ara n'hi queden..., ja no sé si cinc.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta... A la senyora Simó, miri, amb tota la humilitat li diem que el Grup Parlamentari Popular no està en aquesta cambra per donar lliçons, però tampoc per rebre'n; simplement per dir allò que pensem que és just per a Catalunya i per als catalans, legítimament; suposo que tan legítimament com qualsevol altre grup d'aquesta cambra.

(Alguns aplaudiments. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas, deu segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta –sí, gracias. No, gracias, quería dar las gracias al señor Santi Rodríguez, primero, por confirmarnos que forman parte del Gobierno, y después, por aclararnos que formar parte del Gobierno significa mentir y engañar a los ciudadanos.

Gracias.

(Jordi Miralles i Conte demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Miralles...

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, presidenta...

La presidenta

...deu segons.

Jordi Miralles Conte

Sí, sí... Dir-li al senyor Rodríguez que pot seguir insistint en el que va succeir en set anys de govern catalanista i d'esquerres; nosaltres n'estem ben orgullosos. Vostè continuï, cap problema. El que passa, que vostè el que han pactat amb Convergència i Unió és que van dir, uns i altres, que no estarien d'acord amb cap copagament sanitari, ni aquí ni a Espanya. Copagament sanitari a Catalunya i a Espanya. Per tant, vostè sí que són els escurabutxaques.

(Ernest Maragall i Mira demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Maragall...

Ernest Maragall i Mira

Senyora presidenta, per contradiccions en dues intervencions. Al Senyor Rodríguez...

La presidenta

Vint segons... –vint, deu per cada una.

Ernest Maragall i Mira

Al senyor Rodríguez li demanaria que recordés, que sàpiga, que sigui conscient que si avui el Govern d'Espanya existeix amb l'estabilitat i amb la possibilitat de projecció que té és perquè el senyor Hollande, president del Govern francès, va adoptar una determinada posició a Europa, junt amb el senyor Monti, que va ajudar a salvar el Govern del senyor Rajoy, i a tots nosaltres de passada. *(Remor de veus.)* I que és aquesta la línia de què estem parlant i de què vostè sembla que no vulgui ni sentir a parlar.

Senyor Espadaler, amb tot el respecte, no es tracta d'un nombre de proposicions que gasten i un nombre que ingressen. No li he sentit a dir cap ni un acord seu amb alguna de les abundantíssimes, més que suficients propostes de resolució, nostres i d'altres grups, que equilibrarien amb escriu les possibilitats de despesa que també estem plantejant. No accepten ni una sola de les vies d'exploració del que és l'actiu d'aquest país en recursos, en diners disponibles per apuntar al creixement efectiu, que és del que estem parlant. Vostès només saben dir: «Despeses, no.»

La presidenta

Senyor Maragall...

Ernest Maragall i Mira

I això ja li ho hem sentit dir, efectivament, moltes vegades.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Simó...

Anna Simó i Castelló

En tot cas, per al·lusions i amb el compromís explícit, presidenta, que no contrareplicaré, eh?

En tot cas, per al senyor Santi Rodríguez: el to que solen utilitzar vostès –i avui també– és molt contrari al que vostè diu; és un to que no és precisament el de la humilitat. I lliçons quant a despesa? Sí, poques, perquè un estat que vostès governen, que gasta diners a rescatar inversions ruïnoses, a mantenir una despesa de l'exèrcit i de la corona, eh?, i, a més a més, a centrifugar un dèficit a espatlles dels catalans i dels ciutadans catalans que vostès diuen defensar..., lliçons, ben poques.

(Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espadaler...

Ramon Espadaler i Parcerisas

Per al·lusions evidents del senyor Ernest Maragall. Només per fer una petita reflexió; amb menys d'un minut faré, senyora presidenta.

Sí que ens les hem mirat, i amb atenció –i amb atenció–, i hem quedat realment garratibats. Perquè vos-tès proposen respecte a l'impost de patrimoni, en el punt 1.2.3.3, mantenir-lo, i en el punt 1.2.3.6, suprimir-lo. Ja em dirà a veure què hem de fer.

La presidenta

Passem ara a la votació de les propostes de resolució. Segons l'ordre establert en el sorteig que va fer la Mesa ahir, i d'acord amb l'article 133.2 del Reglament, passarem a votar en darrer lloc les propostes transaccionals.

I començarem amb la votació de les propostes presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Votem la proposta número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 42 en contra i 71 abstencions.

Votem les propostes números 2 i 14.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 107 vots a favor i 20 en contra.

Votem ara les propostes 3, 5, 9 i 12.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor i 77 en contra.

Votem ara la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 81 en contra i 23 abstencions.

Votem la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 61 en contra i 17 abstencions.

Votem la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 78 en contra i 24 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 78 en contra i 24 abstencions.

Votem la 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 115 en contra.

Votem la número 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 82 en contra, 1 abstenció.

Votem la número 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 77 en contra.

A continuació, votem les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

En primer lloc, del bloc 1, la proposta número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions.

Votem les números 2 i 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 79 en contra.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 101 en contra, 23 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 79 en contra, 35 abstencions.

Votem la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 101 en contra, 23 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 125 en contra.

Votem la número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra, 36 abstencions.

Votem la proposta número 10, llevat de la lletra d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 107 en contra.

I votem ara la proposta número 10, lletra d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 106 en contra, 17 abstencions.

A continuació, votem del bloc segon la número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor i 62 abstencions.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 64 vots a favor, 63 en contra.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 61 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 3... (*veus de fons*), la proposta número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 63 en contra, 17 abstencions.

Votem ara la 5 i la 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 39 vots a favor, 89 en contra.

La número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 62 en contra, 16 abstencions.

La número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor i 1 en contra.

Votem les propostes números 9, 10 i 11.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 77 en contra i 1 abstenció.

Passem, ara, a votar les propostes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, llevat de la proposta número 2, lletra *b*, la proposta número 11, lletra *g*, i la proposta número 12, lletra *b*, que han estat objecte de transacció i seran votades al final.

Votem, en primer lloc, la proposta número 2, lletra *d*, i les propostes 6, 7 i 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovades per 108 vots a favor, 19 en contra, 1 abstenció.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 44 en contra.

Votem les propostes número 1, número 2, lletra *a*, números 3, 8, 9 i 13.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 78 en contra, 4 abstencions.

Votem la proposta número 2, lletra *c*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 104 en contra i 10 abstencions.

Votem les propostes 4 i 10 –4 i 10.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la proposta número 11, lletres *a*, *b*, *c*, *e* i *f*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 78 en contra, 4 abstencions.

Votem la número 11, lletra *d*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 61 en contra, 20 abstencions.

Votem la proposta número 12, lletra *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 80 en contra, 24 abstencions.

Votem la número 12, lletra *c*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 78 en contra.

Votem ara la proposta número 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 44 en contra, 71 abstencions.

Passem, ara, a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, llevat de la proposta de resolució número 2 i de la proposta de resolució que figura al final de l'ordenació en el dossier, que han estat objecte de transacció i, per tant, es votaran al final.

Els faig avinent que hi ha una correcció tècnica d'errades: la proposta número 13 està repetida dues vegades i s'ha renumerat amb el número 14.

Votem en primer lloc, la número 1.

Comença la votació.

Ha esta aprovada per 104 vots a favor, 1 en contra, 23 abstencions.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 84 en contra, 27 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 23 en contra.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem la número 8.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 117 vots a favor, 11 en contra.
Votem la número 9.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 104 a favor, 23 en contra.
Votem la número 10.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 82 vots a favor, 46 en contra.
Votem la número 11.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 103 vots a favor, 23 en contra.
Votem la número 12.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra.
Votem les propostes números 6, 7, 13 i 14.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 21 vots a favor i 107 en contra.
A continuació,, votarem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialista.
En primer lloc, ho farem, del bloc 1, les propostes números 1.1.1 i 1.1.2.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 34 vots a favor, 77 en contra, 17 abstencions.
Passem ara a la proposta número 1.2.1.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 74 en contra, 17 abstencions.
Votem la número 1.2.2.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.
Votem ara les propostes 1.2.3.1 i 1.2.3.6.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 79 en contra.
Votem ara la proposta 1.2.3.5.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 17 abstencions.
Votem la proposta número 1.2.3.7.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 79 en contra.
Votem ara la resta de la proposta número 1.2.3.
Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar el bloc 2.

Votem la proposta número 2.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Passem ara a les propostes números 2.3.2.1, 2.3.2.6, 2.3.2.7, 2.3.2.9, 2.3.3, tot, llevat dels punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 79 en contra.

Votem la proposta número 2.3.1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 65 vots a favor, 62 en contra.

Votem la proposta número 2.3.1.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 79 en contra.

Passem ara a la 2.3.1.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem ara les propostes números 2.3.2.2 i 2.3.2.5.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i 17 abstencions.

Votem la 2.3.2.3.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

No? Sí? No?

(Veus de fons. La presidenta dóna la paraula a Jordi Turull i Negre.)

Jordi Turull i Negre

Sí; si podria repetir el punt, perquè jo he entès la 2.3.2.3, i ja l'havíem feta, aquesta...

La presidenta

Hem fet la 2.3.2.2, la 2.3.2.5, i ara falta la 2.3.2.3. *(Remor de veus.)* La 2.3.2.3 no... *(Veus de fons.)* Però s'ha interromput la... *(Veus de fons.)* 2.3.2.3. *(Veus de fons.)* Quan? No l'hem fet. Hem fet 2.3.1.3...

(Pausa.)

Bé, comença la votació de la 2.3.2.3... *(Remor de veus.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 62 en contra.

Votem la 2.3.2.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor i 20 en contra.

Votem la 2.3.3.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 62 en contra, 27 abstencions.

Votem la 2.3.3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Votem ara les propostes 2.4.1, 2.4.4, 2.4.6 i 2.4.8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 62 en contra i 17 abstencions.

Votem la número 2.4.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem la 2.4.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 24 abstencions.

Votem la 2.4.5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Votem la 2.4.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem la 2.4.10.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 101 vots a favor, 17 en contra i 10 abstencions.

Votem la 2.4.11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 79 en contra, 10 abstencions.

Votem la número 2.4.13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 79 en contra.

Votem ara la resta de la proposta 2.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

I votem ara les propostes números 2.2 i 2.3.2.4.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 36 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, llevat de la proposta número 2, apartat 1, que ha estat transaccionada i es votarà al final.

En primer lloc, votarem les propostes número 1, llevat de la lletra b..., i punt 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem la proposta número 1, lletra b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 101 en contra, 3 abstencions.

Votem la número 2, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 63 en contra i 43 abstencions.

Votem les números 4, 5 i 9.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 79 en contra.

Votem la número 6, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 81 en contra.

Votem la número 6, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor, 19 en contra.

Votem la número 6, apartats 3 i 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 61 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 7, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 7, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 78 en contra, 35 abstencions.

Votem la número 7, apartat 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 79 en contra.

Votem ara la proposta número 7, apartats 3 i 5, llevat de la lletra *b* de l'apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 78 en contra, 3 abstencions.

Votem la proposta número 7, apartat 5, lletra *b*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 79 en contra, 26 abstencions.

Votem la número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 64 vots a favor, 62 en contra.

Votem la número 12, apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 62 en contra.

Votem ara la proposta número 12, apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, 19 en contra.

Votem la resta de la proposta número 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 62 en contra, 17 abstencions.

Votem la número 13, apartats 1 i 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 61 en contra, 17 abstencions.

Votem la proposta número 13, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor, 17 abstencions.

Votem la proposta 13, apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció.

Votem la número 13, apartat 6

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 79 en contra, 3 abstencions.

Votem la número 13, apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 62 en contra.

Votem ara la resta de la proposta número 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 79 en contra.

Votem la número 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, 61 en contra.

Votem la número 15, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 80 en contra, 1 abstenció.

Votem la proposta 15.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 82 en contra i 22 abstencions.

Acabades les propostes presentades pels diferents grups parlamentaris, passarem a la votació d'una proposta de resolució signada pel Grup Socialista, el Grup del Partit Popular, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Subgrup Parlamentari Ciutadans i el Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, relativa al desenvolupament del debat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor i 62 en contra.

Votem ara una proposta de resolució signada pel Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari del Partit Popular, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Subgrup Parlamentari Ciutadans i el Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, sobre la residència de gent gran de Batea.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 62 en contra.

A continuació passarem a votar les propostes transaccionals presentades, segons l'ordre d'entrada en el registre.

Votem, en primer lloc, la proposta transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de modificació de la proposta de resolució número 2 del Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

A continuació votem la proposta transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sobre la proposta de resolució número 2, apartat 1, del Grup Parlamentari d'Iniciativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 3 en contra i 17 abstencions.

Votem la proposta transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la proposta de resolució número 2, lletra b, del Grup Parlamentari d'Esquerra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor i 20 en contra.

Votem la proposta transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la proposta de resolució número 11, lletra g, del Grup Parlamentari d'Esquerra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 20 en contra.

Votem la proposta transaccional presentada pel Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la proposta de resolució número 12, apartat b, del Grup Parlamentari d'Esquerra.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 81 en contra i 10 abstencions.

I votem, finalment, la proposta transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre la darrera proposta de resolució del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, tal com figura ordenada en el dossier del Ple.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 79 vots a favor, 38 en contra i 11 abstencions.

Decret llei

1/2012, del 26 de juny, de mesures per complir el Pla econòmic financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura economicofinancera (tram. 203-00005/09)

Acabades les votacions, continuem amb el nou punt de l'ordre del dia, que és el Decret llei 1/2012, del 26 de juny, de mesures per complir el pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura economicofinancera. D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

Senyor conseller... Honorable conseller, ja pot començar.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, bona tarda. Em correspon presentar, en nom del Govern, el Decret llei 1/2012, de

mesures per complir el Pla econòmic i financer de la Generalitat i altres necessitats derivades de la conjuntura econòmica i financera, d'acord amb el que preveu l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya. Exposaré davant d'aquesta cambra les raons per les quals ha estat adoptat aquest decret llei, que va ser aprovat pel Govern el dia 26 de juny. És un decret que en podríem dir tècnic i que completa la implementació del pressupost i de la llei de mesures, i té a veure fonamentalment amb aspectes tècnics d'endeutament. Faré l'exposició en quatre apartats, que corresponen als tres articles i a la disposició addicional del decret llei.

Primer. Com saben, el Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya preveu un impuls orientat a la simplificació, agilització i reestructuració de l'Administració i per al compliment de l'objectiu de dèficit de la Generalitat. Amb aquest fi, el decret llei autoritza el Govern a incrementar l'endeutament de la Generalitat, fixat a la llei de pressupostos, per facilitar la licitació dels contractes de concessió de la gestió d'Aigües Ter Llobregat, Tabasa, Infraestructures i Serveis de Mobilitat, i Túnel del Cadí. Aquest endeutament es generarà com a conseqüència d'aquests processos de licitació i posterior assumpció dels passius de les entitats que els gestionen actualment.

Segon. La conjuntura econòmica actual, juntament amb la necessitat d'adoptar mesures que puguin contribuir a afavorir la recuperació dels sectors productius, comporta la necessitat d'optimitzar els recursos públics per estimular l'economia i prosseguir un impuls inversor en infraestructures per part de la Generalitat. En aquest sentit, GISA i Regs, SL, en compliment d'encàrrecs rebuts del Govern i d'Ifercat, varen adjudicar contractes d'obra amb la previsió d'una certificació final en el moment de la recepció de les obres i amb l'opció d'acollir-se per al seu pagament al crèdit aconseguit pels contractistes en les condicions ofertes –és a dir, mètodes alemanys.

Atès que calia reduir l'impacte dels compromisos derivats dels esmentats contractes –mètodes alemanys–, en els pressupostos del 2012 i els que se'n derivaven per al 2013, el Govern de la Generalitat, mitjançant acord de data 8 de maig de 2012, va aprovar l'autorització per a la reestructuració dels contractes d'obres contractades sota la modalitat d'abonament total del preu, que encara no han estat recepcionades.

En data 25 de maig de 2012, es va acordar amb les entitats financeres que aquestes es subroguin en les posicions creditors dels contractistes, i allargar els terminis de pagament dels compromisos que se'n deriven a càrrec de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa comportarà unes tensions menors en les finances de la Generalitat. Vulgo, estem aplanant pagaments estructurats.

L'import de 331,8 milions d'euros que s'autoritzen al decret llei com a increment d'endeutament d'infraestructures de la Generalitat, SAU, respecte al seu límit d'endeutament viu a 31 del XII del 2012, autoritzat a l'article 39.2 de la llei 1/2012, de 22 de febrer, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012, és equivalent a l'import dels crèdits contractis-

tes de les obres contractades sota el mètode d'abonament total de preu a recepció durant l'any 2012.

Així, d'acord amb l'exposat anteriorment, les entitats financeres se subroguen en les posicions dels contractistes, i, per tant, aquests crèdits que inicialment tenien en consideració de crèdit comercial passen a considerar-se crèdit financer de la societat d'Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU. Cal assenyalar la rellevància d'aquest acord, atès que permet reduir els compromisos de pagament dels citats contractes per a l'exercici 2012 en, aproximadament, 237,6 milions d'euros, i per al 2013 la reducció ascendeix aproximadament a 485 milions d'euros.

Tercer. El context econòmic en què ens trobem exigeix a la Generalitat un important ajust, que, a més, s'ha vist greument compromès per l'impacte financer que ha provocat la rebaixa de la seva qualificació creditícia, rating a llarg termini. Aquesta rebaixa del rating ha col·locat en situació de possible venciment anticipat alguns contractes d'arrendaments de trens per part de l'ATM, així com determinades operacions de finançament vinculades a la seva adquisició per part de les companyies arrendadores. L'única forma d'evitar-ho implica la concessió a les entitats financeres de majors garanties envers aquest endeutament. Algunes d'aquestes entitats financeres no són només espanyoles, sinó que inclou entitats com el BEI.

Aquest és el cas dels contractes marc i d'arrendament de trens, en què la Generalitat de Catalunya va garantir les obligacions de pagaments assumides per l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona –ATM– envers les entitats arrendadores constituïdes: Arrendadora Ferroviària, Societat Anònima; Alquiler de Trenes, Agrupación de Interés Económico, i Arrendadora de Equipamientos Ferroviarios, SA, i envers les entitats financeres que participessin en el finançament d'aquests subministraments de trens.

Quart. I realment d'una naturalesa diferent, però amb això estem corregint un error, aprofitant la primera oportunitat per corregir un error..., doncs, finalment i en quart lloc, a la disposició addicional es manté l'exempció de la taxa dels serveis prestats pels cosos dels Mossos d'Esquadra en proves esportives, que no constava a la Llei 5/2012, de 20 de març, de mesures fiscals, financeres, administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics. Aquesta disposició addicional preveu que la vigència d'aquesta exempció sigui efectiva en data 24 de març de 2012 i, per tant, amb efectes retroactius.

Per tot l'exposat anteriorment i per tal de poder portar a terme negociacions que es consideren de caràcter urgent i que, a més, impliquen uns terminis limitats, s'ha impulsat l'aprovació del Decret llei 1/2012, de 26 de juny, de mesures per complir el Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura econòmica i financera, que els estic presentat en aquest moment per a la seva consideració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, l'honorable diputat senyor Ernest Maragall. *(Pausa.)* Que no hi és. *(Veus de fons. Pausa.)* Bé, hi ha un canvi: l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, començo la meua intervenció contradient, conseller Mas-Colell, aquesta valoració que és un decret tècnic. En realitat estem davant d'un instrument tècnic de refinançament o de finançament, mecanisme de finançament que pot tenir la Generalitat, però d'un impacte extraordinari –extraordinari– sobre la vida pública d'aquest país, sobre les necessitats dels ciutadans i sobre alguns béns molt preuats, com és el cas de l'aigua. Per tant, de tècnic, poc; en tot cas és un instrument tècnic, però, de tècnic, molt poc.

El debat és més profund i més de fons. I no és exclusivament un debat financer, sinó que és un debat sobre el model econòmic que aplica aquest Govern, que és un model econòmic d'una política econòmica equivocada. La privatització que comporta aquest decret, això de treure motxilles a empreses públiques perquè es valori millor el mercat, és un procés erroni, és la venda de patrimoni dels catalans, sense permís de la ciutadania, d'una forma realment vergonyant i escandalosa.

La privatització d'Aigües Ter Llobregat posa en risc el subministrament d'un bé de primera necessitat per al consum de la població. Res assegura que el preu de l'aigua no hagi de pujar, res assegura que la qualitat del servei que es dona actualment es mantingui a partir de la seva privatització. I la privatització de la gestió dels Túnels de Vallvidrera i del Túnel del Cadí deixa en mans privades, com a mínim per vint-i-cinc anys –com a mínim per vint-i-cinc anys–, els beneficis que fins avui es destinaven a la millora de la xarxa viària i ferroviària del nostre país.

Estem assistint, com diem, a una política econòmica equivocada, això que ahir la diputada del meu grup, la portaveu d'economia, parlava de les tres paraules: retallades, la gestió i el coratge. El coratge contra els serveis públics, no a favor dels serveis públics; les retallades pertot arreu, i ara les privatitzacions. El país es despulla de programes d'intervenció social, veu com es tanquen les escoles i centres de salut, veu com la funció pública perd bons professionals, el país veu atònit com s'apugen els preus de les matrícules universitàries, veu una reducció substancial en les polítiques vinculades a l'economia productiva i ara veu com el Govern de la Generalitat, recolzat per la majoria parlamentària de Convergència i Unió, es carrega bona part d'aquell patrimoni útil dels catalans i de les catalanes. Aquesta és la política equivocada.

Ahir un diputat de CiU deia: «No hi ha dreceres per a aquesta situació.» Sí que n'hi ha –sí que n'hi ha. I, per tant, una de les qüestions importants que hem de fer i de resoldre en aquesta votació és allò que justament

parla no d'una decisió menor, sinó d'un canvi de model pel que fa a les empreses públiques del país.

Ara bé, antecedents de les polítiques d'alienació de patrimoni o d'alienació d'inversions. En realitat, les que s'han portat fins avui freguen el ridícul. Venim d'un resultat d'alienació d'inversions en què la previsió del 2011 era un ingrés de 200 milions d'euros de la Generalitat, i només s'han produït 421.000 euros d'ingressos, el 0,2 per cent. Per tant, l'antecedent, conseller, és bastant pobre.

I el que és més greu –i crec que aquí està el fonament de la nostra crítica– és renunciar a mantenir instruments públics que han demostrat la seva eficàcia en mans públiques, que són el cas de l'ATLL, de Tabasa, del Túnel del Cadí, que comprometen la política de la mobilitat sostenible i segura, la inversió en infraestructures del transport públic i, el que és més greu, les polítiques de l'aigua, que queden a la deriva d'interessos privats.

L'aigua a Espanya i a Catalunya, per llei, és de titularitat pública. L'aigua és un dret de les persones, tal com correspon als poders públics i tal..., per això correspon als poders públics vetllar per la seva conservació i garantir-ne l'accés. Des de la Llei d'aigües del segle XIX fins a la directiva europea, es reconeix que és un bé públic que s'ha de preservar dels riscos de la seva mercantilització; l'aigua no és un bé comercial com els altres, sinó un patrimoni que cal protegir, defensar i tractar com a tal. És indispensable fixar el límit clar entre la gestió que pot ser encomanada a una empresa privada i la que s'ha de mantenir potestativament dins la regulació pública.

Ja la Llei de simplificació i millorament de la regulació normativa –allò de les lleis òmnibus– trenca l'esquema de governança que es va establir amb la creació de l'ATLL l'any 1990. I ho trenca perdent justament un rol important per aquells que en tenen la competència. No oblidem que l'ATLL ve a tenir totes aquelles competències que eren l'any 90 competència de l'Administració de l'Estat..., empreses estatals, empreses municipals participades per la Generalitat.

El redactat deixa ben clar, el de la llei òmnibus, que començàvem o iniciàvem un camí que no és el camí que ens porta justament a garantir la qualitat del servei a un preu raonable, quan tenim un producte de primera necessitat com és l'aigua i el seu subministrament.

Per nosaltres, conseller, s'assisteix a un error de grans dimensions del qual evidentment, eh?, ens penedirem d'aquí a ben aviat i sobretot que tindrà un efecte –avui es podrà negar– sobre les pressions que les mateixes empreses privades que es quedin amb aquestes empreses puguin fer sobre el preu de l'aigua.

I a més a més hi ha un altre problema, conseller, i és el procediment mitjançant el qual vosaltres heu pres una decisió d'aquestes característiques. Des del nostre grup, el diputat Jordi Terrades en més d'una ocasió li ha fet al conseller Recoder l'oferta d'una negociació sobre aquesta qüestió. No es tem, no ens neguem a la discussió sobre un model de gestió, si hi ha d'haver canvis, però hi ha d'haver un procés de negociació que

no s'ha produït i que evidentment condueix a un tancament, a una posició tancada, com ho és la que presentava avui el Govern de la Generalitat, segurament amb un pacte amb el seu soci preferent, el Partit Popular.

Nosaltres reclamem la retirada d'aquest decret. Però deixi'm també que faci unes paraules sobre el tema de la mobilitat. Abans també ho hauríem de dir, i vull dir-ho, perquè importants polítics d'aquesta cambra en més d'una ocasió s'han manifestat sobre un altre tema, que és fins quan la conca del Ter ha de resistir la pressió justament d'un subministrament d'aquestes característiques.

Podem dir claríssimament que amb procés de privatització –amb el procés de privatització– el Govern s'està venent el patrimoni natural, un patrimoni natural del conjunt dels gironins. I això no ho dic jo; ho deia el senyor Manel Nadal, company de partit, però també el senyor Manuel Ibarz, del Partit Popular i president que va ser de la Comissió de Política Territorial en el seu dia. M'ho va escriure, eh?, primer en un SMS i després en un llarg correu electrònic que encara conservo.

Però en matèria de gestió, de mobilitat i de la privatització de Tabasa i el Túnel del Cadí, conseller, és un error gravíssim. Conseller Recoder, vostè perd dos instruments estratègics de la mobilitat sostenible i segura d'aquest país. I no és un argument, la falta de recursos, perquè la falta de recursos es pot solucionar amb una altra política d'ingressos, que sempre el Govern i el conseller Mas-Colell s'han negat a acceptar que havia de ser necessari com a sortida. Tabasa és un instrument que utilitzava els beneficis empresarials per reinvertir-los en obres importants de la xarxa ferroviària i viària del país. Ferrocarrils de la Generalitat era una beneficiària en diverses de les seves infraestructures; en la xarxa viària, jo destacaré, per exemple, la construcció del carril bus - VAO de la C-58. Ara això ho haurà de fer la Generalitat, que, per cert, a conseqüència d'aquest procés de privatització es torna a endeutar, incrementa el seu endeutament en gairebé 900 milions d'euros.

En conclusió, el problema no està en la fórmula financera, està en el procediment aplicat per aquest Govern, que s'ha tancat en banda a negociar amb el conjunt de la ciutadania en el tema de l'aigua, amb les administracions locals i amb els usuaris, i, en el tema de la mobilitat dels Túnel de Vallvidrera, com del Túnel del Cadí, amb els grups polítics, que en realitat li hem ofert en més d'una ocasió la necessitat de fer un debat sobre aquestes infraestructures. El Govern torna a segrestar un debat, i ara sobre el patrimoni públic del conjunt dels catalans, en el cas tant de l'ATLL, com de Tabasa, com del Túnel del Cadí. El 14 de maig vam assistir a una reunió maratoniana del grup de peatges i vam fer la pregunta diversos membres, vam fer la pregunta sobre què passava amb Tabasa. Se'ns va dir: «És un procés que està madurant lentament.» Quasi quaranta dies després la maduració com ve és en forma d'un decret que amaga justament un procés de privatització que és negatiu.

Però el nostre grup no hi pot donar suport, conseller. Votarà en contra d'aquesta validació. Hi votarà en con-

tra perquè a més a més és també de països democràtics haver fet en aquestes circumstàncies, sobretot en el tema de l'aigua..., haver recorregut a un instrument legislatiu com la Llei de consultes populars. Per què no li preguntem al conjunt del país què en pensa, de la gestió de l'aigua? Per què no preguntem quines són les empreses que es poden o no es poden privatitzar?, quines han de continuar amb la titularitat pública? Això seria una mostra justament de pràctica democràtica ferma, com es fa a qualsevol país democràtic del món que té un sistema de consulta, no només per a alguns temes, sinó per al conjunt dels temes, perquè estem parlant de dos temes de profund contingut nacional.

El vicepresident primer

Ilhustre diputat, si us plau...

Roberto Eduardo Labandera Ganachipi

President, nosaltres votarem en contra d'aquesta validació. I li demano, de forma formal, perquè així ho preveu l'article 136 del Reglament de la cambra, en l'apartat 4, que sotmeti a votació, una vegada s'hagi votat, convalidat el decret, si es convalida, i en cas que es convalidés, la tramitació com a projecte de llei d'aquest mateix decret. Perquè en el procés, tot i que es perdi..., la posició del meu grup pugui perdre en el procés de validació, president, nosaltres volem un procés legislatiu en el qual, a través de les esmenes, puguem obrir un debat en aquest país i no passar aquest debat a última hora d'un ple maratonian i quan segurament l'atenció informativa està centrada en altres temes. No podem segrestar els debats perquè és el patrimoni del conjunt dels catalans el que està en joc en aquests moments.

Gràcies, president, consellers, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, ilhustre diputat. Per fixar posició, també, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula el diputat senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyor president... Senyores i senyors diputats..., senyor Labandera, cada quatre anys els ciutadans de Catalunya es poden expressar democràticament. Per tant, no entenc la seva petició que sobre cada mesura i sobre un decret llei, doncs, vostè també vulgui introduir que els ciutadans de Catalunya s'hagin de pronunciar en forma de referèndum. D'aquesta manera, doncs, possiblement l'activitat legislativa necessària en molts casos per poder complir amb els objectius de dèficit i per poder ser una societat creïble i amb credibilitat, evidentment no seria possible amb els seus mecanismes de fer-los més lents i més atrofiats.

Posiciono el Grup Parlamentari del Partit Popular català envers aquest decret llei que ha presentat el conseller d'Economia i Coneixement del Govern de Catalunya, el senyor Mas-Colell, relacionat amb el

pla econòmic i financer de reequilibri i que té a veure en aquest cas amb l'increment del sostre d'endeutament de determinades entitats públiques, unes per ser privatitzades i les altres per ser fusionades.

La Generalitat de Catalunya va acabar l'any 2011 amb un dèficit públic del 3,7 per cent del producte interior brut, quan l'objectiu marcat pel Govern per a finals de l'any 2011 era del 2,66 per cent del PIB. Per a aquest any 2012, d'acord amb el compromís que té el Govern amb el Consell de Política Fiscal i Financera i amb el Pla econòmic i financer de reequilibri, aquest objectiu de dèficit se situa, per a finals de l'any 2012, en l'1,5 per cent del producte interior brut.

És a dir, aquest exercici la Generalitat, si vol fer els deures, si no vol quedar com a llast del dèficit ja no d'Espanya sinó del conjunt d'Europa, haurà de passar del 3,7 per cent del producte interior brut que va deixar de dèficit l'any 2011 a un dèficit de l'1,5 per a finals de l'any 2012.

Per això sorprèn, senyor conseller, enormement, que algú que només ha aconseguit reduir 0,5 punts de dèficit l'any 2011, quan havia de reduir 1,54 punts percentuals, vingui a donar lliçons de com aprimar l'Administració a d'altres. Sorprèn que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que lidera Espanya en organismes públics, intenti donar lliçons de com aprimar l'Administració a d'altres. Sorprèn que el Govern autonòmic, campió en deute públic, amb més de 40.000 milions d'euros de deute públic que té a dia d'avui la Generalitat de Catalunya, la líder en deute públic del conjunt d'Espanya de comunitats autònomes, s'atreveixi a anar pel món repartint carnets de bons governants.

Per tant, el Govern, en lloc de mirar a un altre lloc, ha de saber que té una tasca difícil, que és passar del 3,7 a l'1,5 per cent de dèficit per a aquest any 2012, quan l'any passat només va ser capaç de reduir 0,5 punts percentuals de dèficit públic, per la qual cosa, senyors de Convergència i Unió, Govern de la Generalitat, menys donar lliçons i més dedicar-se a complir amb aquest objectiu necessari de dèficit que compromet la nostra credibilitat, com és l'objectiu de l'1,5 per cent.

En cas contrari, si Catalunya no compleix amb aquest objectiu de l'1,5 per a finals de l'any 2012, el que s'estarà fent és que Catalunya perdi credibilitat. Si els bons de la Generalitat de Catalunya a dia d'avui són considerats per les agències de ràting com bons escombraries, no vull pensar què succeiria si a finals de l'any 2012 el Govern de la Generalitat és incapaç de complir amb aquest 1,5 per cent de dèficit del producte interior brut.

Soprèn a molts ciutadans, senyor conseller, que es vulgui donar lliçons de com aprimar l'Administració quan s'és el campió del deute, el subcampió del dèficit en el conjunt d'Espanya i líder en organismes públics i burocràcia.

El Partit Popular català no votarà en contra de la convalidació d'aquest decret, no hi votarà en contra. Però que el procés de fusió de GISA i la privatització de determinades entitats..., que s'hagués autoritzat fa més d'un any i que més d'un any després encara aquestes

entitats continuïn sent públiques mostra més que mai que el Govern de la Generalitat actua de forma lenta, es pot considerar com el Govern tortuga.

L'activitat legislativa d'aquest Ple es redueix, a nivell legislatiu, a aquest decret llei de tres articles per augmentar el deute de determinades entitats, unes per ser privatitzades i altres per ser fusionades. Amb la situació de deute, de dèficit i d'atur que viu Catalunya, les reformes de la Generalitat de Catalunya són tres articles per augmentar el deute de determinades entitats. A això se li diu treballar per Catalunya i per treure Catalunya de la crisi? A fer un decret llei, en tres setmanes, de tres articles per augmentar el deute de determinades entitats se li pot dir treballar per les persones per sortir de la crisi?

Per tant, des del Partit Popular català exigim al Govern de Convergència i Unió que no es quedi a la cua en l'aprimament de l'Administració. La Generalitat de Catalunya no pot seguir sent l'Administració més obesa, ja no d'Espanya sinó també del conjunt d'Europa. I, per cert, on es paguen més impostos i més taxes.

Per tots aquests motius deixa atònit, senyores i senyors diputats, que un govern que té tots aquests problemes, que té un pla econòmic i financer de reequilibri per complir, atès l'incompliment de dèficit, vagi a la velocitat que va a l'hora de prendre mesures.

L'emplacem, senyor Mas-Colell, a fer reformes, a no conformar-se, a no deixar passar el temps. L'emplacem a intensificar la reducció d'entitats, empreses, consorcis i agències públiques; a liberalitzar sectors de l'economia que estan aturats i en decadència per l'excessiva regulació que tenen a dia d'avui. L'emplacem a eliminar, a través d'absorció i fusió, entitats públiques.

En definitiva, l'emplacem a aplicar amb més intensitat, sense més demora, aquest Pla econòmic i financer de reequilibri a què s'han compromès amb el Consell de Política Fiscal i Financera, és a dir, amb la resta de comunitats autònomes i també amb el Ministeri d'Hisenda. La Generalitat de Catalunya ha de complir, senyor conseller, els seus compromisos amb la resta d'Espanya a què s'ha arribat a un acord.

Amb decrets llei de tres articles que afecten entitats que ja haurien d'haver estat privatitzades no s'aconseguirà que Catalunya compleixi amb els objectius de dèficit. Catalunya, la Generalitat no pot quedar al marge del compliment dels objectius de dèficit. I és per això que l'emplacem, sense més demora, amb la màxima rapidesa, a privatitzar Aigües Ter Llobregat, Tabasa i Túnel del Cadí.

No es deixin influenciar pels partits intervencionistes anomenats «socialistes»; donin aire fresc a la societat, a les persones; no mantinguin la megaestructura administrativa de 254 organismes, més departaments, secretaries i direccions generals.

Vostè sap, senyor conseller, que nosaltres, el Partit Popular català, som el partit responsable d'aquesta cambrà; som el partit que practiquem una oposició exigent però que alhora sabem dialogar i sabem arribar a acords en allò que és necessari per aconseguir que Catalunya tingui les possibilitats necessàries per sortir

de la crisi, malgrat altres, que ens van portar a aquesta situació, que ens van deixar en la situació en què ens van deixar en termes de dèficit, deute i atur i crisi. Avui, aquests són els que donen l'esquena al Govern. En canvi, d'altres, que no tenim cap tipus de responsabilitat, som els que actuem amb responsabilitat i que permetem que Catalunya pugui portar a terme mesures per sortir de la crisi.

Per això avui el Partit Popular català tornarà a ser responsable. Però entenguí, senyor conseller, que li reclamem, des del nostre grup, que accelerin les reformes, que no continuïn aturats, a pas de tortuga. Compleixin amb l'1,5 per cent del producte interior brut de dèficit. D'aquesta xifra, senyor conseller, com he dit abans, dependrà la credibilitat de la Generalitat de Catalunya.

I com sempre, senyor conseller, senyors de Convergència i Unió, no busquin culpar de tot a tothom excepte a vostès. La Generalitat de Catalunya, vostès, el Govern de Convergència i Unió, gestiona 40.000 milions d'euros dels impostos dels catalans. Cada català li paga al Govern de la Generalitat de Catalunya, cada contribuent català, 6.300 euros dels seus impostos, que van a..., que siguin gestionats pel Govern de Convergència i Unió. Per tant, no és moment de culpar de tot sempre a tothom. Vostès tenen una gran responsabilitat en la despesa. I, per tant, siguin coherents i no vulguin sempre tirar pilotes fora i culpar de tot a tothom excepte a vostès.

El Govern d'Espanya fa reformes dia a dia; vostès gairebé no en fan cap. Bé, sí: sempre culpar i intentar donar les responsabilitats, donar lliçons i culpar sempre la resta d'Espanya. En això són experts; això és el que vostès entenen per «reformes».

Per això, no es demorin, actuïn, liberalitzin l'economia, privatitzin aquells ens que la societat proveeix millor que no pas un polític des d'un despatx i eliminin ens que no afecten la prestació estricta de serveis públics necessaris per a les persones; només d'aquesta forma l'Administració de la Generalitat de Catalunya complirà amb l'objectiu de dèficit de l'1,5 per cent del producte interior brut, apostant per reformes que ens portin al creixement i alhora reduint despesa i aprimant l'Administració pública.

Per això els encoratgem a no seguir paralitzats i a fer reformes profundes, especialment en l'àmbit de la reducció...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...i eliminació d'organismes del sector públic.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers, quasi, quasi, escoltant el senyor Coto, jo crec, quasi, que ja podríem crear una empresa, una empresa de consultoria, que es digués Generalitat de Catalunya, i ja en faríem prou; amb la seva visió que té de l'Estat, amb una simple consultoria o gestoria en faríem prou.

Però sortosament és un país democràtic i necessita, evidentment, les estructures democràtiques, i els partits polítics en formem part, i també, evidentment, la planificació de l'economia.

Miri, deia vostè que era un decret tècnic, senyor Mas-Colell. Home, sí, tècnic, perquè vostè és un tecnòcrata, però no tot el que sigui d'un tecnòcrata vol dir que sigui tècnic; darrere hi ha un element polític importantíssim, que nosaltres, no sé si amb molta o poca intel·ligència, hem sabut escatir, no?

Una de les primeres coses que li diré són les formes. Bé, ja li ho ha dit el senyor Labandera. Home, posar-lo aquí, al mig, un decret on hi ha una càrrega política importantíssima, quan es podia fer d'aquí a quinze dies, que hi ha un altre ple, i poder-ho discutir... Jo crec que hauria estat millor, no? I, a més a més, al mig de parlar de la tercera onada de retallades. Però, bé, vostès han decidit fer-ho d'aquesta manera, i sort que els diuen «el Govern tortuga», perquè, si no ho arriben a ser, imaginin, doncs, com ho farien.

Miri, jo, per mi, és un decret llei..., per nosaltres, pel meu nostre grup parlamentari, és un decret llei que mostra per un cantó el manteniment de polítiques fracassades –la venda d'empreses públiques– i per l'altre també arreglar un ridícul majúscul del conseller d'Interior –bé, un més dels que fa, no?–, i pel mig consolidar la bola del deute del Segarra-Garrigues, que ja veurem què passarà amb aquest tema. El conseller d'Agricultura n'està prou assabentat, per saber com pot acabar tot el que fa referència al Segarra-Garrigues.

Comencem pel ridícul. I ho dic, per què?, per no acabar amb el ridícul. Però comencem pel ridícul d'aquest canvi que vostè ha dit. Bé, no és un canvi, és que..., no «es varen oblidar», és que no varen posar en la llei d'acompanyament, doncs, aquest article que feia l'exempció del pagament dels Mossos d'Esquadra en les activitats esportives sense afany de lucre. Home, és bastant greu, i per això han hagut de fer aquesta activitat, aquest ridícul, ara fent aquest canvi d'aquesta normativa, que ara és retroactiva.

Però jo em pregunto: tècnicament –vostè que en sap tant de tècnica– què passarà? O sigui, a tota la gent que va pagar, complint la llei..., se'ls tornaran els diners? No ho sabem. Si es fa retroactiu, és possible que sí. I amb els que no se'ls ha fet pagar, a partir que el conseller d'Interior se'n va adonar, gràcies al nostre grup parlamentari, què passarà? Han incomplert la llei per no fer pagar a aquesta gent, que sí que feia activitat? No ho sé. És tan ridícul, veritablement! Vostès a vegades fan..., sobretot el conseller d'Interior, fan el ridícul tan i tan gran que un fins i tot sent una mica de vergonya aliena per haver pertangut a un govern, i, evi-

dentment, com a diputat d'aquest. Però, en fi, el rigor i l'eficàcia que va prometre brillen per la seva absència, com ho demostra el punt d'aquest article.

Primer, el ridícul; segon, la bola del Segarra-Garrigues. Compte, que cada vegada es fa més grossa, cada vegada té més dificultats per sortir-se'n i em sembla que és una bola de neu que està baixant en pendent i que pot petar i, com sempre, ens pot petar a tots plegats. Només ho dic perquè en algun moment tornarem a recordar les paraules que aquest diputat, en nom del grup parlamentari, els ha dit.

I el tercer, i més important, el manteniment de polítiques fracassades: la venda d'empreses públiques clau per al desenvolupament sostenible del país i creadores de llocs de treball, com són ATLL, Tabasa i Túnels del Cadí. Primer, amb aquest decret les sanegen i, després, les venen.

ATLL és una empresa importantíssima per al país; és una empresa pública de gestió de l'aigua en alta, del sistema Ter-Llobregat, i gestiona un bé públic, que no gestiona totxos, gestiona un bé públic, que és un element, crec, a tenir importància. I se'l vendran, com diu el llibre aquell, per un plat de lleties.

Jo crec que aquest és un element a tenir en compte. Se la vendran per uns 1.000 milions d'euros, dels quals 400 els cobraran de manera immediata, una vegada n'hagin adjudicat la concessió per a cinquanta anys; diners que només volen i serveixen per cobrir la manca de liquiditat que en aquests moments té el Govern de la Generalitat. O sigui, un bé estratègic es posarà en mans privades, i se li assegurarà que pugui fer benefici amb l'aigua. Aquesta seria la descripció del que està fent vostès, no? Això vol dir que els usuaris de l'aigua de l'àrea d'abastament del sistema ja es poden començar a rascar les butxaques –les escurabutxaques, com els deia el senyor Miralles fa un moment–, perquè el preu de l'aigua segur que s'apuja.

Però, tot i així, segur que hi ha ciutadans que es pregunten on és l'avantatge o per alguna cosa ho fa el Govern de la Generalitat, no? Bé, pel país, nosaltres creiem que és pa per a avui i fam per a demà; per l'empresa privada, no. Jo crec que hi té més avantatges, no? Perquè els donen totes les facilitats, doncs, per obtenir aigua bona i barata. Els deixen que agafin aigua del Ter, cent seixanta hectòmetres cúbics, que vol dir sis metres cúbics per segon, que vol dir assecar el riu o posar en moltes dificultats el riu. No fan treballar les dessaladores ni de la Tordera ni del Llobregat, ni començar les obres de la de Cunit –la de Tordera la mantenen tancada i només l'obriran per mesures excepcionals, i la del Prat, a mínims–, perquè, segons vostès, utilitzar les dessaladores seria massa car per a l'empresa privada, no? Tot i que no és veritat –tot i que no és veritat–; és veritat des d'una visió tecnocràtica, que no va més enllà dels números, però, si s'analitza el cicle de la vida, nosaltres veurem com detreure l'aigua d'un riu, exhaurir l'aigua d'una conca, surt molt més car que no pas la utilització de les dessaladores, perquè no s'internalitzen els costos ambientals, les pèrdues de biodiversitat que significarà, la disminució de la qualitat de l'aigua, més depuració, etcètera. Això són

diners que haurien de posar, i comparar-ho amb el que ens costa utilitzar les dessaladores. Però això, evidentment, vostès no ho fan.

Doncs, el Ter està tocat de mort. Aquí veig que hi ha diputats i diputades de les comarques gironines, i apelo especialment als de Convergència i el Partit Popular: el Ter està tocat de mort, amb aquesta venda d'ATLL i la detracció de cent seixanta hectòmetres cúbics diaris, excepte en casos excepcionals.

Recordin que el Govern d'esquerres, aquest terrible Govern d'esquerres va fer un compromís o va adoptar un compromís que el 2015 en detraurien cent quinze hectòmetres cúbics, uns quatre metres cúbics per segon. Vostès, això, doncs, no ho compleixen, no?; continuaran amb l'espoli de l'aigua del Ter i el condemnaran a una mort lenta i segura. Vostè, senyor Mas-Colell, i el seu Govern en seran els executors. Miri, mentre París o Itàlia rebutgen precisament la privatització de l'aigua en alta, Catalunya, per gràcia de Convergència i Unió la fomenta; van totalment al contrari del que van els països progressistes, on van les polítiques progressistes i ambientalment i econòmicament progressistes.

Però no en tenen prou amb l'aigua Ter-Llobregat, sinó també Tabasa. És l'única empresa que gestiona peatges a Catalunya, una empresa..., l'única empresa pública que gestiona peatges a Catalunya i per tant l'única que ingressa tots els seus beneficis a la societat. Aplica peatges per a la gestió de la mobilitat i no només per fer diners, com fa Abertis o com fan les altres autopistes. I es preveu privatitzar per vint-i-cinc anys a canvi de 430 milions d'euros. Altra vegada, només per poder tenir liquiditat.

En canvi, Tabasa obté uns beneficis anuals d'11 i 13 milions d'euros. Això vol dir, doncs..., la privatització de Tabasa significa donar la concessió d'una explotació, amb tota la inversió ja realitzada, sense riscos i amb molts beneficis. Bravo! A l'empresa privada li encantarà –li encantarà–; li facilitaran, doncs, que pugui continuar un benefici. Mentrestant, per nosaltres, pel país, pels ciutadans, pa per a avui, fam per a demà.

Bé. Suposo que empreses com Agbar, on «la Caixa» és minoritària, i després serà tota de Suez, o Aqualia, que és de Fomento de Construcciones y Contratas, o Abertis, que també és de «la Caixa», i altres seran –que són els veritables amics del Govern, no pas...–, en tindran un benefici important.

Per això, vostè, senyor Mas-Colell, permeti'm que li ho digui, va dir –va dir, va dir– jo crec que una frase molt greu, que no se li perdona ni perquè sigui un tecnòcrata: que no era recomanable posar el dit a l'ull a empreses privades amb seu a Catalunya. I ho deia als diputats i diputades d'aquest Parlament; semblava que ens estava amenaçant, dient: «Vostès no es posin amb “la Caixa” o amb altres empreses, no les investiguin, malgrat que hagin perjudicat greument els ciutadans i ciutadanes d'aquest país.» Primer, les empreses i el seu benefici, i, després, els ciutadans. Aquesta és la seva filosofia i la del seu Govern. I això és el que despenia la frase que vostè va dir, cosa que és molt desafortunada des d'un punt de vista democràtic.

Miri, la seva obsessió pel dèficit provocarà més recessió a les comarques gironines amb relació al Ter, però evidentment a la resta del país. A vegades, em fa pensar, el seu Govern i vostè, en aquell personatge, l'Scrooge –se'n recorden?–, aquell personatge del *Conte de Nadal* de Dickens, no? L'Scrooge era una persona avara, que només li importaven els diners, no? Vostès són un govern obsessionat pel dèficit i el deute, no?, no veuen més enllà; incapaços de valorar el dolor que provoquen les seves decisions, compartides, evidentment, amb el president Mas, ni valorar les repercussions per a les generacions futures. Necessita liquiditat. D'acord. I l'aconsegueix provocant dolor, recessió econòmica, atur, venda de patrimoni públic. No és una opinió, és una descripció del que està passant en el país. Actuen, a mi a vegades em dona la sensació, vostè, senyor Mas-Colell, i el mateix Mas, com uns inquisidors, defensors de la doctrina de l'austeritat, i envia els seus dominics, laics, per tots els departaments, controlant que les retallades es facin a consciència, no pas les conseqüències de les retallades, que evidentment, doncs, són negatives per al país.

La presidenta

Senyor...

Joan Boada Masoliver

I acabo.

La presidenta

Sí...

Joan Boada Masoliver

Miri, sempre estan dient que no els agrada retallar. Miri, jo no m'ho crec. Ho sento. Jo no m'ho crec. Vostès podrien aplicar altres alternatives de tipus fiscal, potenciar el sector públic com fa el Govern francès o l'economia verda com fan tots els governs europeus. Han perdut, fins i tot, una oportunitat clau amb el Pla d'energia i canvi climàtic, on podien haver fet una aposta decidida per l'economia verda i no ho han fet, al contrari. És manca de lideratge, d'idees; estan desbordats per la seva pròpia incapacitat de resoldre el problema...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

...de la crisi –i acabo immediatament–, i ens estan enfonsant, des de la nostra opinió, en una recessió econòmica, compte! –compte!–, que ens costarà molts anys sortir-ne, i a més a més en una involució social que ens fa recular als anys vuitanta en salut, en educació, en serveis socials, en recerca i en innovació.

Aquesta és la realitat de la seva política, que convertirà Catalunya en un país pobre, trist i dissortat.

Jo crec que és hora que comencin ja a plegar, perquè el que fan és molt i molt de mal a aquest país, present i futur.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, de fet ha estat un ple llarg, marcat per aquest Pla econòmic i financer 2012-2014. De fet ahir vam tenir el debat monogràfic, fa poca estona hem pogut votar les propostes de resolució fruit d'aquest debat monogràfic i ara se'ns posa a sobre la taula la convalidació d'aquest Decret llei de mesures per fer complir, precisament, aquest Pla econòmic i financer 2012-2014; també –per què no dir-ho?–, hi ha unes conseqüències dels mateixos pressupostos de la Generalitat 2012 en el contingut d'aquest decret llei.

M'agradaria començar, en primer lloc, per marcar una mica quin és el marc general, un marc general en el qual trobem tres nivells: Unió Europea, Estat espanyol i el nostre país, Catalunya. Des de la Unió Europea, uns objectius de dèficit públic, uns acords d'estabilitat pressupostària, els quals són imposats a l'Estat espanyol, i aquest, al seu mateix temps, ens l'imposa a nosaltres amb uns objectius de dèficit públic. Abans el diputat Coto hi feia referència: aquest any 2012 hi ha un objectiu marcat en el Consejo de Política Fiscal y Financiera d'un 1 i mig per cent del nostre producte interior brut, objectiu de dèficit públic per enguany amb un decreixement d'un 1,1 per al 2013 i, finalment, un 1 per cent el 2014 en aquest horitzó 2012-2014.

Però, com deia, entre la Unió Europea i Catalunya existeix encara ara l'Estat espanyol, un estat espanyol que ha mostrat un comportament històricament deslleial, deslleial no només amb Catalunya, sinó amb la mateixa Unió Europea, fet que ha marcat una profunda desconfiança tant a la Unió Europea –desconfiança respecte a l'Estat espanyol– com, des de Catalunya, una desconfiança amb l'Estat espanyol. Només cal veure la darrera enquesta del CEO, on per primera vegada un 51 per cent dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya ja aposten per un estat propi, fruit d'una desconfiança total en l'Estat espanyol.

Com deia, l'Estat espanyol imposa a Catalunya un 1 i mig per cent com a objectiu de dèficit públic, a ella, el mateix Estat es reserva..., pràcticament podríem parlar d'un 4 per cent, i ahir el molt honorable president Artur Mas feia una afirmació aquí mateix, deia: «Això és desproporcionat –això és desproporcionat–, a nosaltres ens imposen un objectiu molt rígid d'un 1 i mig per cent i, en canvi, ells, l'Estat es reserva al voltant d'un 4 per cent.» Totalment d'acord des d'Esquerra Republicana: és totalment desproporcionat. I aquí, després de trenta anys d'una suposada política de descentralització per part del Govern espanyol, veiem com s'han

transferit competències, però, en canvi, no s'ha apriat aquell que transferia competències.

I, senyor Coto, ens agradaria molt, i molt, i molt, les paraules que vostè ha dit aquí, que les entenguessin els seus que estan governant a l'Estat espanyol, el Govern espanyol: apriar, apriar, apriar; això és el que ha de fer l'Estat espanyol, apriar. Sobren ministeris, sencers, que fa anys que han transferit absolutament totes les seves competències, i allí encara hi són –i allí encara hi són–, precisament allà on s'està dissenyant i executant una política d'invasió competencial sense precedents –sense precedents.

Per tant, estem davant d'un estat espanyol que centri-fuga el dèficit i que realment ens aporta més desconfiança, un govern espanyol o uns governs espanyols on a finals del mandat del president espanyol senyor Zapatero envien uns càlculs dels suposats ingressos que rebria la Generalitat de Catalunya i al cap d'uns mesos, amb un altre govern espanyol, recalculen aquests ingressos. Això és un estat que crea desconfiança –estic parlant de l'Estat espanyol–, crea desconfiança. En cinc mesos..., passen un càlcul a la Generalitat de Catalunya perquè pugui fer el seu pressupost 2012 i en cinc mesos el canvien, cap avall; si el canvies sin cap a dalt, encara guanyaríem alguna cosa, però el canvien cap avall. Això no és seriós, no és rigorós, i això crea absoluta desconfiança.

I en aquest punt és on ens va bé reclamar una vegada més la clau i la caixa, perquè precisament si tinguéssim la clau i la caixa no estaríem depenent de càlculs del Ministeri d'Hisenda d'allò que ens pertocarà cada any per poder fer des de la Generalitat de Catalunya el nostre mateix pressupost, exercici rere exercici; no dependríem dels seus càlculs. I molt probablement el que ha succeït ara no hauria succeït mai, que en cinc mesos canvien els càlculs: «Et donarem això», fas uns pressupostos, i després t'ho canvien.

Però és que no només passa amb això: el mateix sistema de finançament ni ells mateixos el compleixen, ni compleixen el Fons de competitivitat, ni els deutes pendants, i tot això fa incrementar el dèficit públic; a més a més de la invasió competencial.

Davant d'aquesta situació, quina ha estat l'actitud de Convergència i Unió? Pactar el pressupost 2012 aquí, en aquest Parlament, precisament amb el PP; recolzar dotze dels catorze reials decrets llei que ha fet el Govern espanyol allà, a Madrid. Per tant, ha optat per la resignació –la resignació. Mentre l'Estat espanyol no s'aprima, aquí ens hem de malvendre empreses públiques. I precisament és aquí on rau una de les principals accions que s'emmarquen en aquest decret llei que ens passa ara o que està sobre la taula per a la seva convalidació. Efectivament, ens hem de malvendre empreses públiques; així de clar. Estem parlant d'Aigües Ter Llobregat, de Tabasa i de Túnel de Cadí.

Què fa aquest decret llei? En primer lloc, amplia el perímetre d'endeutament de la mateixa Generalitat de Catalunya. És a dir, abans subrogar-les, aquestes tres societats públiques, dels deutes d'aquestes tres societats se'n fa càrrec la Generalitat de Catalunya. Estem

incrementant, per un costat, l'endeutament. I després es liciten, i després es licitaran.

Primera reflexió: no hi han massa empreses privades que se les puguin quedar; pràcticament podríem fer una travessa aquí i endevinaríem el nom de les tres que se les quedaran. O no? Davant d'una posició de domini del mercat, quin és el preu pel qual es poden col·locar?, quines són les condicions? Estem davant d'unes condicions de desavantatge clar per a la Generalitat de Catalunya davant d'aquesta licitació, que afavoreixen l'interès privat d'aquestes empreses privades que passaran a gestionar-les i que són un greuge per a l'interès públic –per a l'interès públic– d'una gestió de l'aigua, per exemple en el cas d'Aigües Ter Llobregat, on un article recent de la diputada Carme Capdevila parlava que pot provocar un increment del preu de l'aigua del voltant del 100-120 per cent. Això pot succeir, i aquí estem parlant de serveis públics i d'una situació de desavantatge davant d'una privatització.

Però també, parlem-ne: de Tabasa, Túnel del Cadí..., estàvem parlant d'empreses rendibles, públiques, que, ho repeteixo, amb aquest decret la Generalitat assumeix tot el seu deute i deixem d'ingressar tots els seus beneficis dels propers anys. I, per tant, aquest és el negoci –aquest és el negoci–: pa per avui i fam per demà, que es deia abans; doncs, totalment d'acord: pa per avui i fam per demà.

Senyors de Convergència i Unió, hi ha alternatives per sortir de la resignació –hi ha alternatives. Hi ha alternatives aritmètiques en aquesta cambra, però també hi ha alternatives en polítiques. I això que estem debat avui no deixa de ser una conseqüència més d'aquell pressupost 2012 que van pactar amb el PP. Hi havien alternatives d'ingressos, i també de despeses. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana amb això vam ser rigorosos, vam apostar per unes despeses, però també vam apostar per una política clara d'ingressos, i només cal recordar la nostra proposta de l'impost sobre la banca.

Per tant, som coherents, i som coherents amb aquella votació de l'impost 2012, hi vam votar en contra, i avui també serem coherents, perquè no deixa de ser una conseqüència d'aquell pressupost 2012, i, per tant, aquest decret llei no rebrà el suport d'Esquerra Republicana, amb el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas..., hombre, no puedo por menos que empezar con la frase de la tarde con usted: «Esto son medidas técnicas.» Yo no sé si usted se cree estas palabras... Si se las cree realmente, tenemos un problema, y si no se las cree, lo tenemos también. O sea, ¿usted se cree que realmente lo que usted propone son medidas técnicas? Hombre, sí,

claro, pero cargadas de política. Usted no puede prescindir..., es que usted..., ¡yo no sé si usted acaba de asumir que es *conseller* de Economía! ¡Eso es un cargo político!, no solo técnico; de verdad, interiorícelo. Porque, evidentemente, usted tiene que entender que lo que usted propone está cargado de política y de ideología, no es simplemente una cuestión técnica. Proponer..., privatizar empresas públicas rentables es una decisión política. Se justificará técnicamente, económicamente, bla, bla..., pero es política, es una decisión. Porque hay que explicarle a los ciudadanos que privatizamos empresas públicas rentables y nacionalizamos entidades financieras en quiebra, o sea..., que es el puro liberalismo, ¿verdad? Eso es fantástico, qué cosa más estúpida. Yo creo que habrá mucha gente que no lo entienda: cómo los mismos que defienden que hay que privatizar empresas públicas rentables son los que dicen que hay que rescatar bancos y cajas quebradas. Esa extraña paradoja. Vivimos tiempos –yo a veces lo digo en esta tribuna– tan extraños...

Porque, claro, hay una máxima que ustedes siguen, que es: «Todo lo que dé beneficios debe ser privado y todo lo que arroje pérdidas debe ser público.» Claro, porque, si no, no lo privatizarían, es lógico. ¿Qué privatizamos? Aquello que dé dinero. Porque, claro, es que tiene que dar dinero, porque aquel que acabe llevándose la concesión, pues tendrá que ganar dinero –tendrá que ganar dinero–, digo yo, que no creo que sean ONG de gestión del agua ni ONG de gestión de concesiones de autopistas y túneles; yo creo que querrán ganar dinero, ¿no? Y, bueno, si dan dinero, pues, ¿por qué no lo ganamos todos? Pues, porque es mejor que lo ganen algunos.

Y dirán: «No, es que, claro, es que la coyuntura es horrible. La coyuntura requiere medidas extraordinarias. Nosotros, que creemos en lo público» –se sonríen ustedes, porque no creen–..., «pero es que la crisis nos lleva a tomar estas decisiones.» ¿Qué pasa? Que las épocas de crisis son tiempos de grandes oportunidades, ¿para quién? Para los de siempre. ¿Por qué? Porque, claro, también es muy raro. ¿Qué tenemos que hacer? Tenemos que asumir el pasivo de unas empresas, la totalidad, es decir, incrementar el endeudamiento, es decir, en todo caso tenemos más problemas para cumplir el déficit, a cambio de entregarlo. ¿A cambio de qué? Bueno, eso ya es más raro. Lo que sí que tenemos claro es que lo que ustedes han presentado hoy aquí, que es que nos vamos a quedar con todo el pasivo. ¿Cuánto? Setecientos cuatro millones de euros en Aguas Ter Llobregat y después Tabasa –que yo quiero que esto usted me lo explique–, 125 millones. Yo he visto que su pasivo es de 37, el de corto y a largo..., su endeudamiento –perdón– es de 37 millones, de 11 millones no sé si a corto y 25 a largo, y pedimos 125. Pues explíquemelo, yo no lo entiendo; he estado mirándome las cuentas del 2010, así un poco a vuela pluma, porque esto también ustedes lo han metido, como siempre, ¿eh?, lo han metido con calzador, en un debate que no tocaba, porque justamente ustedes lo que no quieren es debatir sobre lo que significa esta decisión, que no es técnica, que es política, que es enajenar patrimonio público, que es malvender patrimonio público, que es empeñar patrimonio público en el peor

de los momentos, que es ir a la casa de empeño con las joyas de la corona a malvenderlas cuando el que nos tiene que dar el dinero sabe que estamos muy mal. Esa es la realidad, porque ese es el debate. ¿Tienen, tenemos que prescindir de las joyas de la corona de lo público en el peor momento? Pues probablemente no. ¿Cuál será el coste? Para los ciudadanos, muy alto. Algunos estaban hablando de más del 20 por ciento, directo, en el caso de Aguas Ter Llobregat, en la factura del agua de los ciudadanos, y unos incrementos del 190 por ciento en el suministro a ayuntamientos y empresas.

Esto lo tienen ustedes que explicar, porque si ustedes piensan que vamos a venir aquí, nosotros nos vamos a transformar en economistas para analizar esto desde un punto de vista exclusivamente técnico, están ustedes muy equivocados. Porque nosotros no somos como el señor Mas-Colell...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, presidenta...

La presidenta

Molt bé.

Jordi Cañas Pérez

...que se ha creído mucho aquello que decía el Roto, que el trabajo de economista consiste en hacer que parezca necesario lo intolerable.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller d'Economia, bé, ja que vostè diu que això és un debat tècnic, doncs començarem per la qüestió tècnica, i tècnicament el que ens demana aquest decret és que l'autoritzem, al Govern de la Generalitat, perquè vostè s'endeuti més; això és el que ens demana tècnicament. Doncs, miri, des de Solidaritat Catalana per la Independència no l'autoritzem.

No l'autoritzem perquè, clar, vostè ha fet una gestió molt dolenta del dèficit i del deute. Tan dolenta com el seu predecessor, Antoni Castells, a qui vostè va qualificar de gestor molt dolent per la gestió del dèficit que havia fet al seu Govern de la Generalitat. Vostè es va trobar un deute el quart trimestre del 2010 de 32.000 milions d'euros, i el primer trimestre de l'any 2012 hi ha un deute acumulat, amb dades del Banc d'Espanya, de 42.000 milions d'euros. És a dir que la seva gestió ha fet incre-

mentar el 33 per cent el deute en un any. És a dir que el 25 per cent de tot el deute que ha generat la Generalitat de Catalunya en trenta dos anys l'ha generat la seva gestió. El 25 per cent de tot el deute de trenta-dos anys, en un any l'ha generat aquest Govern de la Generalitat.

I vostè avui ens demana que l'autoritzem a endeutar-se 863 milions d'euros més. Doncs, no –no. No podem posar a les seves mans 863 milions més d'euros de dèficit. Seria una enorme irresponsabilitat que, en mans d'un gestor que en un any ha generat el dèficit, el deute del 25 per cent de tot el deute acumulat de trenta-dos anys, encara ens demani 863 milions d'euros més. Ni parlar-ne; nosaltres no l'autoritzem a endeutar-se més, perquè està enfonsant les finances de la Generalitat de Catalunya. S'està incrementant de forma vertiginosa el deute de la Generalitat de Catalunya, i en aquests moments ja tots els *ratings* de qualificació de deute ens situen en el bo escombraria. I ja ens explicarà com pagarem, quan hi hagi els venciments d'aquestes emissions de deute de fa un any, dels bons patriòtics, ja m'explicarà vostè com pagarem a les persones que van comprar aquests bons patriòtics quan arribi el venciment, amb aquestes xifres, perquè, amb un increment de 863 milions d'euros més de deute, encara ens devaluaran més en les qualificacions de *rating*.

Bé, anem a les qüestions polítiques. A més a més, vostès què fan aquí? Doncs, miri, en la privatització d'Aigües Ter Llobregat, una cosa tan espectacular com la següent: vostès aconsegueixen reduir el dèficit en 400 milions d'euros quan acabi l'any, que és el que en *cash*, en líquid, li ingressaran a la Generalitat de Catalunya, però assumeixen un deute de 704 milions d'euros. Vaja, aquest és el negoci del segle que vostès volen fer? És a dir, assumeixen un deute de 704 milions d'euros i només redueixen el dèficit en 400 milions d'euros al finalitzar aquest any. Però és que a més a més li entreguen a Agbar –parlem clar, ja, no?–, li regalen a Agbar 1.800 milions d'euros en actius, que és la valoració que en aquests moments té Aigües Ter Llobregat. I, a sobre, podran pujar fins a un 50 per cent les tarifes, aquesta empresa.

A les concessionàries d'autopistes? Doncs, vostès pretenen ingressar en *cash* 400 milions d'euros, però es queden un deute d'aquestes concessionàries de 160 milions d'euros –per tant, només anem aquí a uns 260 milions d'euros d'ingrés real–, i els regalen 1.500 milions d'euros de recaptació, és a dir, els regalen 1.100 milions d'euros de benefici, a aquestes concessionàries. Ara comencem a entendre per què vostès posen multes il·legals. Que potser els van dir aquestes concessionàries –el principal assessor econòmic del president de la Generalitat, el senyor Salvador Alemany, que és el president d'aquesta concessionària Abertis– que o posaven multes i aturaven amb multes il·legals el «No vull pagar», o no pensaven adquirir i comprar, encara que fos a preu de saldo, aquestes concessions d'autopistes que els taparan algun foradet però els permeten i els regalen 1.100 milions d'euros? Que potser és això el que està sobre la taula? Valdria la pena aclarir-ho. Perquè, clar, cap mosso d'esquadra posa multes pel «No vull pagar», cap mosso d'esquadra posa cap multa, les multes les posen totes els po-

lítics, el Servei Català de Trànsit, i estan en mans de la justícia per prevaricació. Cap mosso d'esquadra. Els sindicats dels Mossos d'Esquadra ens diuen: «Aquí no hi ha multes. Ja hem dit que són ilegals, aquestes multes.» I vostès s'entesten a anar imposant multes il·legals, que, evidentment, les recorrerem una darrera l'altra, i ja arribaran els jutges a dir-los que aquestes multes són absolutament il·legals –vostès segueixin per aquest camí i ja s'ho trobaran–, i un mes després resulta que aquestes multes es transformen en el fet que l'empresa Abertis participa de l'adquisició d'aquestes concessions que vostès posen a la venda.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Uriel Bertran Arrué

És una llàstima que no s'hagi pogut fer un debat més profund, perquè valdria la pena que realment això hagués tingut l'atenció mediàtica de tot el poble de Catalunya, i no després d'un ple de dos dies, on tot això quedarà amagat o esmorteït. Probablement per això ho porten al Ple d'avui, perquè no volen que hi hagi un debat seriós i real del poble de Catalunya respecte a aquestes qüestions.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, diputades, bé, sota el nostre punt de vista, aquest decret té dos punts importants. El primer seria el d'autoritzar una operació de refinançament del deute, provocat per aquest mètode de pagament diferit de les infraestructures, l'anomenat «mètode alemany». Entenc que amb aquesta operació, doncs, d'alguna forma, podrem allisar el pagament i evitar una situació que és insostenible. Per tant, cal fer-la, sota el nostre punt de vista, i per tant, doncs, no em queda més que –i ho faig a gust– felicitar la Conselleria d'Economia i Coneixement per haver trobat aquesta via.

Segon punt important que pensem... –aquest ja és una mica més complicat–, que és el de traspasar a la Generalitat el deute d'uns actius per licitar-los i cedir-los nets de deute. Hi haurà algú que pagarà 800 milions d'euros en vint-i-cinc anys per explotar aquests actius. Sota el nostre punt de vista també això és una operació de finançament de 800 milions, a pagar en vint-i-cinc anys, per explotar aquests actius d'Aigües Ter Llobregat, Tabasa i el Túnel del Cadí.

Bé, sí que és cert que amb tot això dona la sensació que hem tocat fons, eh?, i per tant, doncs, estem en una situació molt delicada que nosaltres comprenem. El fet que la Generalitat hagi de fer aquestes filigranes comptables per arribar a final de mes, doncs, home, sé que no deu ser agradable, i a més a més no és el que ens mereixem els catalans. Els catalans què ens merei-

xem? El concert econòmic, sí, i també ens mereixem, doncs, avançar cap al poder d'estat, que és la independència.

Votaré a favor d'aquest decret llei, conseller, perquè vull ser coherent amb el meu suport als pressupostos del 2012, que ja incorporaven, si no ho recordo malament, doncs, la cessió, la licitació d'aquests actius que ara s'estan comentant aquí.

I, bé, hi votaré a favor, després de dues hores de votacions, de dos dies de sessió parlamentària per aquestes qüestions. I també a mi m'ha tocat ara parlar amb el director d'Afers Religiosos, i per alguns comentaris que he sentit aquí a l'hemicicle avui, si em permeteu la llicència, conseller, jo, parafrasejant una frase mítica, diria: perdoneu-los, perquè en el millor dels casos no saben el que fan, alguns.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Llop.

Josep Maria Llop i Rigol

Bé, molt honorable presidenta... Honorable conseller, diputats, diputades, ja portem moltes hores de debat i de votacions, i, per tant, procuraré no exhaurir el temps, doncs, que em correspon, no?; però, de totes maneres, sí que hi ha algunes aportacions que m'agradaria de poder fer.

En primer lloc, jo crec que s'escau dir, i s'escau dir clarament, que nosaltres, des de Convergència i Unió, donem suport a aquest decret llei, no només pel fet, doncs, que Convergència i Unió és el grup que dona suport al Govern, sinó perquè creiem que en les circumstàncies actuals aquest és el bon camí, aquest és el camí que cal emprendre per fer bàsicament dues coses: la primera és complir amb els objectius de dèficit, i la segona és aprimar l'Administració i agilitar-ne també el seu funcionament. I aquestes no són qüestions menors. Estem en una situació de recessió important, i tant des d'Europa com des del Consell de Política Fiscal i Financera se'ns imposen unes obligacions de dèficit que, doncs, hem d'intentar complir i hem de fer tots els esforços perquè així sigui.

Però deixin-me en aquests moments explicar també, perquè les coses, doncs, quedin també clares, què és aquest decret. Aquest decret bàsicament el que fa és assumir l'endeutament d'empreses que tenen en alguns casos alts nivells d'endeutament, com Aigües Ter Llobregat, no?, i, per tant, augmenta el sostre de l'endeutament, amb la finalitat que aquestes empreses puguin ser venudes en el mercat en concessió, i repeteixo les paraules «en concessió». Vol dir això –i no és menor– que estem davant d'un servei públic amb gestió privada, i, per tant, aquesta no és una qüestió menor. I, per altra banda, també en alguns casos com a conseqüència del *rating*, del nivell d'endeutament que té la Generalitat de Catalunya, un nivell d'endeutament que

ve de molts anys i que aquests últims anys ha augmentat de forma molt exponencial –no és que m’hi vulgui referir, però és que, és clar, veient algunes posicions ho haig de fer–, doncs, és clar, el nivell de *rating* baixa i, per tant, també s’han de poder garantir les obligacions de pagament. I voldria referir-me precisament a aquest últim punt, no?, el punt de garantir les obligacions de pagament.

Miri, l’Autoritat del Transport Metropolità va llogar uns trens el pagament del contracte dels quals va ser, diguem-ne, també garantit de forma solidària per part de la Generalitat de Catalunya. Com a conseqüència de la pobra valoració del *rating*, que és el resultat de l’endeutament de la Generalitat de Catalunya, és a dir, per tant, allò que els mercats estan valorant, hi havia el risc que s’haguessin de produir pagaments anticipats, i en aquests moments..., n’hi ha alguns que no ho volen veure gaire clar això, no?, però realment no hi ha diners. Per les raons que sigui; potser tots hi hem col·laborat, però no hi ha diners o no hi ha prou diners. I, per tant, davant d’una situació així, doncs, és clar, el Banc Europeu d’Inversions podria haver de demanar anticipadament el pagament d’aquestes obligacions contractuals. Per tant, cal fusionar també aquestes entitats.

Per tant, estem davant d’una situació que reflecteix i que és el resultat de la difícil situació que viuen les finances de molts governs, i entre ells el de la Generalitat de Catalunya, i la necessitat d’ajustar-se, diguem-ne, als objectius de dèficit.

Bé. En aquests moments, jo voldria fer, ja per anar finalitzant, algunes reflexions que han sortit al llarg d’aquest debat; potser no em referiré a tothom, però sí que alguna reflexió m’agradaria poder fer.

Bé, la primera, doncs, d’alguna forma, va relacionada amb les afirmacions i amb la defensa del bé públic i de les empreses públiques que feia el company Joan Herrera, d’Iniciativa per Catalunya, no?

Compartim en bona part la idea que aquests són serveis de naturalesa evidentment pública, però el fet que estiguin gestionats de forma privada no necessàriament vol dir que estiguin mal gestionats i no necessàriament vol dir que la seva gestió vagi en contra de la ciutadania.

I per què li ho dic, això? Miri, jo crec que una de les coses que tots hem de procurar és la de mirar de ser el màxim de coherents possible; tots tenim nivells d’incoherència, moltes vegades, però la veritat és que a vegades els nivells d’incoherència, quan són molt acusats, doncs, potser entre tots ho hem de mirar i hem de ser prou humils per acceptar que a vegades no podem defensar en uns llocs unes coses aferrissadament i en altres fer exactament el contrari.

Miri, m’explico. Potser tinc un cert biaix en el que jo li explicaré ara. Jo sóc ciutadà d’un municipi que és un dels sis municipis en què, doncs, Iniciativa per Catalunya té majoria absoluta. Hi havia una empresa d’aigües que estava també concessionada per dotze anys. El Govern d’Iniciativa Verds del meu municipi, ja el dic, la Palma de Cervelló, va decidir concessionar, no per dotze, no per vint, no per vint-i-cinc, sinó per cin-

quanta anys. I ho va fer per cinquanta anys a canvi d’unes importants quantitats de diners, que no es van gastar en inversions només, sinó en bona part també en el funcionament ordinari de l’ajuntament. Això diria que contradiu una mica la defensa aferrissada que vostè ha fet aquí. (*Veus de fons.*)

Voldria referir-me també al company Roberto Labandera... Sí que hi té a veure, sí. (*Veus de fons.*) El concepte... Permeti’m, eh?, no..., si de cas, després... (*Pausa.*)

El senyor Roberto Labandera. Bé, escolti, no es tracta d’una privatització; es tracta, això sí, de la gestió privada d’un bé de naturalesa pública. I, per tant, quan això és així, sempre l’Administració té la capacitat de posar les seves clàusules i per tant també de tenir un control sobre l’ús que es fa d’aquest tipus de gestió. Ara bé, i això és una cosa que vostè em sembla que ha obviat una mica, com més alt és el nivell d’endeutament de l’Administració, menys o menor és la capacitat de negociació que l’Administració té en aquestes clàusules.

Jo crec que aquí el que s’està intentant, i espero i confio que serà amb bon èxit, és precisament reduir el nivell d’endeutament de l’Administració del nostre país, de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, també això afavoreix que la posició de força i de negociació de la Generalitat sigui substancialment més alta. I això no ho hem d’oblidar. Hi ha un nivell d’endeutament molt alt i s’ha de reduir. I no es pot reduir a través, només, de l’augment d’impostos, i menys en un moment de recessió econòmica com el que vivim.

Voldria fer, potser, una última reflexió respecte d’Esquerra Republicana, no? Jo ahir vaig escoltar amb molta atenció i avui també les aportacions que ahir va fer el senyor Joan Puigcercós i avui la senyora Anna Simó en el sentit que cal mirar també el llarg termini. Ho comparteixo, ho compartim; compartim que cal mirar el llarg termini i que hi ha moltes possibilitats i solucions. Però en aquests moments –en aquests moments– la situació és francament delicada i el compliment del dèficit no pot passar per l’augment de càrregues impositives.

Bé, segurament podria fer altres reflexions, però jo crec que ens hauríem de quedar amb una, i és que en aquests moments no hi ha realment marge de manobra efectiu i pràctic, no hi és. I per tot això, sabent que tots som partícips en major o menor grau d’una política que hem generat d’endeutament, doncs, crec que en aquests moments l’opció és precisament la de donar suport a aquest decret llei.

De fet, quan els moments de bonança econòmica tornin, i esperem que trigui poc, això, l’austeritat continuarà sent un valor, perquè amb l’austeritat com a valor és quan la gestió privada de béns de naturalesa pública es poden defensar també des de l’Administració en igualtat de condicions i amb forta capacitat de negociació.

Moltes gràcies, senyores diputades, presidenta, conseller; moltes gràcies.

La presidenta

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació. D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem a la votació del decret llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 46 en contra, 16 abstencions, i en conseqüència el Decret llei 1/2012 queda convalidat.

Falta una altra votació, no...

En aplicació de l'article 136.4 del Reglament, i atès que algun grup parlamentari ha expressat la voluntat que es tramiti aquest decret llei com a projecte de llei, hem de passar a fer una segona votació.

Passem a la votació de si el decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat denegat per 47 vots a favor, 76 en contra. Per tant, el decret llei queda convalidat i no es tramita com a projecte de llei.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i deu minuts.